

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΕΤΟΣ 11^{ΟΥ}
ΑΡΙΘ 532

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

**ΠΑΡΕΛΗΦΕΩΣ ΕΚΑΕΚΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ - ΠΛΥΣΙΣ - ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμόν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων αἱ κάτωθι τιμαί :

Ἀπὸ 1—5 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 25 κατὰ τεμάχιον.

Ἀπὸ 5—10 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 50 κατὰ τεμάχιον.

Ἀπὸ 10—20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 5 κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἀνω τῶν 20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 7 κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἐπὶ πλέον 5 τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.

Αἱ ὡς ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ ἐργοστάσια
τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», Πατησίων 307. — Τηλέφωνον 80—191.

Θέλει
Βελούδα μόνον
στοφες μεταξὺ
δὲ ἑαυτὰ καὶ πο-
τινές, χαλὰ, πο-
μάδες, διαφόρων
ψαφές κλπ. σὲ τὰς
ἀσυναγωνίστους
στοὺς Δ. Γεωργιάδου
ΠΕΡΙΔΕΟΥΣ 11

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Νεοήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ
(Πλατεία Κολιάτσου) 40

ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΝ ΟΞΟΝΔΗΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΟΝ:
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ; ΓΡΙΠΠΗΝ;
Ζητήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας

1 KALMINE

DR METADIER

Θα εἴχετε ἄμεσα ἀποτελέσματα ἔνευ σχετικῶν διαταραχῶν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Γεν. Ἀντιπρόσωποι **ΖΩΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ** Κάνιγγος 10

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
"Παθολογικὴ καὶ Δερματικὴ"
νοσημετήριον
Μόναχο 23α—Τηλ. 25532
"Ἰδιαιτέρως διακρίνουσα
ἐν ἑκαστῶν ἀσθενῶν"

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

"Ἰατρὸς Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίας Ἐπιμελητὴς τῆς
Διακρίτης τῆς Ἑλληνικῆς
κ. Γεωρ. Φωτεινῆς. Δέχεται :
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Εὐαγγελίας 1
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 5—7 π.μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ**

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας με τὰς νηθείας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ
καὶ δά γίνουιν καινούργια, μοντέρνα
καὶ οὐδέποτε δά ζεβαψούν.
Θαύμα ἐπιτυχίας. Χρθεῖς ἀπὸ τὴν
ἐστὶν.

Πωλοῦνται ἐν Φαρμακείᾳ

ΑΧΙΛ. Κ. ΓΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΓΙΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΕΝ 14

ΕΠ. ΠΛΟΣΕΙΣ - ΕΙΔΗ ΕΠ. ΠΛΟΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἔχετε ψυχολογήσει τὴν ἀνατριχίλα ποὺ φέρνει μιὰ γοερὴ κραυγὴ, ἁφρινιὰ, ποὺ ἀκούγεται ἀπερίμενη μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύκτας; Ἡ ἀπαντὴ εἴθε ἄλλου φορέου, τὸ σκοτάδι, τὸ μυστήριον τῆς ὕρας, ἁφρινίζουιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κάνουν νὰ φανταστῇ ἄπειρον φοβερὸ δῶμα, ἐκεῖ ποὺ μορεὶ νὰ συμβαῖν μιὰ συνήθισμένη σκηνὴ τῆς ζωῆς... Ἰσως ἔμως καὶ τραγωδία.

Μιὰ διηγηματικὸς ἱταλίδα, ἡ μεγάλη Γκαράτσια Ντελέντα, ὅς ἐνα βαθύ ἐποβλητικὸ διήγημά της, ἀναλύνει τὴν ἐντύπωση αὐτὴ, παρουσιάζοντας τὴν ἡρώίδα της σὲ ὅλη τὴν ἔκτασιν τῆς ταραχμῆς ψυχῆς της. Γίνεται στὴ Σαρδηνία : Εἶναι μιὰ χωριότισσα, ποὺ ἀγρυπνεῖ, περμιένοντας τὸν ἄντρα της, καὶ πλέκει κάλτσα. Στὴ νύκτα τῆς χειμωνιάτικης νύκτας, ἀκούει μιὰ διαπεραστικὴ φωνή, ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ ζητάει βοήθεια. Ἡ γυναῖκα ἀνατείνεται τρομαγμένη... Ἡ χριστιανικὴ τῆς καρδιά της λέει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν βοήθησιν ἐκεῖνον ποὺ κινδυνεύει. Μὰ ὁ φόβος τῆς δεσμεύει τὴ θέλησιν... Στέκεται καὶ ἀφορηχάζεται... Τῆς κραυγῆς διαδέχεται ἕνας θανάσιμος ὀρχος... Εἶναι μιὰ βέβαιο : Ἀνθρώπος ξεψυχᾷ κάτω ἀπὸ τὸ παρῶν τῆς. ἔρριπα στὸν τοῖχο ! Καὶ ἡ γυναῖκα σωρίζεται στὸ κρεβάτι καὶ κλαίει... Ὑστερ' ἀπὸ κόπωση ὥρα, ἐρχεται ὁ ἄντρας της, μαθαίνει τὴν ἀλόγητον ἱστορίαν, βγαίνουν μαζί ἔξω, καὶ με τὸ φῶς τοῦ φαναρίου βρῖσκουν ἕναν ἄγνωστο νεό, σκοτεινὸν με μαχαίρι, μέσα σὲ λίμνη ἀπὸ αἷμα...

Τὸ κακοῦργημα εἶναι τυλιγμένο μέσα σὲ βαθὺ μυστήριον καὶ με τὸν καιρὸ λησιμονεῖται ἀπὸ ὅλους. Ὅχι διὸς καὶ ἀπὸ τῆς νεαρῆς γυναῖκα. Ἐκείνη λύνει ἀπὸ κοινὸν μαρτύριον, ἀπὸ τὸν παιδεὺ τῆς συνειδήσεως της. Ὡς ἂν ἔδωκεν τότε, στίς φοβερὰς ἐκείνης στιγμῆς, ἂν ἔτρεχε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἰσως θὰ ἦταν ἀκόμη καιρὸς νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ δὲν ἔβγηκε. Τὸν ἔβηκε νὰ πεθάνῃ ἔρημος, ἀποστά-τετος, κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα, μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ!... Ἡ ἰδέα αὐτῆς γίνεται σιγὰ - σιγὰ καρπὸν ἐν τοῦτο. Καὶ ἡ χριστιανικὴ τῆς καρδιά καταισχύεται ἀπὸ τὸ σφάλμα τοῦ μαρτυριοῦ. Ἡ γυναῖκα δὲν μορεὶ ποθεῖν νὰ βοηθῇ παρηγορηθῇ. Τὴ νύκτα πετιέται ἀπὸ τὸν ἴππον της, ἀκούει παντοῦ τὴν ἀπελπι-στικὴν κραυγὴν... Καὶ με τὸν καιρὸ μαρ-γαρίζει καὶ πεθάνει.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ γάνω χαμὰ σ' ἄνθρω-πον, βοήθησα μιὰ πορὰ καὶ γὰρ στὴ δόξα-λη θέσιν τῆς ἡρώιδας τοῦ ἱταλικοῦ διη-γηματος.

Κατέβαν τὴν ὁδὸν Εὐρυπιδίου. Παρα-

σμένα τὰ μεσάνυχτα. Ἐρχομὸν ἀπὸ κάποιο θέατρο πρόζας, ὅπου εἶχα περάσει τρεῖς πληχτικώτατες ὥρες, προσπαθώντας νὰ μῶδ στὸ νόημα ἐνὸς ξένου ἔργου με θέσιν, ποὺ ἦταν γεμάτο παραδοξολογίες, ἀναι-ρετους δογματισμοὺς καὶ διαλόγους με μακριὰς τινάρες. Καὶ μιὰ νε-τάφραση, φρένη...

Ὁ δρόμος, ποὺ ἔχει τ' ὄνομα τοῦ ἀρχαίου δραματοῦργοῦ, ἦταν ἐρη-μος καὶ σκοτεινός. Ἀξάρνα, λίγο παρακάτω ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν του με τὴν ὁδὸν Σακράτους, ἔβουσα φωνὴς γυναῖκας ποὺ ζητοῦσε βοήθεια. Ἦταν φωνὴς διαπεραστικῆς, στρίγγλικες, σὲ ὅλους τοὺς τόνους τοῦ τρομοῦ καὶ τῆς ἀπελπισίας...

Στάθηναι γιὰ μιὰ στιγμὴ με ἀπορία, μὴν ξέροντας εἰ πρόπει νὰ κά-νω... Ἐπειτα, προχώρησα στὴ διεύθυνσιν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐρχόταν αἱ φωνὴς καὶ βεβαιώθηκα ὅτι ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ ἴσγειο ἐνὸς παλιῦ τοῖκα-τον οὐκ οὐκ...

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ με μένα, ἔβρισαν ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς δρό-μους, ἀπὸ τὰ στενά, πέντε - ἕξι ἄνθρωποι. Εἶχαν γὰρ αὐτοὶ ἁφρινεῖται ἀπὸ τῆς φωνῆς.

—Τὴ τρέχει; φωνοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, τὴν ἀκούειν;
—Ποῖος ἔρεει...
—Γυναῖκα εἶναι ποὺ φωνάζει...

—Ἀκούστε... Ἀκούστε...
Ἦμασταν καὶ οἱ ἑπτὰ στὴν πόρτα τοῦ αν-στηριώδους ἱσάνειον καὶ στήναμε τ' αὐτὰ μας, προσεχτικοί, ν' ἀκούσουμε καλύτερα, νὰ μαντέψουμε εἰ συνέβαινε.

Καὶ οἱ φωνὴς ἐξακολουθοῦσαν, χαμηλότε-ρες τώρα, παραπνοητικῆς, σὴν κλάμα...

—Μπορεὶ νὰ γίνεταί φωνὴ; εἶπε γὰρ ποῖος.

—Πρόπει νὰ τοῦξουμε στὴν Ἀστυνομία!

Στὸ μεταξύ διώξας, ὡς ποὺ νὰ ἐπαγί-σαν οἱ ἀστερόπλakes, ἡ γυναῖκα θὰ εἶναι σκοτεινὴ...

—Καλλίτερα νὰ χτυπήσουμε τὴν πόρτα, ἐπρότεινε ἄλλος.

Ἡ τελευταία γνώμη βοήθησε καὶ ἡ πό-σοστή.

Λοιπὸν, χτυπήσαμε τὴν πόρτα, στὴν ἀ-χὴ δειλά, διακριτικά. Ἐπειτα δυνατώτερα...

Οἱ φωνὴς ἔπαυσαν ἀμέσως. Τὸ δόρυ καὶ τὰ κλάματα διαδέχτηκε ἕνας σιγῶδες διά-λογος. Ἄν καὶ ἦσαν κοντὰ στὸ παρῶν τοῦ οὐκ οὐκ καὶ σχεδὸν εἶχα κολλήσει τ' αὐ-τὴ μου στὶς γολλίες, δὲν κατὰφωνα ν' ἀ-κούσω τί ἔλεγαν... Ἦτανε λιγδοστιγμὴ σι-γῆς... Ἐπειτα, ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ ἕνας φη-λὸς ἄντρας, με ρομαλέους ὀμους, φανερό-

Ἡ φωνὴς ἐξακολουθοῦσαν χαμηλότερες τώρα, παραπνοητικῆς, σὴν κλάμα...

θηκε και με τόνο θυμού ρώτησε :

—Τι συμβαίνει, κύριοι ;... Τι αγαπάτε ;

—Μά... άκούσαμε φωνές και...

—Ε, λοιπόν ; και η φωνή του έτρεμε από άγχος.

—Κάποιος ζητούσε βοήθεια, είπα γώ, μιά γυναίκα...

—Η γυναίκα μου, κύριε !... Τη δουλειά μας κάνουμε... "Ωχ, άδερ-

φέ, το λόγο θα σας δώσουμε ;...

Και με τις τελευταίες αυτές λέξεις, έβλεπε πάλι την πόρτα, όρμη-

τικά.

Εμείνανε όλοι κόκκαλο. Κάνανε κει ένα πρόχειρο, στο ποδόρι, συμ-

βούλιο, και βρήκανε ότι η άπολογία του άγνωστου κατηγορουμένου ήταν

επ' όλους ικανοποιητική. Γυναίκα τον ήταν, δικαίωμα του να την κάνει

και ψητή και καποιά και κοπανιστή. Έμιας τί λόγος μ'ας έπεφτε ; Αύ-

τό είχαν να λύσουν τα οικογενειακά τους. Η αλήθεια είναι ότι εγώ

στην άπόφαση αυτή έμειν'ήμ'ησα, αλλά ποιά το όφελος ; Οι έξι συμπα-

λίτες έφυγαν — «άστε τους να φαγωθούν, πάμε καλλιό μ'ας» — και

ο τελευταίος, ένας κοιλιακός νοσοκόμος, πον άπομακρυνθή, μου είπε

προστατευτικά :

—Το καλό που σας θέλω, πηγαίνετε και σεις, να μη βοηθε το μπελά

σας... Κανένα καλόσπιτο θα είναι ή τίποτα χαρτοπαίχτες, ποιάς έξερε...

Η συμβουλή δέν ήταν άξιοπεριόρητη. Έξασκολούθησα λοιπόν κ' έ-

γώ το δρόμο μου, όχι όμως και με τήναις συνειδήσεως, σαν την ήρωίδα

της Γκράσια Ντελέντα. Γιατί ποιάς μπορεί να είναι τόσο φιλόανθρω-

πος, τόσο αλτρουιστής, που να τα βάλει μ' έναν άντρα ρωμαλέο, που

του χτυπούν την πόρτα, μιά ώρα

μετά τα μεσάνυχτα, για να τονε

ρωτήσουν τί έχει και σκούζει ή γυ-

ναίκα του ; ***

Ός τόσο, καθώς εξασκολούθησα

το δρόμο μου, το μυαλό μου δέν

μπορούσε να ξεκολλήσει από την

άλλοσητη κείνη σκηνή. Γιατί εγώ

έπεμνα να βλέπω κοινωμένο ζώτιο

μυστήριο σ' αυτή...

Κι' άξαφνα, σκέφτηκα μιά λεπτο-

μέρεια, που την πρώτη στιγμή δέν

την είχα προσέξει : Τους γείτονες.

Γιατί αυτοί δέν είχαν άνησυχήσει ;

Πώς δέ βγήκαν να ρωτήσουν τί

συμβαίνει ; Γιατί κανένα παράθυρο

δέν άνοιξε, και μόνο άνθρωποι ξε-

νοι από τη γειτονιά, περαστικοί, εί-

χαν σταθεί να μάθουν τί συμβαί-

νει ;...

Έφτασα σπίτι μου, έπεσα να

κοιμηθώ, μιά ό νους μου δέ μπορού-

σε να πάη άλλοι. Ήταν όλο στην

κραυγή που είχε σιχτεί στο σκο-

τάδι, στη γυναίκα που εφώναζε

ζώντιας βοήθεια, στον άντρα με

τους τεταμένους όμους και το ά-

γριωπό τον φανόρομα στο άνοιγμα

της πόρτας...

Κι' όσο δέ με έπαρνε όντος, τό-

σο ή σκέψη μου πήγαινε από το

σπίτι της Όδοις Εύριπίδου, στο

φανταστικό χωριόσπιτο του Κά-

λαρι, κει κάτω στο νησί της Σαρ-

δηνίας, και στη γυναίκα που κατα-

δικάστηκε από τη Μοίρα της ν' ά-

κούρη όλοένα, μέσα στη νύχτα, την

άγωνιώδη κραυγή του μαχαρωμέ-

νου διαβάτη. Διάβολε ! έχει γούστο

να το πάω κ' εγώ σαν την ήρωίδα

της Γκράσια Ντελέντα !...

Τί ώρα θα ήταν που με πήρε ο ύπνος ; Τρεις ; τέσσερες ; χαράμα-

τα ; Ποιάς έξερε...

Τό βέβαιον είναι πως έζήτησα περασμένες οι δέκα. Ήπια τον καφέ

μου, βγήκα έξω, άνηφόρισα από την Πλατεία Ελευθερίας και — για-

τί να το κρίνω ; — δέ βάσταξα στον πειρασμό να μ'ην περάσω από

το σπίτι της Όδοις Εύριπίδου.

Τό γνώρισα άμέσως από το λαμπρόν του ήλεκτρον, από τα τρία

χαμηλά παράθυρα του ισόγειου και προπάντων από το τσίγγινο ύπό-

στεγο του πλαγιού μαγαζιού — ένα μανάβικο στοιμάμενο με τα φρού-

τα της εποχής.

Από τα παράθυρά του, με τις παλιές, σκεδωμένες γαλλίες, μόνο

τό ένα ήταν άνοιχτό, καθώς και τα τζάμια. Καθώς περνούσα, βαδί-

ζοντας στο πεζοδρόμιο, για να βλέπω καλλίτερα, άργοπορούσα το βήμα

μου, ρίχνοντας τη ματιά μου έξεταστική... Στην ίδια στιγμή, μιά γυ-

ναίκα νέα, άγρότη, με καστανόξανθα μαλλιά και ζοηρά μάτια, φάνηκε

στο παράθυρο και πέταξε στο δρόμο κάτι : ένα μπινέτο μαρμαρέ-

νο. Ήσαν τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα και γλόη γύρος, υπομονό-

ρα. Ένα περαστικό μπακαλόπουλο είπε «Φαριστό, νιώσι μαντάμα !»,

έσκυψε, τα πήρε, καμώθηκε πως τα μυρίζει κομικά, έκανε «πούφ» και

τα ξαναπέταξε στο ρεύθρο, με περιφρόνηση. Ήταν ένας μικρούτσικος

αίμιος, που άνηφόρισε σφριόζοντας.

(Τό τέλος στο προσεχές).

—Μά τί συμβαίνει ; ρώτησα. Σκοτώνονται εδώ μέσα ;

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Παρ' όλες τις άσασκαφές που γίνηκανε στην Αίγυπτο,

ερέθηκε ως τώρα κανένα έρεϊπιο θεάτρου σ' αυτήν.

—Δέν σας φαίνεται παράξενο αυτό για ένα λαό που είχε

μυσουργήσαν έναν άξιοθαύμαστο πολιτισμό ;

—Κι' όμως, πολλοί Αίγυπτιολόγοι διατείνονται, ότι οι

χαίοι Αίγύπτιοι, όχι μόνο δέν είχαν θέατρα, άλλ' ούτε και

ρανε τί ήταν το θέατρο.

—Τό μεγαλύτερο ειλβίο του κόσμου βρίσκεται στο

τανικό Μουσείο.

—Τό σχήμα του είχε 5 1/2 επί 3 1/2 ποδών και ζυγίζει δύο

τάρια !

—Ένα στρέμμα της θάλασσας μ'ας προμηθεύει, μέσα σε

θρομάδα, περισσότερη τροφή από εκείνη που μπορεί να

μηθεύσει μέσα σ' ένα χρόνο ένα στρέμμα γής.

—Ένας Ισπανός γιατρός, ίσχυρίζεται, ότι το γρήγο-

γάλωμα των νυχθών μας είναι τό καλύτερο και άμεινε-

πιστοποιητικό της υγείας μας !

—Οι πύθοκοι θεωρούνται από τους 'Ινδούς ιεροί κι' έχουν

έλευθερο να κάνουν ό,τι θέλουν.

—Άλλοίμονο στον ξένο

θα χτυπήσει μιά μαύμοι !

—Πολλοί λαοί πιστεύουν,

οι πολυτίμοι λίθοι έχουν,

λίγο ποιάς πολύ, κρυφές

τουργές ιδιότητες.

—Ο σάπφειρος, έξαφνα,

κάνει φιλόανθρωπο.

—Ο οελνήτης έχει την ιδι-

α να θεραπεύει την έπι-

των άνθρωπων και να ώρι-

τους καρπούς των δέντρων.

—Τό κρύσταλλο νικά την

πνία και σας χαρίζει εύ-

δνειρα.

—Ο σμάραγδος δυναμώνει

φιλία.

—Ο άγάτης σβύνει τη

καί γιατρεύει την έλωση.

—Τό κοράλλι, τέλος, θεω-

ται, ως θαυματουργό φυλά-

κικά της μαγείας και κατά

κινδύνων της πλημμύρας και

πολέμου.

—Στην Άραβία υπάρχει,

έρημος, ένα χόρτο που

να συγκριθεί με τό μάννα

Γραφής. Με τό χόρτο αυτό,

φυτρώνει πάντοτε ύστερα

κάθε θροχή, σε μικρούς σω-

κατευνάζουν την πείνα των

άνθρωπων και τα ζώα που

δεύουν στην έρημο.

—Τό μεγαλύτερο συμ-

που αναφέρεται στην ιστορία

ρετήθ τον Αβγουστο του 188

δταν οι 40.000 δήμαρχοι

Γαλλίας συνεγυμνάσαν στο

γαρο Βιομηχανίας, στο Παρί-

γειροί και γκαρσόνιο !

—Πριν από λίγα χρόνια, στην

Ιαπωνία άπαγορεύτηκε

στηρώς να μείνη μιά γυναίκα

άνυπαντρη σ' όλη της τη

ζωή.

—Όταν ή γυναίκα έφτανε σε

μιά ώριμή ηλικία και

είχε παντρευτή, της διαλέγανε

ή άρχες έναν άνδρα και της

φορώνανε με τό ζόρι !

—Κάποιος Γερμανός γιατρός διατείνεται, ότι ή κυριώτερη

τία της φαλάκρας είναι ή δυσπεψία.

—Τό 1905 θεωρείται στην

Άμερική ως έτος της μικρο-

καταναλώσεως σιγαρέττων από

όλα τα τελευταία χρόνια.

—Κι' όμως, κατά τό έτος

αυτό κατασκευάσθηκαν στην

Αμερική, σύμφωνα με τις

έπίσημες στατιστικές, 10

δισεκατομύρια 811

έκατομύρια (άρθρ. 10.811.000.000)

σιγαρέττων !

—Στό Όχάιο της Άμερικής,

ένας πολίτης κατεδικάσθη

εξυβρίσει σε 20ήμερο φυλάκιο.

—Την έπομένη όμως άποφυλάκισθηκε

απ' τον εισαγγελέα

γιατί έπασχε από φαρυγγίτιδα, και θήχοντας

όλη νύχτα άφινε τους συγκαταδίκους του να κοιμηθού !

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Π.

—Από τις πλέον «σιμάρες» Αττίδες, της οποίας όμως, λόγω του

έν διακρίνει μιά έμφυτη άριστοκρατικότης, δικαιολογείται άρκετά

ο νομιμικός που της αποδίδουν. Κοιμητορά της σιλουέττα, συμπαθής

γνωμία, μόρφωσης έξαιρετική. Αί έμφανίσεις της πάντοτε άριστες,

χάρη στην έλογη τουαλέττων της «έκολ - σόμπερ». Αποτελεί άξιοθαύμα-

στη εξέαιρεση μεταξεί των δεσποινίδων, που τις διακρίνει ή

υποτροπή ή έπιδαλούς μοντερνισμού.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Και ή δεύτερα έσπερις εις την Άγγλικήν πρεσβείαν ήτο

ώροστέρον της εποχής, υπό εποχήν κόσμου, τουαλέττων και

εμφανίσεων.

—Ο πρεσβευτής της Άγγλίας και ή κ. Ουάτερλιω έδέχοντο

συμπαθέστατα. Της έσπεριδος προηγήθη γεύμα. Παρεκάθησαν

ο έρμηνεύς και ή κ. Κ. Τσαλδάρη, ή πρέσβειρα της Αίγυπτου κ.

Σεοι - Όνιά, με

τουαλέττα χρυσή και κόκκινο τριαντάφυλλο στα μαλλιά της, ή

Σεο και ή λαίδη Κρόσφιλδ με έπαινε αθηνικής άπομιμήσεως

Ισπανικών σχεδίων και μαζή και από πτερά, σύνολον που φανερώσει

την Παριζιάκη μαεστρία της, ή κ. και ή κ. Ρωσέτη, φέρονσα

ρδς τουαλέττα, ή Σεο και ή λαίδη Μαίρη Ουάλλεο, ή κ. και ή κ. Ηλ.

Ηλίσκου, ή κ. Δενδοσάη, ή κόρης Γκωλλεντόν.

—Εις την έσπεριδα παρίσταντο ο έπιτερομμένος και ή κ.

Βίσσεκ, με τουαλέττα χαρτωμένη από ταρτά

ρο - ζάντ, ή κ. Σοφούλη, ή κ. Καλ. Καραπάνο

έμπαινε τουαλέττα, ή κ. Μανέσκο, ή κ. και ή κ. Β.

Μελά, ή κ. και ή κ. Καθβάρια, ή κ. και ή κ. Οζονόμω.

—Διακοσμητικά εμφανίσεις ή κ. Καθβάρια με τουαλέττα

υπέ, ή κ. Γ. Δροσπούλου τουαλέττα ιδιότητα

μαζή τουαλέττα.

—Ονειρώδης ξανθή όμορφή ή νεαρά και

έλκεκτη Άγγλις Δίς Κορρ, με τουαλέττα

σε όλη την γαμία του ρδς, που συνέβαλε εις

το ν' αναδειχθή ή άνθρα όμορφή της.

—Επίσης παρίσταντο ή κ. και ή κ. Μιζ. Μελά, ή κ.

και ή κ. Γ. Μαντζαρίνου, ή κ. Μάτσα, ή κ. και ή κ. Μεταξά.

—Δεξιώς παρή τή προηγουμένη και τη κ. Π. Τσαλδάρη,

προς τιμήν της κ. Γουίλλιαμ Μοιρ και των

παρεπιδημιούντων ξένων.

—Παρίσταντο ο έρμηνεύς κ. Μάξιμος, ο

έρμηνεύς και ή κ. Μάκ - Βη, ή κ. Γουίλλιαμ Μοιρ,

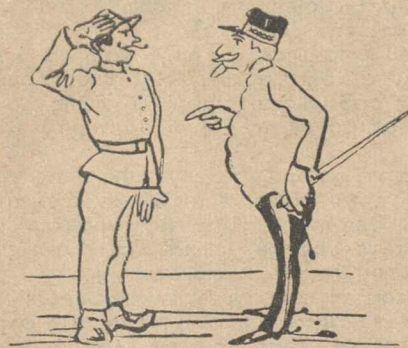
ο διεθυντής της Άμερικανικής Σχολής και ή κ.

Στιβόνελ, ή κ. Ράιτ, ή κ. και ή κ. Βάλτεο, ή κ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

—Γιακουμάκη, βρέ Γιακουμάκη, Γιακουμή!... Δεν άκουες, βρέ Γιακουμή!

—Παρρρών!...

νά τὰ ξεσκονίσεις, γιά νά τὰ βοῶ ἔτοιμα ὅταν θά ῥῶθ' ἡ ἀκούς;

—Τ' ἀκούω!

—Δρόμο, τὸ λοιπὸν! Καί κάμε γρήγορα, γιὰτὶ θά φῶγο μετὰ τὸ φαγητό, στίς δύο, ἀ-
κριβῶς!... Ἐμπρός. Μεταβολή... Μάροος!

Ἦταν καιρὸς νά πάη ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλδᾶς στὰ λουτρά, γιά νά ξε-
κουραστῇ λιγάκι ἀπὸ τὸ ἀτελείωτο τῆς πρω-
τευούσης καθήκον!

Δυὸ ὥρες σὲ γραφεῖο, ἀναφορὰ ὑποπι-
στού, δυὸ - τρεῖς ὑπογραφές, πού τίς στούπω-
νε καὶ αὐτὲς ὁ ὑποπιστῆς μετὰ τὸ στούπαγμα,
καὶ ἀπὸ καὶ μὰ ματιά στὸν κ. ὑπουργό.

—Τί κά'ες, σὺρὲ κύρ Νικοκλῆ, καλά εἶσι;
Πῶς πάνε τὰ πιδιά! Ὁβλα εἶνε ἡ τάξει;
τὸν ρωτοῦσε ὁ κ. ὑπουργός.

—Ὅλα ἐν τάξει, κύριε ὑπουργέ! ἀπαντοῦ-
σε ὁ κ. στρατηγός.

—Ἐνα ταχυγράφο παρῶν;

—Εὐχαριστῶ.

—Γιὰ κάτσε μιά στιγμὺλα!

Τῷ ἔλεγε λοιπὸν καὶ ἄλλή τὴν ἡμέρα ὁ κ. στρατηγὸς εἶχε κα-
θησθῆ! Βαρεῖα βεβαίως ἡ ζωὴ αὐτῆς γιά ἕνα στρατηγὸ. Τὰ ἴδια καὶ τὰ
ἴδια. Φαί καλὸ, ποτὶ καλὸ, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ σπιτί, τὸ γραφεῖο καὶ ὁ κ.
ὑπουργός!...

Ἀς πάει λοιπὸν καὶ λιγάκι νά ξεσκονίσῃ στὰ λου-
τρά!... Νά φορέσῃ τὰ πολιτικά, νά πάη σ' ἄλλο μέ-
ρος, νά μείνῃ λίγο ἐλεύθερος, ν' ἀλλάξῃ τόπο, ζωὴ,
συνήθειες καὶ κατάστασι, ἔστω καὶ γιά 15 ἡμέρες.
Κι' ἔπειτα ξαναγυρίσῃ σὲ μαγνητοσκήναδο.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε ποῦν σὲ ποῖα λουτρά νά
πάη. Εἶπε γιὰ τὰ μὲν, εἶπε γιὰ τὰ δὲ καὶ τέλος κα-
τέληξε νά πάη στὸ Λουτράκι. Ἐπειδὴ τὸ μέρος, ἀ-
κριβὸ καὶ πληκτικὸ. Τὸ συζητήσατο. Μὰ τί νά γίνῃ;

Αὐτὸς, ὅν ἦταν δυνατὸν, θά πῆγαινε σὲ Πόρτο,
ἐκεῖ ἀπάνω ψηλά, κοντὰ στὸ Καίμαζ-Τσαλάν, ἀ-
πάνω στὴν κακομοίρα τὴν Καρατζόβα, κοντὰ στὰ
κρούα τὰ νερά καὶ στὰ δασεῖα τὰ δένδρα, πού περα-
σε ἀλλομένοντες μέρες μιά φορά, ὅταν ἦταν λογαγὸς
στὴν προκλήση, στὰ Ἑλληνοσερβικά σύνορα, ἐκεῖ
κοντὰ στὴ Τζένια.

Μὰ τώρα! Στρατηγός, σοὺ λέει ὁ ἄλλος! Πορ-
τει νά πάη σὲ λουτρά τῆς μόδας, πού νά ἔχουν χαρτοπαίγνια, κοινού-
πια Εὐρωπαϊκὰ καὶ γυναῖκες με βαι-
μένα χεῖλια, σάν τὰ ἀνὰ τῆς Πα-
σαλιάς, πού κοκκινίζουν τὸ νερό, σάν
μπαινὸν νά λουστούνε. Ἀλλὰ ἔτσι καὶ
ἂν εἶνε, ἀλλάζει ἔτσι κανένας λιγάκι
τὴ ζωὴ!...

Καὶ πῆγε!

—Μὲ γνωρίζετε ἐμένα;

Καὶ μέτρησε ἀπάνω του τὰ ρούχα,

—Παρῶν!
—Μὰ δὲν ἀκούς;
—Πῶς δὲν ἀκούω!...
Παρρρών! φώναζε, το-
νίζοντας τὸ ἀπαρῶνα, ὁ
σφυρογυλὸς καὶ γεμάτος
Ναζιὼτης στρατιώτης, πού
ἦταν ὀδινάντζα τοῦ κ.
στρατηγού.

—Ἀκουσε τί θά σοῦ
πῶ! Ὅ,α λείψω δεκαπέντε
ἡμέρες. Θά πάω στὰ λου-
τρά. Τοίμασέ μου, τὸ λοι-
πὸν, τὰ πολιτικά μου καί...
ἄκουσε δὲ. Νά μοῦ καθά-
ρισῇ τὰ στρατιωτικά, σάν
φύγω, νά τὰ σιδερώσῃς.

—Παρρρών!...

νά τὰ ξεσκονίσεις, γιά νά τὰ βοῶ ἔτοιμα ὅταν θά ῥῶθ' ἡ ἀκούς;

—Τ' ἀκούω!

—Δρόμο, τὸ λοιπὸν! Καί κάμε γρήγορα, γιὰτὶ θά φῶγο μετὰ τὸ φαγητό, στίς δύο, ἀ-
κριβῶς!... Ἐμπρός. Μεταβολή... Μάροος!

Ἦταν καιρὸς νά πάη ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλδᾶς στὰ λουτρά, γιά νά ξε-
κουραστῇ λιγάκι ἀπὸ τὸ ἀτελείωτο τῆς πρω-
τευούσης καθήκον!

Δυὸ ὥρες σὲ γραφεῖο, ἀναφορὰ ὑποπι-
στού, δυὸ - τρεῖς ὑπογραφές, πού τίς στούπω-
νε καὶ αὐτὲς ὁ ὑποπιστῆς μετὰ τὸ στούπαγμα,
καὶ ἀπὸ καὶ μὰ ματιά στὸν κ. ὑπουργό.

—Τί κά'ες, σὺρὲ κύρ Νικοκλῆ, καλά εἶσι;
Πῶς πάνε τὰ πιδιά! Ὁβλα εἶνε ἡ τάξει;
τὸν ρωτοῦσε ὁ κ. ὑπουργός.

—Ὅλα ἐν τάξει, κύριε ὑπουργέ! ἀπαντοῦ-
σε ὁ κ. στρατηγός.

—Ἐνα ταχυγράφο παρῶν;

—Εὐχαριστῶ.

—Γιὰ κάτσε μιά στιγμὺλα!

Τῷ ἔλεγε λοιπὸν καὶ ἄλλή τὴν ἡμέρα ὁ κ. στρατηγὸς εἶχε κα-
θησθῆ! Βαρεῖα βεβαίως ἡ ζωὴ αὐτῆς γιά ἕνα στρατηγὸ. Τὰ ἴδια καὶ τὰ
ἴδια. Φαί καλὸ, ποτὶ καλὸ, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ σπιτί, τὸ γραφεῖο καὶ ὁ κ.
ὑπουργός!...

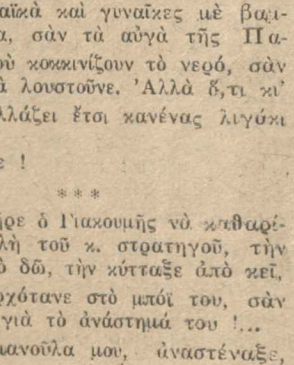
Ἀς πάει λοιπὸν καὶ λιγάκι νά ξεσκονίσῃ στὰ λου-
τρά!... Νά φορέσῃ τὰ πολιτικά, νά πάη σ' ἄλλο μέ-
ρος, νά μείνῃ λίγο ἐλεύθερος, ν' ἀλλάξῃ τόπο, ζωὴ,
συνήθειες καὶ κατάστασι, ἔστω καὶ γιά 15 ἡμέρες.
Κι' ἔπειτα ξαναγυρίσῃ σὲ μαγνητοσκήναδο.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε ποῦν σὲ ποῖα λουτρά νά
πάη. Εἶπε γιὰ τὰ μὲν, εἶπε γιὰ τὰ δὲ καὶ τέλος κα-
τέληξε νά πάη στὸ Λουτράκι. Ἐπειδὴ τὸ μέρος, ἀ-
κριβὸ καὶ πληκτικὸ. Τὸ συζητήσατο. Μὰ τί νά γίνῃ;

Αὐτὸς, ὅν ἦταν δυνατὸν, θά πῆγαινε σὲ Πόρτο,
ἐκεῖ ἀπάνω ψηλά, κοντὰ στὸ Καίμαζ-Τσαλάν, ἀ-
πάνω στὴν κακομοίρα τὴν Καρατζόβα, κοντὰ στὰ
κρούα τὰ νερά καὶ στὰ δασεῖα τὰ δένδρα, πού περα-
σε ἀλλομένοντες μέρες μιά φορά, ὅταν ἦταν λογαγὸς
στὴν προκλήση, στὰ Ἑλληνοσερβικά σύνορα, ἐκεῖ
κοντὰ στὴ Τζένια.

Μὰ τώρα! Στρατηγός, σοὺ λέει ὁ ἄλλος! Πορ-
τει νά πάη σὲ λουτρά τῆς μόδας, πού νά ἔχουν χαρτοπαίγνια, κοινού-
πια Εὐρωπαϊκὰ καὶ γυναῖκες με βαι-
μένα χεῖλια, σάν τὰ ἀνὰ τῆς Πα-
σαλιάς, πού κοκκινίζουν τὸ νερό, σάν
μπαινὸν νά λουστούνε. Ἀλλὰ ἔτσι καὶ
ἂν εἶνε, ἀλλάζει ἔτσι κανένας λιγάκι
τὴ ζωὴ!...

Καὶ πῆγε!

—Μὲ γνωρίζετε ἐμένα;

Καὶ μέτρησε ἀπάνω του τὰ ρούχα,

τά ἀπλοσε, τὰ ἔπαιξε σὲ χορμὶ του.

Σάν νά ἦταν γιά μένα παραγγελία! μοιρολόιο.

Ἦστε οὖν εἰσε ἐναντίον τὸν πολέμου καὶ παντὸς πολέμου, γε-
νωκῶς!...

—Βέβαια... Κοντὰ στὴ γνώσι, ἀδερφέ!...

—Κι' ἂν κηρυχθῇ, παρὰ τὴν γνώμην σας, στρατηγέ μου, τί θά κά-
νετε;

—Θά τὸ σκάσω! Τί θά κάμω!... Θά τὸ σκάσω γιά τὴν Αἴγυπτο...

Ἔχω ἕνα ξάδερφο ἐκεῖ, πού κάνει ἐμπόριο ἀπὸ χοιρινάδες... Θά πάω
νὰ καθίσω σπία του. Ὅποιος κηρύξει πόλεμο, ἂς πάει νὰ πολεμήσῃ...
Ἐγὼ δὲν ἔχω χάσει τὰ μούλια μου!...

Τρεκλίζοντας, ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὸν σοβαρὸν αὐτὸν δη-
λώσαν, ἴσως καὶ ἀπὸ τὸ Ναζιὼτικο ραζὶ καὶ ἀπὸ τὸ κῆτρο, ὁ δημο-
σιογράφος σπρώχθηκε νὰ φύγῃ.

Τρεκλίζοντας καὶ ὁ στρατηγός, ἴσως ἀπὸ τὸν θυμὸ του, ἴσως ἀπὸ τὸ
κῆτρο καὶ ἀπὸ τὸ ραζὶ, τὸν ξεπροβόδισε ὡς τὴν ἔξω πόρτα τοῦ σπι-
τιοῦ. Φείγοντας, ὁ δημοσιογράφος ξαναφύγησε:

—Ὦστε, στρατηγέ μου, ἔχω τὴν ἀδείαν σας νά ἀνα-
γνώσκω τὰς ἐνδιαφερόντων καὶ σπουδαίας ἀνὰ τὴν δη-
λώσεις σας, πού θά κάμουν ἐντίστοιχοι μεγάλοι, στὴν ἐ-
φημερίδα μου, τὴν «Ἐλευθερία»;

—Ὅπως ἀγαπᾶτε!...

Ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλδᾶς, σὲ Λου-
τράκι, ἔτρεβε καὶ ξανάτρεβε τὰ μάτια του. Γύριζε τὴν
ἐφημερίδα ἀπὸ δὴ, τὴν γύριζε ἀπὸ καὶ, τὸ ἴδιο...

Μετὰ μὲγάλα γράμματα καὶ χτυπητὰ, στὴν πρώτη σε-
λίδα, σ' ἕνα τετραπύλο, μετὰ τῶν κοκκινῶν, ἀναγνα-
φῶταν καί, πού λίγο ἔλειπε νὰ τὸν τρελλάνῃ!...

—Μορέ, μήπως ἐνδιαφερόμαι!... φώναζε.

Ἀλλὰ δὲν ἐνδιαφερόταν διόλου. Ἦ ἐφημερίδα ἦταν
ἐκεῖ, ἴδια καὶ ἀναλλοίωτη, μετὰ τὰ μεγάλα, κοκκινὰ σάν
αἶμα, γράμματα τῆς:

«Σοφοὶαὶ δηλώσεις τοῦ στρατηγοῦ κυρίου...»

Ὁ κύριος στρατηγός, παρα-
καλῶ!...

Ὁ στρατηγὸς κ. Νικοκλῆς Χατζηχαλδᾶς, παρὰ τοῦ ὁποῖου
εἶχαν τὴν τιμὴν νά γίνωμεν δεκτοὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κα-
τοικίαν του, ἔσχε τὴν καλὴσύνην νά μᾶς εἴπῃ, μετὰ πρωτο-
φανοῦς θάρρους καὶ εὐκρινείας, ὅτι... ἀντιλαμβανόμενος
πόσον οὐκ ἐπιθυμοῦν καὶ καταστρεπτικὸς θὰ εἶνε ὁ ἐπὶ θύρας πό-
λεμος διὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ ἀναχωρήσας ἀμέσως διὰ τὴν
Αἴγυπτον, μολὶς οὕτως κηρυχθῇ, κλπ. κλπ.

Ὁ στρατηγὸς εἶδε δὴ τὸ Λουτράκι, σπία, τραπέζια, γκαρσόνια,
χαρτοπαίγνια, καρέκλες καμινεῖον, βάζοντες, κινεῖται, νὰ πε-
ραστοῦνται καὶ νὰ γυρίσῃ, νὰ γυρίσῃ, σάν γὰ εἶχε γίνῃ ὁ τόπος
ἕνα ντάνσιζ, μετὰ τὸ ὅποιο ὅλα καὶ ὅλα χορεύουν... χορεύουν...

Τὴν ἄλλή μερὰ ὁ δημοσιογράφος, δροῦν ἀκόμη δάφνης γιὰ τὸν
λθεσὸν τοῦ θανάτου, κἀθηκε σὲ τραπέζι τὸν νὰ γράφῃ ἕνα ἀκόμη ἀρ-
θρο ἐπὶ τῆς τελευταίας τοῦ ἐπιτυχίας, τὸν «προχθεσινὸν ἀντιπολε-
μικὸν δηλώσαν» τοῦ στρατηγοῦ Χατζηχαλδᾶ, ὅταν εἶδε ν' ἀ-
νοήγῃ ἡ πόρτα ἄνοιγαν καὶ ἕνας στρατηγὸς νὰ μπαίνει μέσα.

Συνέντευξι θά θέλῃ καὶ αὐτός, μοιρολόιο. Ὅλοι οἱ στρατηγοὶ
μοὶ φαίνεται, θὰ κηρυχθῶν κατὰ τοῦ πολέμου!... Ἦ εἰρηστική ἰδέα
θωαμένη! Μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἐφημερίδα μας!...

Ὁ στρατηγὸς ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα του καὶ στάθηκε ἔμπροσθεν τοῦ
δημοκρίτου, ἀγωνιστικῶς, σάν ἡρώστειο πού βράζει καὶ κοχλίζει!...

—Μὲ γνωρίζετε; φώναζε.

—Διόλου.

—Γνωρίζετε τὸν στρατηγὸ Χατζηχαλδᾶ;

—Πάρα πολὺ.

—Καὶ δὲν γνωρίζετε ἐμένα;

—Ἐσὺ δὲν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω!

Ὁ στρατηγὸς Χατζηχαλδᾶς εἶπα ἐγὼ!

Μὰ πρὶν προφάσῃ νά ἐπιταγῇ ὁ δημοσιογράφος ἡ νὰ
σκέψῃ πὺς γέμισε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀπὸ Χατζηχαλδᾶ-
δες, ἐδῆχθη μιά τρομερὴ κατελλία. Κατόπιν ὁ στρατηγὸς
Χατζηχαλδᾶς ἔφυγε. Ὁ δημοσιογράφος στάθηκε μιά στιγμὴ
καὶ τὸν κῆταξε. Τὰ ἄσπρα τὸν μαλλιά, πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι
του, γυάλιζαν σάν ἀσμένια σὲν ἥλιο.

Φαίνεται ὅτι θά στενοχωρήθηκε πολὺ, εἶπε φιλοσοφικά
ὁ δημοσιογράφος, ἰσιάζων τὸ τοιαυτὸν κατέλλο του. Θά
τὸν πείραζε τὸ ἄσπρο μας! Γιὰ ἰδέε! Σὲ δυὸ μέρες πῶς ἂ-
σπασαν τὰ μαλλιά του! Παραγέλασε, ἀλλὰ καὶ τὸ κατέλλο
μοῦ δὲν εἶνε περὶ γὰ φέρεμα!... Καὶ τώρα! Τί κύριο ἄρ-
θρο νὰ γράφω!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Ἀκόμα ἕνα ποτηράκι!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ τὴ
γνώμη ἔχει καὶ ὁ Μανωλῶνης ὁ
Ναυτιλιώτης!...

Κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα; Καί; Κι' ἄλλο ἕνα; Ἐλα, πῆ καὶ αὐτὸ
γιὰ νά ποσυχώσωμε. Μ' αὐτὸ εἶνε Θεός!... Πίνει, πίνει κανεὶς, γι-
αὶ νὰ τὸ καταλαβαίνῃ!... Κα-
λὰ ἔκαμε καὶ ἤρθε. Κάτσε νά
ποῖμε λίγο, καὶ ἀπὸ γνῶμης ὁ-
σε θές!...

Εἰς ὕγιαν σας, κύριε στρα-
τηγέ!...

Εἰς ὕγιαν! Εἶνε, ἔρεϊς,
καὶ Ναζιὼτικο. Θέλει καὶ λίγο
καίτρο; Εἶνε δαύμα! Νά πῇ
ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δῇ τὸν πα-
διό... Αὐτὴ ἡ Νάξος εἶνε πε-
ρσὸν. Εἶμα βέβαιος πῶς μιά
φορά καὶ ἕνα καιρὸ ἐκεῖ θά ἦ-
ταν ὁ Παράδεισος!... Αὐτὴ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ΤΑΝ πρότυπο πιστής κι' άφοσιωμένης ουζόγυ, ή νεαρή κυρία Λαυρεντία ντε Σουίζ.

Ήμορφη και δροσερή σαν θλαστάρι λουλουδιού, μόλις 28 χρόνων, ήταν παντρεμένη με τον σοφό αλλά γέρο και γκρινιαρή αρχαιολόγο κ. ντε Σουίζ.

Όστόσο είχε μία αυστηρή αντίληψη των καθηκόντων της κι' ήταν θράχος άκλόνητος άρετής στις επιδέξιες επιθέσεις των πολυαριθμών θαυμαστών της. Για να φαντασθίτε όμως πόσο δύσκολος ήταν αυτός ο ρόλος της, αρκεί να σκεφθίτε, ότι ο σύζυγός της, θου-

τός ο ρόλος της, αρκεί να σκεφθίτε, ότι ο σύζυγός της, θου- τος όμως ως το λαϊκό στη μελέτη των αρχαίων παπύρων, αναγκάζονταν να τη παραμελή και συχνά την ξεχνούσε κιόλας όλοτελά!...

Απ' όλους τους θαυμαστές της Λαυρεντίας, ο πιο επίμονος κι' επικίνδυνος ήταν ο νεαρός κοιμωμένος Ροζέ Λαμπρινί, άκόλουθος του Υπουργείου των Έξωτερικών. Είχε γίνει κυριολεκτικώς ή σκιά της, την πολιορκούσε με άπειρα τρυφερά λόγια, την πυρπολούσε με τις φλογερές ματιές του κι' έπαίρνε κατόπιν ένα ύφος εσχάτης απελπισίας και πόνου, όταν εκείνη άντιστεκόταν ένεργητικά στις επιθετικές παρακλήσεις του.

Η κ. ντε Σουίζ έδειχνε γι' αυτόν μια ιδιαίτερη προτίμηση, έντελως παντερική όμως. Της άρεσε, θέβαια, υπερβολικά, το έ- ευνοιο και περιπαθότατο φλέρτ του νεαρού άκόλουθου. Όστό- σο, φρόντιζε και γι' ατήν άρετή της, κι' όταν τον έβλεπε έτοιμιο να γλυστρήσει απ' τα λόγια στα έργα, τον κεραυνώνει, με μία αγανακτισμένη ματιά, και τον «έφερνε στα συγκαλά τους»!...

Δυστυχώς όμως, όταν βάλει κανένας το ποδαράκι του στο μονοπάτι του έρωτος, μήπως έξερει ύστερα πόσα θήματα πρέπει να κάνει, και πού πρέπει να σταματήσει; Είνε τόσο γλυτερό αυτό το κατηγορι- κό μονοπάτι!

Έτσι λοιπόν την έπαθε κι' ή κ. ντε Σουίζ. Κά- ποιο σεληνοφώτιστο ρομαντικό θραδάκι, καθισμένη μόνη της με τον Ροζέ στη θεράντα και μισοανακω- μένη απ' το περιβάλλον κι' απ' τα μουμουριστά, γεμάτα πάθος, λόγια του, ά- πλώσε το χέρι της στο δικό του.

Ο Ροζέ τήσφιξε τρυφερά, τό χαϊδεψε, κι' άκούμπησε επάνω του τα χείλη του με λαχτάρα. Η κ. ντε Σουίζ δέν έμεινε ά- συγκίνητη στο ελκρινές εκείνο πάθος. Στερημένη τόσα χρόνια την άγάπη, διψασμένη για μία άφοσίωση τρυφερή, και νιώθοντας τό νεανικό κορμί της να λαχταρά ή μία ζεστή και δυνα- τη άγκαλιά, χαλάρωσε την ά- γορια μέχρι τότε αντίστασή της.

Κι' όταν ο Ροζέ έφυγε άργότερα για τό σπίτι του, παραμιλούσε στο δρόμο από εύτυχία. Ώ, είχε κατορ- θώσει πια να νικήση τον πεισματάρη εκείνον έχθρό. Είχε κατορθώσει ν' άποσπάσει απ' τα χείλη της ά- γαπημένης του ένα λιγώρο ραντεβού, για τό από- γευμα της άλλης ήμέρας!

Τό πρωί της επομένης, ο Ροζέ άνέθηκε σ' ένα ά- μάκι και πήγε σέ μία έξοχική θυλίτσα του, ή όποία θρισκόταν κοντά στο Κάτω Μεντόν και πλάι στην όδo Σεβρών. Κάποια χερική άσυχλήθηκε άδρες δλόκληρες να τακτοποιήση και να καθάρση τά σαλόνια, σύμφωνα με τις οδηγίες του, και κατά τό μεσημέρι όλα ήσαν έτοιμα να δεχθούν τό έρωτευμένο ζευ- γάρι.

Όσο να πάη ή ώρα, ο Ροζέ καθόταν στα καρφιά απ' τη λαχτάρα του. Σύμφωνα με τις λεπτομέρειες του ραντεβού των, την ώρα εκείνη έπρεπε να θρισκείται στο Μπιγιανκούρ, για να υποδεχθί την κ. ντε Σουίζ, ή όποία θα έρχόταν απ' τό Παρίσι με άμάκι.

Έκεί θα πλήρωνε τον άμαεήλατη, θα τούλεγε—για προφύ- λαξι—να γυρίση πίσω και μόλις εκείνος θα χανόταν στον ορί- ζοντα, τό νεαρό ζευγάρι θα περπατούσε με τά πόδια έως ένα τέταρτο της ώρας, για να φτάση στην έρωτική φωλιά του.

Απ' τις 4 άκόμη ο Ροζέ θρισκόταν στο Μπιγιανκούρ. Κάτι μαυρα σύννεφα, με τά όποια άρχισε να γεμίζει γοργά ό γαλά- χιος ως τότε ουρανός, τον άνησυχούσαν έξαιρετικά. Φοβόταν μήπως προεξησουν την ίδια άνησυχία και στην κ. ντε Σουίζ, και μεταινώσαν όριστικά τό χλιποδόητο αυτό ραντεβού τους.

Στις 5 επιτέλους ξεχώρισε ο Ροζέ τό άμάκι, τριγυρισμένο από σύννεφα σκόνης. Γεμάτος λαχτάρα και χαρά έτρεξε κοντά στην κυρία ντε Σουίζ, ή όποία ήταν σκεπασμένη μ' έναν πυκνόν

πεπλο, κι' όταν έμειναν μόνοι, δέν ήξερε με τί λόγια να της έκφράση την εύτυχία του.

Άόριστα άνήσυχη εκείνη για τό πρώτο αυτό γλύστημά της, αλλά και κάπως πιο πρακτική σαν γυναίκα, τον διέκοψε σέ μία στιγμή:

—Άπέχει πολύ ή θίλλα σας, κύριε Λαμπρινί;

—Ώ, μόλις ένα τέταρτο της ώρας, άγαπημένη μου...

Διστακτικά ή νεαρή γυναίκα άκούμπησε στο μπράτσο του συγχισμένου από εύτυχία θαυμαστού της, κι' άρχισαν να σιγο- περιπατούν για τη θίλλα. Ο ουρανός ήταν τώρα δόλωμαυρος, ή σφοδρός άέρας σήκωνε κάθε τόσο τη σκόνη του δρόμου, και άβραι-άβραι τό ζευγάρι δεχόταν στο πρόσωπό του κι' απ' καμμία χονδρή σταγένα βροχής.

Άναγκάσθηκαν να ταχύνουν τό θήμα τους, νευριασμένοι άρ- κετά απ' την κακοτυχία τους αυτή. Δέν πρόλαβαν όμως να προχωρήσουν πολλά θήματα, κι' οι ούράνιοι καταρράκτες έξ- σπασαν όρμητικοί.

Τό ζευγάρι σταμάτησε τότε και κούταζε δλόγυρα με άνω- νία. Κανένα δένδρο, καμμία στέγη, κανένα καταφύγιο δέν πα- νούταν εκεί κοντά!

—Ώραία είνε ή θέσις μας, κύριε Λαμπρινί! ψιθύρισε ή κ. ντε Σουίζ, συνοδεύοντας τά λόγια της μ' ένα γέλιο νευρικό.

Ο άτυχος Ροζέ δέν ήξερε τί ν' άπάντηση. Στάζοντας από νερό σαν πιπί, στραπατσαρισμένος κι' αυτός όπως κι' ή Λα- τρευτή του απ' τη ραγδαία βροχή κι' απ' τόν άέρα, μουμού- ρισε άκατανόητα λόγια συγνώμης και θσθειάς άπελπισίας!

Άεσφανα κάλπαμας άλόγων άκούστηκε εκεί κοντά τους, κι' απ' την όριγλη την όποία προκαλούσαν οι καταρράκτες της βροχής ξεπροβάλε κάποιος όχημα.

Ήταν μία νεκροφόρος, από εκείνες τις όποιες χρησιμοποιούν για μεταφορά νεκρών σέ μακρινές άποστάσεις. Είχε τρία ξεχωριστά διαμερίσματα. Ένα για τό φέρετρο, ένα για τόν παπά και για τόν διάκo του, κι' ένα μπροστά-μπροστά για τόν άμαεήλατη.

Στό αντίκρουμά της ο Ροζέ λαχτήρησε και σκέφθηκε:

—Άρκεί να είνε άδεια!

Έπειτα, άφοι τη σταμάτη- σαν, ρώτησαν σγελικά τόν άμαεήλατη. Έκείνος, καθόκαρ- dos κι' εύθμος τύπος, άπο- κρίθηκε:

—Είσαστε τυχεροί... Μόλις πρό λίγης ώρας άκούμπησε τόν έπιτάη μου στο νεκροτά- φείο των Σεβρών και τώρα γυρίζω στο Παρίσι... Κοιμά- στε μέσα, άν δέν φοβάστε!

Ο Ροζέ έρριξε μία άνήσυχ- χη ματιά στην κ. ντε Σουίζ και τραύλισε:

—Μήπως είστε δεισιδαίμων;

Έκείνη στραβομουτσούνασε από άπέχθεια, αλλά ψιθύρισε με πείσμα:

—Έστω... Άς μπουέμε κι' έδωμέσα... Μία πού ή θίλλα σας θρισκείται στη Νότιο Άμερική, θα παρ- τιμήσω, θέβαια, τη νεκροφόρο!

Έγκατεστάθηκαν στο διαμέρισμα του παπά, ή ειοδάκρυτοι απ' τό μουσικίδι, κι' ό άμαεήλατης σκαρφαλώνοντας στη θέσι του, μαστίγωσε τά άλογα.

Προφυλαγμένος τώρα απ' τη θύελλα ο Ροζέ, έπεχείρησε να ξαναρχίση μαζί της την προηγούμενη τρυφερή συνδιάλεξι τους.

Έκείνη όμως τούφραξε τό στόμα, λέγοντας:

—Έδωμέσα... Μονάχα τρελλοί και ιερόσουλοι κάνουν τά καμιά- ματά σου μέσα σέ μία νεκροφόρο!

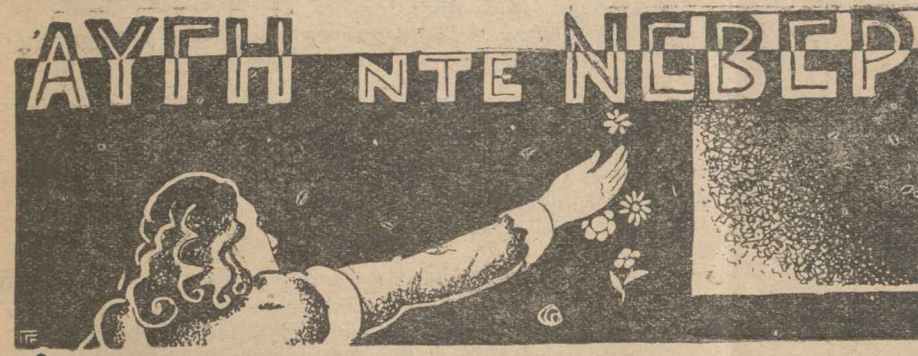
Ο Ροζέ ζάρωσε στη γωνιά του, θλασφηνώντας όλες τις προσδοκίες αυτές κακοτυχίες, κι' όταν έφθασαν στο Άντι- πλήρωσε γενναϊόδωρα τόν μακάθριο άμαεήλατη.

Η κ. ντε Σουίζ πήδησε γοργά σ' ένα άγοραίο άμάκι, μου- μούρισε ένα «χαίρετε», κρύο και παγωμένο, σόν άναυδο σ- νοδό της, και τόν άφησε αξιολύπητον στο πεζοδρόμιο:

Έπειτα από λίγες ήμέρες, ο Ροζέ έλαβε ταχυδρομικώς έξής όλιγόλογo γραμματάκι, γι' άπάντησι στις έπαινευλι- νες άκαρτες προστάσεις του να ξαναδθί την κυρία ντε Σουίζ.

«Άγαπητέ μου... Είμαι πολύ δεισιδαίμων κι' ή περιπέτεια εκείνη μου χτύπησε σ' ένα έ- Είνε άδύνατο να σ' άναυδώ, χωρίς να σκεφθώ άμέσως κηδείες, νεκροφ- κι' ένα σωρό πέννιμα πράγματα, άσυμβίβαστα με τόν άισιόδοχο χαρακτή- μου... Στρέψτε την προσοχή σας σέ άλλες κατευθύνσεις, κι' άφήστε την παθέρμένη γυναίκα στην προηγούμενη, θλιτερή τσως, ένέρπη όμως ζωή της Λαυρεντίας.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Γκονζάγκας κούταζε τους φίλους του, κατασφισσάμενος. —Μά την πίστι μου! μουρμούρισε από μέσα του. Πρέπει όλοι αυτοί ναρθούν όπωσδήποτε... Τους θέλω σκλάβους μου... Άλ- λωώς, ο διάβολος άς τους πάρει.

—Κάνε δτι θα κάνω κι' εγώ! είπε την ίδια στιγμή σιγανά ο Πασπουάλ στόν Κοκαρντάς. «Έφτασε ή στιγμή!

Προχώρησαν κι' οι δυο μ' έπισιμότητα και πήγαν και στάθη- καν μπροστά στόν Γκονζάγκα.

—Εξοχώτατε, είπε ο Κοκαρντάς, μ'ήν ξεχνάτε δτι, μολονότι ή περιστάσεις φαίνονται σήμερα σαν να μάς κατηγορούν, ζήσά- με κι' έργαστήκαμε τριάντα δλόκληρα χρόνια άσπιλα και τί- μια... Δέν κάναμε ποτέ τίποτε, για τό όποιο θα μπορούσε κανείς να μάς κατηγορήσει... Κυττάχτε μας... Ο Θεός έβασε στο πρό- σωπο κάθε ανθρώπου τη σφραγίδα της πιστότητας και της ύπο- κρισίας... Κυττάχτε μας, μά τό διάβολο, και κυττάχτε τόν κ. ντε Πεϋρόλ, τόν κατήγορό μας...

Ήταν όπέρωχος ο Κοκαρντάς, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά. Όσο για τόν Πασπουάλ, αυτός ήταν ή προσωποποίηση της με- τριοφροσύνης και της άφελείας. Άπεναντίας, ο δυστυχισμένος Πεϋρόλ φαίνονταν έξιολύπητος. Άπό είκοσι τεσσάρων ώρών, τό χρόνιο κίτρινο χρώμα του προσώπου του είχε άρχισει να γίνεται πράσινο. Ήταν ο τέλειος τύπος των τολμηρών εκείνων δειλών που χτυπάνε τρέμοντας, πού δολοφονούν με τό δηλητήριο.

Κι' ένώ ο Γκονζάγκας συλλογιζόταν, ο Κοκαρντάς έξακο- λούθησε:

—Έκλαμπρότατε, είστε μεγάλος! Είστε δυνατός! Η έκλαμ- πρότης σας μπορεί να κρίνη άφ' ύψηλου... Δέν είνε ή πρώτη μέ- ρα πού γνωρίζετε έμάς, τους άφοσιωμένους σας δούλους... Θυ- μηθήτε τη νύχτα στην τάφρο του πύργου του Κάιλου... Είμα- στε και τότε μαζί...

—Σιωπή! φώναξε ο Πεϋρόλ, τρομαγμένος.

Ο Γκονζάγκας, χωρίς να ταραχτεί, είπε, κυττάζοντας τους φί- λους του:

—Αυτοί οι κύριοι έχουν μαντέψει πια τά πάντα... Άν άγνο- ούν τίποτε, θα τό μάθουν κι' αυτό... Αυτοί οι κύριοι βασίζονται σέ μάς, όπως βασίζονται κι' εγώ σ' αυτούς... Υπάρχει μεταξύ μας άόλυτη ελκρινεία, γιατί γνωρίζομαστε πια καλά...

Ο Γκονζάγκας έτόνισε τά τελευταία λόγια. Υπήρχε τάχα κανείς από τους φίλους του, πού να μ'ήν έχη ένα βάρος στή συνείδησί του; Μερικοί άπ' αυτούς είχαν καταφύγει άλλοτε στόν Γκονζάγκα, για να τους προστατεύση και να γλυτώσουν από διάφορες κατηγορίες, πού έκκρεμούσαν στα δικαστήρια...

Έξ άλλου, ή συμπεριφορά τους κατά την προηγούμενη νύχτα, τους είχε κάνει συνεισχύους του...

Ο Όριόλ ένοιωσε τόν έαυτό του έτοιμο να λιποθυμήσει. Ο Νασδάγι, ο Σουαζύ, κρατούσαν σκυμμένα τά κεφάλια τους... Άν ένας απ' όλους τολμούσε να διαμαρτυρηθί για τά λόγια του Γκονζάγκα, όλοι οι άλλοι θα τον άκολουθούσαν. Μά κα- νείς δέν διαμαρτυρήθηκε.

Ο Γκονζάγκας εύχαριστούσε τώρα την τύχη, πού δέν ήταν εκεί κι' ο νεαρός μαρκήσιος Σαβερνύ.

Ο Σαβερνύ, παρ' όλα τά έ- λαττώματά του, δέν ήταν απ' αυτούς πού σωπαίνουν εύκο- λα. Γι' αυτό μάλιστα, ο Γκον-

—Δέν θα τιμωρηθίτε! είπε ο Γκονζάγκας.

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

ζάγκας σκεφτόταν να τόν ξεφορτώη τη νύχτα, για πάντα τ- σας...

—Θά ήθελα μόνο να πω στην έκλαμπρότητά σας, έξακολού- θησε ο Κοκαρντάς, δτι πάληοι ύπηρέτες σαν έμάς, δέν πρέπει να κρίνονται με έλαφρά συνείδησι. Ο Πασπουάλ κι' εγώ έγου- με πολυάριθμους έχθρους, όπως όλοι οι άνθρωποι πού αξίζουν. Νά ή γνώμη μου, την υποβάλλω στην έκλαμπρότητά σας με τη συνηθισμένη μου ελκρινεία... Έ, λοιπόν, ένα απ' τά δυο συμ- θάινει: ή ο Λαγκαρντέρ άναστήθηκε, πράγμα πού μού φαίνεται άπίθανο, ή αυτή ή έπιστολή είνε πλαστή και την έγραψε κάποιος έχθρός μάς, για να μάς καταστρέψη.

—Δέν έχω να προσθέσω τίποτε, έπειτ' απ' όσα είπε ο φίλος μου! είπε κι' ο άδελφός Πασπουάλ.

—Δέν θα τιμωρηθίτε! έκανε ο Γκονζάγκας με ύφος άφηρη- μένο. Φύγετε!

Μά οι δυο μπράβοι ούτε κουνήθηκαν.

—Η έκλαμπρότης σας δέν μάς κατάλαβε! είπε ο Κοκαρντάς. Αυτό είνε δυσάρεστο!

Κι' ο Πασπουάλ έπρόσθεσε, βάζοντας τό χέρι του στην καρ- διά του.

—Δέν αξίζαμε να παρεξηγηθούμε τόσο!

—Θά πληρωθίτε! άπάντησε ο Γκονζάγκας, άνυπόμονα. Τι θέλετε περισσότερο;

—Τί θέλουμε, έκλαμπρότατε; Θέλουμε άπλούστατα την από- δειξι της αθωότητός μας... Βλέπω δτι δέν έξερετε με ποιους έ- χετε να κάνετε... Θέλουμε τη δικαίωσί μας... Καί για να τό πε- τώχουμε αυτό, ίδου τί έχω να σας προτείνω: Τά γεγονότα θα κρίνουν... Έν- τέλει δτι ο Λαγκαρντέρ πέθανε... Τά γεγονότα θα κρίνουν... Έν- ταμεταξύ, γινώμαστε αίσχιδώλωσι σας... Άν είπαμε ψέμματα και ο Λαγκαρντέρ έθρει πραγματικά, δεχόμεστε να πεθάνου- με... Δέν είν' έτσι, Πασπουάλ, σύντροφέ μου; Δέχεσαι;

—Μετά χαράς! άπάντησε ο Πασπουάλ, ο όποιος άναλύθηκε σέ δάκρυα.

—Άν αντίθετως, έξακολού- θησε ο Κοκαρντάς, ο Λαγκαρ- ντέρ δέν έρβει, πρέπει να άπο- καταστήσετε την τιμή μας. Άν συμβή αυτό, ή ύψηλότης σας δέν θ' άρνηθί να έπιτρέψη σέ δέν καλὰ παλληκάρια να έξα- κολουθήσουν να της προσφέ- ρουν τις ύπηρεσίες τους...

—Έστω, είπε ο Γκονζάγκας. Θά μάς άκολουθήσετε στο πε- ριπτερο... Τά γεγονότα θα κρί- νουν...

Μόλις είπε τά λόγια αυτά, οι δυο παλληκάρια μας άρπα- ξαν τά χέρια του πρίγκιπας και τά φίλησαν μ' ένθουσια- σμό.

Μά ο Γκονζάγκας δέν τους πρόσχε εκείνη τη στιγμή. Κού- ταζε με πείσμα τό άξιοθρήνητο ύφος των φίλων του.

—Διέταξα να φέρετε έδώ τό Σαβερνύ, είπε, γυρίζοντας πρὸς τόν Πεϋρόλ.

Έκείνος έβγηκε άμέσως έξω.

—Έ, λοιπόν, κύριοι, έξακο- λούθησε ο πρίγκιψ, μορείτε να μού πητε τί έχετε; Έχετε γίνει χλωμοί και άφωνοι, σαν φαντάσματα... Μήπως φοβάσα- στε;

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

—Δέν θα τιμωρηθίτε!

«Όλοι οι ευγενείς ανασκίρτησαν και μονάχα ο Ναθάιγ είπε: Προσέχετε στα λόγια σας, εκλαμπρότατε. —Αν δεν φοβόσαστε, ξανάτε ο πρίγκιψ, μου δείχνετε με τη στάσι σας ότι δεν θέλετε να μ' ακολουθήσετε. Και επειδή οι φίλοι του έμεναν σιωπηλοί, ο Γκονζάγκας εξακολούθησε με φωνή απειλητική: —Προσέχετε, κύριοι φίλοι μου. Θυμηθήτε τι σας είπα χθές στη μεγάλη σάλλα του μεγάρου μου: «Υποταγή παθητική». Είμαι το κεφάλι, είσαστε το χέρι. Έχουμε κλείσει μια συνθήκη μεταξύ μας...»

—Κανένας δεν σκέφτεται ν' ακύρωση τη συνθήκη αυτή, απάντησε ο Ταράν, μά... —Δεν έχει μά!... Δεν θέλω αντίρρησης!... Συλλογιστήτε όσα σας είπα και όσα θα σας πω τώρα: Χτές ακόμα, μπορούσατε να χωριστήτε από μένα. Μά σήμερα δεν μπορείτε... Ξέρετε το μυστικό μου... Σήμερα, όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εχθρός μου... Αν κανένας σας λείπει απόψε... —Κανένας δεν θα λείψει! τον διέκοψε ο Ναθάιγ.

—Τόσο το καλύτερο! Είμαστε πια κοντά στο σκοπό... Πρέπει να ξέρετε ότι, από χτές το βράδυ, είσαστε πλούσιοι και δούκες... Θέλω η γιορτή μας ή απομινή να είναι τελεία... —Θα είναι, εκλαμπρότατε, απάντησε ο Μοντωμπέρ. Τα τελευταία λόγια του Γκονζάγκας είχαν διαλύσει πια κάθε δισταγμό.

—Θέλω να είναι χαρούμενη! επρόσθεσε ο πρίγκιψ. —Θα είναι! Θα είναι! φώναξαν όλοι. —Εγώ, εν πρώτοις, είπε ο Όριόλ, που ήταν παγωμένος συγκορμος, αισθάνομαι κιόλας τον έαυτό μου γεμάτο κέφι. Θα γελάσουμε!...

—Θα γελάσουμε! Θα γελάσουμε! ξαναείπαν κι' όλοι οι άλλοι, κάνοντας το γενναίο. Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε ο Πεϋρόλ μαζί με το νεαρό μαρκήσιο Σαβερνύ.

—Μην πείτε ούτε λέξη, κύριοι, στον Σαβερνύ απ' όσα συνέβησαν! ψιθύρισε ο Γκονζάγκας στους φίλους του.

—Σαβερνύ! Σαβερνύ! φώναξαν όλοι, προσποιούμενοι μια τρελλή ευθυμία. «Έλα λοιπόν! Σε περιμένουμε!...

Ακούγοντας το όνομα του Σαβερνύ, ο Καμπούρης, ο οποίος από ώρα ήταν ακίνητος στο βάθος της φωλιάς του, φάνηκε σαν να ξυπνάει... Πρόβαλε το κεφάλι του στο φεγγίτη της και κούταξε.

Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ τον είδαν συγχρόνως.

—Προσοχή! είπε ο πρώτος στο δεύτερο σιγανά. Δές!

—Είδα! του απάντησε ο Πασπουάλ. Θα γελάσουμε!

—Ιδού με! είπε ο Σαβερνύ προς τον Γκονζάγκας και τους φίλους του.

—Από πού έρχεσαι λοιπόν; τον ρώτησε ο Ναθάιγ.

—Από δω κοντά!... Από το άλλο μέρος της εκκλησίας. Γιατί να σας το κρύψω;... Έρχομαι από το περίπτερο του έκταμ-πριτάτου εξαδέλφου μου Γκονζάγκας...

Και, γυρίζοντας προς τον τελευταίο, επρόσθεσε:

—Α! εξαδέλφε... Έχεις μέσα στο περίπτερο σου δυο άγγέλους... Δυο πραγματικούς άγγέλους!... Τι τους θέλεις και τους δυο; Δώσε μου ξμένα τον ένα...

Ο Γκονζάγκας, ακούγοντας τα λόγια αυτά, γλίστρωσε. Στο φεγγίτη, η όψη του Καμπούρη φωτίστηκε κι' έπειτα εξαφανίστηκε. Ο Καμπούρης ήταν τώρα πίσω από τη πόρτα και συγκρατούσε και με τα δυο του χέρια το χτυποκάρδι του. Τα λόγια του Σαβερνύ τον είχαν χτυπήσει σαν κεραυνός.

—Τρελλέ! Αδιόρθωτε τρελλέ! φώναξε ο Γκονζάγκας, σχεδόν ευθυμία.

Την προηγούμενη χλωμάδα του, την είχε διαδεχθεί τώρα ένα χαμόγελο.

—Θέε μου! εξακολούθησε ο Σαβερνύ. Η αδιακρίσια μου δεν ήταν και πολύ μεγάλη. Σκαρφάλωσα στο μαντρότοιχο του περιπτερού σου κι' έκανα μια βόλτα στον κήπο... Θέε μου! Τι δεινρώδεις που ήσαν ή δυο νέες, τις οποίες είδα εκεί μέσα...

Όλοι ήταν αφανισμένοι, βλέποντας τον πρίγκιπα ν' ακούει τόσο γαλήνιος την αξιοκατάκριτη πράξη του Σαβερνύ.

—Και σου άρεσαν; τον ρώτησε γελώντας.

—Μήπως είμ' εγώ; ρώτησε ο Σαβερνύ.

ριν, να σας εξηγήσω την πεποίθησή μου ότι, αν δεν είμαι εγώ στο σουπέ, δεν θα κρατήση κι' ο Λαγκαρντιέρ τη φανταστική υποσχέσή του;

—Τα άκουσες λοιπόν όλα;...

—Η φωλιά μου είν' εδώ κοντά, εκλαμπρότατε. Τα άκουσα γιατί το καλό σας... Σας εξυπηρέτησα άλλωστε μια φορά...

—Υπηρετήσε με δυο φορές και δεν θα έχης πια να ευχαριστήσεις τίποτε.

—Πάρε. Σαβερνύ! είπε ο Γκονζάγκας, δίνοντας στο νεαρό μαρκήσιο τις μετοχές υπογεγραμμένες...

Και γυρίζοντας προς τον Καμπούρη, πρόσθεσε:

—Θα είσαι στο γάμο! Σε προκαλώ!

«Όλος ο κόσμος χειροκρότησε, ενώ ο Κοκαρντάς άλλαζε ένα έκφραστικό βλέμμα με τον Πασπουάλ, ψιθυρίζοντας: —Ο λύκος μέσα στη στάνη!... Διάβολε!... Έχουν δίκιο!... Θα γελάσουμε!...

Όλοι οι φίλοι του Γκονζάγκας είχαν περιτοπισμένοι τον Καμπούρη, ο οποίος, μαζί με το Σαβερνύ, μοιραζόταν τα συγχαρητήριά τους.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—Και η προίκα; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—Να την! απάντησε ο Γκονζάγκας, θγάζοντας μια δέσμη μετοχές. Είν' έτοιμη...

Ο Σαβερνύ δίστασε μια στιγμή. Οι άλλοι τον συνέχαιραν γελώντας.

Ο Καμπούρης προχώρησε άργα και πήγε και παρουσίασε τη ράχη του στον Γκονζάγκας, αφού προηγουμένως τού έδωσε πέννα βουτηγμένη στη μελάνη.

—Δέχεσαι; ρώτησε ο Γκονζάγκας, πριν υπογράψει την αποσπογράφηση.

—Μά την πίστι μου, ναί! απάντησε ο Σαβερνύ. Πρέπει ν' αποκατασταθώ με επιτέλους...

Ο Γκονζάγκας υπέγραψε. Καθώς υπέγραφε, ρώτησε τον Καμπούρη:

—Και σύ, φίλε μου, επιμένεις πάντοτε στην ιδιοτροπία σου να ρθής στο σουπέ;

—Περισσότερο από ποτέ, εκλαμπρότατε.

Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ τον κύτταζαν με το στόμα ανοιχτό.

—Γιατί περισσότερο από ποτέ; τον ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Γιατί ξέρω το όνομα της μελλονίμου, εκλαμπρότατε.

—Και τί σ' ενδιαφέρει αυτό τ' όνομα;

—Δεν θα μπορούσα να σας το πω... Είναι πράγματα που δεν εξηγούνται, εκλαμπρότατε.

Πώς θα μπορούσα, λόγου χάριν, να σας εξηγήσω την πεποίθησή μου ότι, αν δεν είμαι εγώ στο σουπέ, δεν θα κρατήση κι' ο Λαγκαρντιέρ τη φανταστική υποσχέσή του;

—Τα άκουσες λοιπόν όλα;...

—Η φωλιά μου είν' εδώ κοντά, εκλαμπρότατε. Τα άκουσα γιατί το καλό σας... Σας εξυπηρέτησα άλλωστε μια φορά...

—Υπηρετήσε με δυο φορές και δεν θα έχης πια να ευχαριστήσεις τίποτε.

—Πάρε. Σαβερνύ! είπε ο Γκονζάγκας, δίνοντας στο νεαρό μαρκήσιο τις μετοχές υπογεγραμμένες...

Και γυρίζοντας προς τον Καμπούρη, πρόσθεσε:

—Θα είσαι στο γάμο! Σε προκαλώ!

«Όλος ο κόσμος χειροκρότησε, ενώ ο Κοκαρντάς άλλαζε ένα έκφραστικό βλέμμα με τον Πασπουάλ, ψιθυρίζοντας: —Ο λύκος μέσα στη στάνη!... Διάβολε!... Έχουν δίκιο!... Θα γελάσουμε!...

Όλοι οι φίλοι του Γκονζάγκας είχαν περιτοπισμένοι τον Καμπούρη, ο οποίος, μαζί με το Σαβερνύ, μοιραζόταν τα συγχαρητήριά τους.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—Και η προίκα; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—Να την! απάντησε ο Γκονζάγκας, θγάζοντας μια δέσμη μετοχές. Είν' έτοιμη...

Ο Σαβερνύ δίστασε μια στιγμή. Οι άλλοι τον συνέχαιραν γελώντας.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—Και η προίκα; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—Να την! απάντησε ο Γκονζάγκας, θγάζοντας μια δέσμη μετοχές. Είν' έτοιμη...

Ο Σαβερνύ δίστασε μια στιγμή. Οι άλλοι τον συνέχαιραν γελώντας.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—Και η προίκα; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—Να την! απάντησε ο Γκονζάγκας, θγάζοντας μια δέσμη μετοχές. Είν' έτοιμη...

Ο Σαβερνύ δίστασε μια στιγμή. Οι άλλοι τον συνέχαιραν γελώντας.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—Και η προίκα; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—Να την! απάντησε ο Γκονζάγκας, θγάζοντας μια δέσμη μετοχές. Είν' έτοιμη...

Ο Σαβερνύ δίστασε μια στιγμή. Οι άλλοι τον συνέχαιραν γελώντας.

—Εκλαμπρότατε, είπε υποκλινόμενος για να ευχαριστήσει τον Γκονζάγκας, θα κάνω ό,τι μπορώ για να δείχτώ άξιος της διημέλειάς αυτής ευνοίας. «Όσο γι' αυτούς τους κυρίους, έχουμε συναγωνιστή στα λόγια. Έχουν πνεύμα, μά' όχι σαν το δικό μου...»

«Ε! «Ε! εγώ θα σας κάνω να γελάσετε, σας το υπόσχομαι...»

—Τις λατρεύω και τις δυο... απάντησε ο νεαρός μαρκήσιος. Μά τι τρέχει; Γιατί με κάλεσε εδώ;

—Γιατί έχουμε γάμο απόψε...

—Α! Μπα! έκανε ο Σαβερνύ. Αλήθεια; Έξακολουθεί λοιπόν ακόμα ο κόσμος να παντρεύεται;

—Γιατί όχι, όταν η προίκα είναι εκατό χιλιάδες σκούδα...

—Εκατό χιλιάδες σκούδα! Έκανε ο Σαβερνύ θαμπωμένος.

—Μετρητά;

—Μετρητά!

—Μ'πράβο! Και ποιός είναι ο εύτυχης γαμπρός;

Και το βλέμμα του έκανε το γύρο της διημέλειας.

—Μάντεψε! τού είπε ο Γκονζάγκας, ο οποίος γελούσε πάντοτε.

—Δεν μπορώ να μαντέψω... απάντησε ο Σαβερνύ. Όλοι εδώ θα ήθελαν να είναι γαμπροί, στη στιγμή που διαρκεί μια τέτοια προίκα... Μά τι με κυττάς έτσι, εξαδέλφε... Μήπως είμαι εγώ!...

—Μ'πράβο! Το πέτυχες! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Όλοι εξέσπασαν σε γέλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της φωλιάς του και στάθηκε στο κατώφλι της. Η φυσιογνωμία του είχε αλλάξει τώρα έκφραση. Δεν ήταν πια συλλογιμένος, ούτε το βλέμμα του είχε την προηγούμενη του βαθύτητα... Ήτανε τώρα ο σαρκασμός προσωποποιημένος.

—

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΝΤΑΝΣΙΓΚ...

ΟΤΕ δεν είχα σκεφθεί πως η Κλάρα μπορούσε να ξεπέσει στο σημείο, ώστε να πιάσει φίλεις μ' έναν Ξυκολό ! 'Αλλά έτσι το θέλησε η τύχη ! 'Επειτα ο Ρόννυ, αν και χορευτής εξ επαγγέλματος, δεν ήταν κανένας κοινός νέος. Τί έφταιγε το φτωχό παλληκάρι, αν ή συμμεριζόσε δύσκολες περιστάσεις της ζωής των ανθρώπων, αυτόν, έναν νέο μορφωμένο, καλής οικογενείας, να καταφύγει σ' αυτό το επάγγελμα, αφού δεν εύρισκε άλλη καλύτερη δουλειά ;

'Εκείνο το απόγευμα η κ. Κλάρα Σέριςφορντ Μπράουν είχε πάει στο ντάνσιγκ με την φίλη της, την κ. Κάρολ Τόσσινγκ, για να περάσει την ώρα της. Της διηγόταν τα βάσανά της και τις απογοητεύσεις της με τον άνδρα της, ο οποίος, ύστερα από είκοσι χρόνια συζυγικής συμβίωσης, είχε ξεμυαλιστεί τελευταία μ' ένα κοριτσόπουλο, σ' αυτό το σημείο, ώστε να εγκαταλείψει την γυναίκα του, για να φύγει με τη φίλη-ναδίκα του ! Το πράγμα ήταν αφάνταστο. 'Η άτυχη Κλάρα όμως δεν σκεφτόταν τόσο τον έαυτό της, όσο τον άνδρα της, τον Σερί, — όπως τον έλεγαν χαϊδευτικά — ο οποίος γελιοποιούσε τον έαυτό του !

'Ενώ η Κλάρα μιλούσε με τη φίλη της, ο Ρόννυ Ξανθούλα παρουσιάστηκε μπροστά της και μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, την ρώτησε μήποτε ήθελε να χορέψει. Χωρίς να πολυσκεφθεί, η κ. Μπράουν σηκώθηκε και ακολούθησε τον χορευτή της.

Αργότερα η Κλάρα εξηγούσε στην σκανδαλισμένη φίλη της πως κι αυτή δεν ήξερε τί την είχε σπρώξει εκείνη τη στιγμή και δέχθηκε να χορέψει μ' έναν Ξυκολό !

'Ενώ χόρευαν ένα αργό, λιγνιστικό ρόξ, ο Ρόννυ διηγόταν στην Κλάρα την βασανισμένη ζωή του και τί υπέφερε, επειδή βρισκόταν στη σκληρή ανάγκη να κάνει το εξευτελιστικό επάγγελμα του πληρωμένου χορευτού...

—Πολύ σπάνια, πρόσθεσε ο χορευτής μελαγχολικά, έχω την καλή τύχη να χορεύω με μία κυρία σαν και σάς, και ένα μεγάλη ή καλοψήφη μαζί μου, μ' έναν Ξυκολό !

Η κ. Σέριςφορντ Μπράουν διαμαρτυρήθηκε, τον βεβαίωσε πως δεν την έννοιασε καθόλου και πρόσθεσε μάλιστα πως την ευχαριστούσε που είχε δεχθεί να χορέψει μαζί του, γιατί ήταν πολύ στενοχωρημένη τον τελευταίο καιρό κι αισθανόταν μεγάλη ανάγκη να διασκεδάσει τη μελαγχολία της...

—Πόσο θα ήθελα να μπορούσα να κουνιεντιστώ με ελεύθερα, μακριά απ' αυτόν τον ενοχλητικό κόσμο !... είπε ο νέος, αναστενάζοντας. Πολύ λίγες φορές έχω την ευτυχία να συναντώ κυρίες του καλού κόσμου. Μου φαίνεται πως ξαναγίνονται ο παλιός εαυτός μου !...

Τι άλλο μπορούσε να κάνει η Κλάρα, παρά να προσκαλέσει τον νέο να διενήσουν μαζί ; Κρί, διακριτικά, για να μη τον προσβάλει, η κ. Μπράουν τού έδωσε χρήματα για να πληρώσει.

—Δεν πρέπει να σάς κακοφανή, είπε, Είμαι σάν μητέρα σας !...

Ο νέος διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. Δεν ήθελε να τ' ακούσει αυτό ! 'Επιτρέπεται σ' εμένα να μιλάω σαν μητέρα ; 'Η κ. Μπράουν, η οποία προ πολλού είχε κάμψει το άρρωστο της «Σαραντάρας», κοκκίνισε σαν κοριτσάκι, κολακώθηκε κι 'έτι κ' ένα νεότερος και χαράς πλημμύρισε την καρδιά της. Όλη τη βραδιά ήταν ευθυμική, χόρευε πάλι με τον Ρόννυ, συγκινήθηκε λιγάκι μετά το τρίτο ποτήρι της σαμπάνιας, κι 'ένώ ο Ρόννυ την συνόδευε στο ξενοδοχείο της, τού είπε πως τον εύρισκε πολύ συμπαθητικό νέο και πως επιθυμούσε να του φανή χρήσιμος !

Από τότε η Κλάρα περνούσε τις βραδιές της με τον Ρόννυ, τού έδινε άρθρα χρημάτων κι ο νέος με συγκίνηση την ευχαριστούσε για το ενδιαφέρον της.

—Ελάτε τόσον καλή ! της έλεγε. 'Η φίλια σας μου είναι πολύτιμη !...

'Εγιναν άλλος άνθρωπος, από τότε που σ' έ γνώρισαν !...

Η Κάρολ απορούσε και δεν μπορούσε να καταλάβει τον ενθουσιασμό της φίλης της για έναν τυπικό Ξυκολό !

Η Κλάρα πάλι προσπαθούσε να της εξηγήσει την ανεκτίμητη αξία της φίλης και της συμπόνης, την ευχαρίστησε που εύρισκε να βοηθήσει έναν νέο άνδρα και παραγνωρισμένο, για τον οποίο η φίλη της ήταν μία παρηγοριά. 'Επειτα, η νεανική ζωηρότης του την έκανε να νοιώθει τον έαυτό της νεότερο. Της φαινόταν σ' αλήθεια πως δεν ήταν παραπάνω από τριάντα χρόνων ! Του κάκου όμως ! 'Η Κάρολ Τόσσινγκ δεν τα καταλάβαινε αυτά ! Και με κάποια ανησυχία έβλεπε τη φίλη της

να φορή εξωφρενικά νεανικά καπελλάκια, να βάφεται προκλητικά να γυρίσει εδώ κι εκεί με τον Ρόννυ της.

'Ενα βράδυ στο ντάνσιγκ η Κλάρα είδε τον Σέριςφορντ, τον άνδρα της, με τη φίλη-ναδίκα του... 'Εκείνη τη στιγμή η Κλάρα καθόταν μόνη της στο τραπέζι της, γιατί ο Ρόννυ—τί ναίκανε, ο καλός μου, που δεν είχε καθάλλιο. 'Ετσι η Κλάρα πύρεσε να παρακαλέσει την φίλη της, που χόρευε με την μικρή Ξανθούλα του. Θεέ ! τί άσχημος που ήταν !... 'Η σύντροφός του ήταν ένα ζωηρό, λεπτοκαμωμένο κορίτσι. Το δροσερό πρόσωπό της και το φειδωλό σώμα της έκαναν να φαίνεται πιο πολύ η αντίθεση με τον χοντρό Σερί, με τα λίγα φανεραιλά, τα οποία μόλις σκέπαζαν τη φαλάκρα του. Τί γελιόσε που φαινόταν, ο δυστυχής ! Λυπόταν πολύ η Κλάρα που τον έβλεπε έτσι στενοχωρημένο πραγματικά, όταν άκουσε ένα νεαρό Ξυκολό, που πήγαινε χορεύοντας δίπλα της, να λέει ο ένας στον άλλο :

—Για κ'ιτάξε, Ντόλλυ, αυτόν το γέρο, που χορεύει με τη μικρότερή του !...

—'Αρσέ τον τον καϊμένο τον γεροντάκο να γάνη το κέφι του, να πάντωση ή νέα, γελώντας ευθύμα.

Τόσο ταράχτηκε η Κλάρα, ακούγοντας την ειρωνεία των δύο νέων, ώστε όταν ο Ρόννυ της πρότεινε να χορέψουν ένα βράδυ, εκείνη σπρωχθηκε αφηρημένη και τον άκολουθησε. 'Αλλά ήταν τόσο απογοητευμένη από τη σκέψη της, που δεν πρόσθεσε στο ρυθμό της μουσικής και δύο φορές τουλάχιστον πάτησε τα πόδια του χορευτού της. Τη στιγμή που περνούσε κοντά στον Σερί, εκείνος γύρισε το κεφάλι του από την άλλη μεριά, κοκκίνισε κι 'έκανε πως δεν είδε τη γυναίκα του. Σά λη μάλιστα, η Κλάρα τον είδε που έβγαλε έξω από τη σάλλα του χορού Κι' ευχαριστημένη, γιατί δεν την χαιρέτισε, έξωκοιλήθηκε να χορεύει. 'Αλλά σε λίγο είχε στον Ρόννυ πως ήταν κορυφαία και πως ήθελε να γυρίσει στο ξενοδοχείο της. Κι' ενώ ο Ρόννυ έσπευδε να φανεί ένα ταξί, η Κλάρα αναρωτιόταν με απορία αν την είχαν γελήσει ή αν τ'α της ή πράγματι είχε ακούσει κάποιο άλλο Ξυκολό να λέει ο ένας στον άλλο, καθώς εκείνη περνούσε, χορεύοντας δίπλα τους :

—'Ω ! Τόσολο, κ'ιτάξε αυτή τη Ξυλόκοττα, που χορεύει με τον Ξυκολό της !...

Συλλογισμένη η κ. Σέριςφορντ Μπράουν, πήγε μέσα στο ταξί με τον Ρόννυ κι' όταν έφτασε μπροστά στο ξενοδοχείο, τον ευχαρίστησε και τον καληνύχτισε. Ο νέος έσκυψε και φίλησε το χέρι της. 'Αλλά το χέρι του φίλου του την έκανε να σπρωχτεί σύγκοιμη κι' απότομα τράβηξε το χέρι της. Νευριασμένη, μ' ένα δονηρό συναίσθημα ντροπής, ανέβηκε στην κάμαρά της.

Όταν έμεινε μόνος του ο Ρόννυ αναστέναζε βαθιά, με αναστροφή κι' έσπευσε να επιστρέψει στο ντάνσιγκ. Είχε πιάσει η Ξανθούλα του κ. Σέριςφορντ Μπράουν καθόταν μόνη της κι' έσπευσε κοντά της.

—Τι την έκανε τη γριά σου ; τον ρώτησε ή νέα, με βαρεσιμένη ύφεση.

—'Ηταν κορυφαία και την σπρώξαμε στο ξενοδοχείο της. Ούχ !...

Γλύτωσα άποψη νορίς !... Που είναι ο γέρος σου ;

—Είχε, φαίνεται, τη γυναίκα του, ταράχτηκε, άλλαξε δέκα χρόνια και μ' άρρησε κι' έφυγε ! 'Ελπίζω να μη γυρίσει εδώ άποψη !...

—Ελα, αγαπημένη μου, πάμε να φύγουμε, μήπως μετανοήσουν και επιστρέψουν κι' οι δύο τους ! Τί λές ; Πάμε σε κανένα άλλο κέντρο να διασκεδάσουμε κι' έμεις λιγάκι ; 'Εχω άφθονα χρήματα, χωρίς σ'ι γορά μου !...

—Πάμε, λοιπόν ;

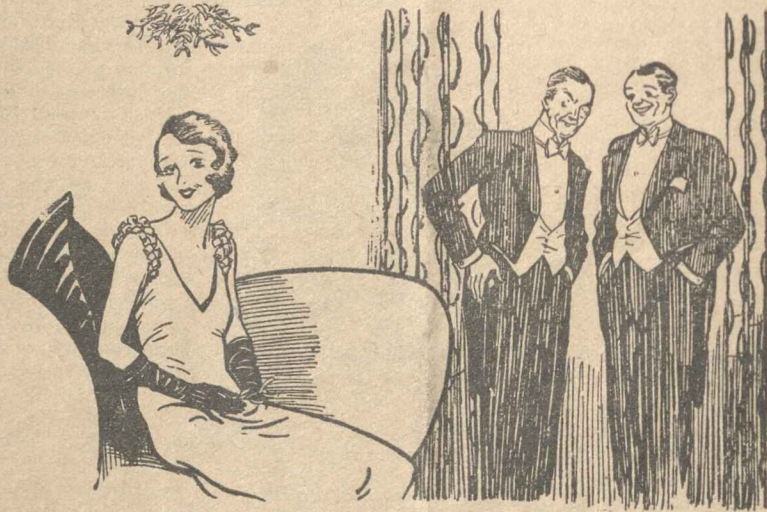
—Πάμε !...

Οι δύο νέοι έφυγαν χαρούμενοι, σαν δυο παιδιά, που πύκασαν από το σχολείο τους...

Μόνη της, μέσα στην κάμαρά της, η κ. Σέριςφορντ Μπράουν προσπαθούσε να γράψει ένα γράμμα στον άνδρα της. 'Αλλά αυτά που ήθελε να του πει, ήταν δύσκολα. 'Ηθελε, σαν φίλη του, να τον συμβουλέψει να μην εκτίθεται έτσι, με κοριτσάκια, και να γίνεται καταγέλαστος. Σ' έναν άνθρωπο αξιοπρεπή δεν ταιριάζει αυτό το πράγμα. 'Η κοινωνική θέσις του, ή εξωτινάδα του, ή ανώτερη μόρφωσίς του, δεν τού επέτρεπαν να γίνεται το κορόιδο ενός ντάνσιγκ...

'Αλλά, μήπως κι' αυτή δεν ήταν γελοία ; Ναί, αλλά το είχε συναντήσει κι' είχε πάρει την απόφασί της. Δεν θα ξαναπαύετο στο ντάνσιγκ. 'Αναγνώριζε πως ήταν κυριολεκτικώς κομωιά να θέλει να χορεύει και να διασκεδάσει σαν είκοσι χρόνων καπέλλο !...

Το κουνούνημα του τηλεφώνου διέκοψε τους συλλογισμούς της.

Η Ξανθούλα του κ. Σέριςφορντ Μπράουν καθόταν μόνη της...

ΤΟΥ Ε. ΜΑΝΝΙΝ

10 Μαΐου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

927

ΕΝΑ ΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Θ'.

ΑΙ ή άγνή κόρη έψπνησε μία μέρα, χωρίς να είναι πειά άγνή... Αύτη ήταν ή πρώτη θυσία στον έρωτά της. 'Η ευτυχία της, ή ζωή της, θα ήσαν ή άλλες θυσίες που θα άκολουθούσαν...

Η Μαργαρίτα δεν ήταν πειά άγνή. Χάρισε στον άγαπημένο της ό,τι πιο πολύτιμο είχε... Τη μοιραία εκείνη νύχτα, δύο σταγόνες από το ναρκωτικό που της είχε δώσει ο Φάουστ, στάθηκαν άρκετες για να άποκοιμήσουν την μητέρα της.

Η πόρτα του σπιτιού έμεινε μισάνοιχτη, όπως είχαν συμφωνήσει οι δύο έρωτευμένοι. Και σε λίγο ένας άνθρωπος γλίστρησε σαν σκιά ανάμεσα από το άνοιγμα της πόρτας, ο Φάουστ.

Η Μαργαρίτα, που τον περίμενε, τον άνοιξε την άγκαλιά της. Το πρωί της έπομένης έβρισκε την Μαργαρίτα μόνη και άγρυπνη. Όταν ή μητέρα της έψπνησε άργά, έπειτα από γλυκό ύπνο, ή κόρη χαμήλωσε τα μάτια έμπρός της...

Πολλές μέρες πέρασαν.

Πόσο γλυκό νοιώθε μία νεαρή γυναίκα, μέσα στα κατάδρα των σπλάχνων της, το πρώτο σκίτημα του μικρού πλάσματος που ή άγάπη γέννησε με την εύλογία της εκκλησίας και που ή ίδια θα φέρη έπειτα από λίγον καιρό στο φως της ημέρας ! Τη χαρά αυτής της μητέρας ποιος μπορεί να την περιγράψει ; Και πόσο πικρό, πόσο δονηρό νοιώθει το ίδιο σκίτημα μέσα στα σπλάγχνα της μία άλλη νέα γυναίκα, όταν αυτό που ο έρωτας γέννησε μέσα της δεν το εύλογησε προηγουμένως ή εκκλησία και δεν το δέχεται ως νόμιμο ο κόσμος ! Τον πόνο της άμοιρης μητέρας για το νόθο που θα φέρη στο φως, ποιος πάλι μπορεί να περιγράψει ;

Τέτοια ήταν ή όδύνη που δοκίμασε ή Μαργαρίτα, όταν για πρώτη φορά, ένα πρωί, ένοιασε μέσα της να σκιρτά ο καρπός του έρωτά της...

Στην άκρη της πόλεως, προς τα παλιά δ. κυρώματα, το μέρος ήταν έρημικό και μόνο μερικές ευλαβητικές γυναίκες πήγαιναν κάποτε ως εκεί.

Στο κολωμα του τείχους, ένα άγαλμα της θλιμμένης Παναγίας καλούσε εκεί τους λυπημένους, για να τους χαρίση την παρηγορία.

'Εκείνο το πρωί, έμπρός στην θλιμμένη Παναγία, είχε πάει να γονατίσει μία νέα, θλιμμένη κι' αυτή. Στην άγκαλιά της βαστούσε δροσερά λουλούδια, τα οποία άφησε με εύλάβεια στα πόδια της Παρθένου. 'Ηταν ή Μαργαρίτα. Γονάτισε και άρχισε να λέγει τον πόνο της σ' εκείνη που πόνεσε τόσο πολύ :

«'Αχ ! Γείρε, έλεγε, το πρόσωπό Σου εύπλαγχνικό, στη συμφορά μου, θλιμμένη μου Παρθένα.

Με την καρδιά αγαπημένη, φαρμάκια ποτισμένη, βλέπεις τον στυγνό Γυό σου.

Προς τον Πατέρα στρέφεις κι' αναστενάζεις για τον πόνο Του και για τον πόνο το δικό Σου...

Ποιος άλλος από Σένα θα νοιώσει πως ο πόνος σπαράζει το κορμί μου ; 'Εκείνο που ή καρδιά μου ή δύστυχη φοβάται και τρέμει, 'Εσύ

—'Αλλό ! 'Αλλό !... Κλάρα, έσύ είσαι ;

Θεέ ! ήταν ή φωνή του Σερί.

—'Ηθελα να σου μιλήσω...σάν φίλος ! συνέχισε ή φωνή 'Ακουσε, Κλάρα... Είχα πάντα την καλύτερη ιδέα για σένα κι' άποψη, που σε είδα να χορεύεις στην άγκαλιά ενός Ξυκολό, μου έκανε θλίψη έντιμωσι... 'Ακούς, Κλάρα !... Ούφ ! Δεν μπορώ να μιλήσω ελεύθερα στο τηλεφώνο ! Μου επιτρέπεις να έλθω στο ξενοδοχείο σου, να διενήσουμε μαζί ;

—Νά διενήσουμε μαζί ! Μά... Σερί, τραύισε ή Κλάρα, δεν... δεν σε περιμένει κανένας άλλος ;

—Όχι ! Απάντησε εκείνος λίγο άπότομα. Είμαι ελεύθερος. 'Υπάρχει ένας ήλιος, Κλάρα ! Το αναγνωρίζω... Θέλεις να έλθω ;

—Ελα ! φώναξε ή Κλάρα, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε σ' έναν τρελό ρυθμό.

'Αλλά, ως στον να φτάση ο Σερί, ή Κλάρα είχε ξεσχίσει το γράμμα που τού έγραφε. Κατόπιν πήρε ένα τραπέζογραμμάτιο πεντακοσίων φράγκων και με μία μικρή σημείωση είδοποιούσε τον Ρόννυ πως κάποια έπείγουσα υπόθεση την άνάγκαζε να φύγει άμέσως και δεν ήξερε πότε θα επιστρέψει. 'Εκλεισε το φάκελλο, φώναξε τον ύπηρετή και τού έδωσε το γράμμα για να το ταχυδρομήσει.

Ύανοποιημένη, που είχε ξοφλήσει το χρέος της άπέναντι στο Ρόννυ, ή κ. Σέριςφορντ Μπράουν περίμενε τον άνδρα της...

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του)

το ξέρεις, 'Εσύ και μόνη.

«Όπου κι' αν πάω, πόσο πονώ ! 'Αχ ! Μόλις μείνω μόνη, κλαίω και κλαίω, λιώνει μέσα ή καρδιά μου.

»Τις γλάστρες, στα παράθυρά μου, τις έθρεξα με τα δάκρυά μου την άγνη, που έκοβα για Σε αυτά τα λουλούδια.

»Δός μου βοήθεια, σώσε με απ' τη ντροπή και το θάνατο. 'Αχ ! Γείρε το πρόσωπό Σου εύπλαγχνικό στη συμφορά μου, ή πολυπαρημένη μου Παρθένα !...».

Όταν άποτελείωσε την προσευχή της, ή Μαργαρίτα φίλησε με εύλάβεια τα πόδια της Παναγίας και σηκώθηκε. Μερικές γυναίκες ήσαν εκεί παραπέρα, στις σκάλες του μικρού παρεκκλησιού. 'Η νέα τους έβριξε μία βολή, άφηρημένη ματιά και ξεκίνησε για το σπίτι της. Δεν πρόσεξε, ότι ή γυναίκες αυτές κυττάχτηκαν μεταξύ τους και κάτι έλεγαν κρυφομιλώντας όσο εκείνη έκανε την προσευχή της...

Βάδιζε γρήγορα, με σκυμμένο και θαρό το κεφάλι της. Σε λίγο, περνούσε από το σπίτι της Μάρθας και μπήκε στον κήπο της. 'Εξαφνα, έβγαλε μία μικρή κραυγή, που ήταν μαζί κραυγή έκπληξας και χαράς. Ο Φάουστ ήταν εκεί !

Είχε άρκετές μέρες να τον δει. 'Ενοιώθε παρηγορία όσο αυτός ήταν κοντά της. Μά έδώ και μερικές μέρες τον είχε χάσει απότομα και δεν ήξερε ποιος λόγος τον είχε άναγκάσει να φύγει έξαφνα από κοντά της. Τώρα που τον ξανάβλεπε, αίσθάνθηκε να ξαναγυρίσει μέσα της ή χαρά.

—'Αγαπημένη μου ! φώναξε και ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Ο Φάουστ τη φίλησε και με ώραία λόγια, που ήσαν γεμάτα έλπίδες, άρχισε να την παρηγορεί.

—Πού ήσουν, που ήσουν τόσες μέρες, χρυσέ μου ;

Πού ήταν ; Μά για το καλό της είχε λείψει δλο αυτό το διάστημα. Είχε πάει σε μία μακρινή πολιτεία. Βρισκόταν εκεί ένας φημισμένος τεχνίτης του χρυσαφιού, και πήγε να του παραγγείλει τα πιο όμορφα πράγματα για χάρι της, για να τα φορέσει τη μέρα του γάμου τους, που δεν ήταν πειά μακριά...

Τη μέρα του γάμου τους ! 'Η Μαργαρίτα σήκωσε έπάνω της τα ώραία κλαμμένα μάτια της, στα οποία έλαμπε τώρα ή χαρά, ή έλπίδα.

Και ο Φάουστ έξηκολούθησε να της μιλά με τα ώραϊότερα λόγια, που έχσαν παρηγορία στην πονεμένη ψυχή της.

Νά άπόψε κιάλας ήθελε να την ξαναδει. Τα φίλιά του και τα χάδια του θα την ελαφρύναν, όπως τα δικά της χάδια και τα φίλιά θα έκαναν κι' αυτόν ευτυχισμένο. Την έπομένη, θα ξανάφευγε πάλι. Μά δεν θάρρυνε πάλι, αφού σε όχτώ μέρες θα γινόταν ο γάμος τους. Θα πήγαινε να πάρη τα ώραία στολινδία που της είχε παραγγείλει. Και θα ήσαν τέτοια τα νυφικά της στολινδία, που όμοιά τους δεν είχε ξαναδει ως τότε ο τόπος !

Η Μαργαρίτα δεν μπορούσε να άρνηθι τίποτε πειά στον άγαπημένο της. Ναί, άπόψε... θα άφινε μισάνοιχτη και πάλι την πόρτα... θα τον περίμενε.

Όπως και την πρώτη βραδιά, θα την έβριγγε και πάλι στην άγκαλιά του...

Θα τη μεθάουσε... Θα την έκανε ευτυχισμένη με τα φίλιά του...

Η σκέψις αυτές την έκαναν ν' άνατριχιάσει από έρωτα και πάθος...

Μά έξαφνα έφερε το χέρι της στο μέτωπό της και είπε συλλογισμένη :

—Ξέρεις όμως, αγαπημένε μου, από τη θλίψη μου, μέσα στη δυστυχία μου που είχα μείνει μόνη, πέταξα στη φωτιά το μπουκαλάκι που μου είχες δώσει για την μητέρα...

Ο Φάουστ έβγαλε από την τσέπη του ένα άλλο φαλινδίο, που πριν από λίγη μόλις ώρα τού είχε δώσει ο Διάβολος τα πρόσεξε όλα... Τίποτε δε τού έφευγε...

Η Μαργαρίτα το πήρε. 'Εδωσε διαστικά τα χέλια της στον άγαπημένο της κι' έφυγε τρεχάτη για το σπίτι της. Όποτε, δεν ήταν τόσο δυστυχισμένη, όσο είχε φοβηθεί ; Ο άγαπημένος της είχε γυρίσει, ο γάμος τους θα γινόταν γρήγορα... Το γλυκό μάτι του Θεού την κ'ιτάξε άκορη με καλωσύνη...

Και κανένα παράσημο δεν σκετείνιαζε την άθωα ψυχή της νεαρής κόρης, για ό,τι τρομερό ήταν γραφό να συμβη εκείνη τη μοιραία νύχτα...

Πόσο γελόταν ή δυστυχισμένη...

Πόσο άκριβά θα πλήρωνε την ευτυχία της...

Με πόσες συμφορές, με πόσους εξευτελισμούς...

Ω ! αν ήξερε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΟΒΙΕΦ

—Σου υποσχέθηκα κάποτε να σου διηγηθώ την τραγική ιστορία του Γκολόβιεφ, και θα κρατήσω τώρα την υπόσχεσή μου, αρχίζω να μιλώ για ένα θράδι, σε μια ταβέρνα, ο Τόμ Κόπυ, ένας φίλος μου, παλιός ναυτικός, τον οποίο είχα ξανα συναντήσει ινχαία, ύστερ από τόσα χρόνια που είχα να τον δω, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Είδαν τα μάτια μου πολλούς τυχοδιώκτες από τον καιρό που άρχισα να γυρνάω σαν κολασμένος σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου... Άπ' όλους όμως τους διεθνείς τυχοδιώκτες, που ζήτησαν μέχρι σήμερα καταφύγιο στο Σίδνεϋ, ο πιο περίεργος και πιο επικίνδυνος συγχρόνως ήταν αυτός ο Γκολόβιεφ...

Πριν από τη Ρωσική Έπανάσταση, ο Γκολόβιεφ πουλούσε κορδόνια για παπούτσια και θαυματουργά εικονίσματα στους δρόμους της Μόσχας. Μά όταν ξέσπασε η ανεμοθύελλα της Έπανάστασης, έκανε μια μέρα την ανάκαμψη πως είχε ιδιοφυία κατασκόπου κ' έγινε πράκτωρ της Τσέκας... Έτσι, θρήκε την ευκαιρία να εκδικηθεί όλους τους παλιούς εχθρούς του, που τους κατηγορούσε στα Σοβιέτ ως αντιπάλους της σοσιαλιστικής πατρίδας... Και θα καταλάβαινες και μόνος σου, ότι μια τέτοια καταγγελία ισοδυναμούσε τότε με θανατική καταδίκη...

Όστόσο, μια μέρα, ο Γκολόβιεφ έγινε και αυτός ύποπτος στα Σοβιέτ, άγνωστο για ποιά λόγο... Οι Μπολσεβίκοι λημονήσαν τις υπηρεσίες που τους προσέφερε, και τον καταδίκασαν σε θάνατο... Μά την τελευταία στιγμή, ο Γκολόβιεφ κατάφερε να δραπέτευση από τις φυλακές, να φύγει από τη Ρωσία και να φτάσει εδώ, στο Σίδνεϋ, ύστερ από πολλές περιπλανήσεις...

Από τη μέρα που ήρθε δω, έβγαλε όνομα ανθρώπου που εινε ικανός για κάθε ατιμία και κάθε θρωμοδουλειά, αρκεί να καλοπληρωθώ. Ήταν αδύνατο να δής το άπαισιο μούτρο του, χωρίς ν' ανατριχιάσης από τρόμο και αηδία... Ήπιχαν όμως και ώρισμένοι τύποι, που δεν μπορούσαν να κάνουν χωρίς τον Γκολόβιεφ... Καταλαβαίνεις τώρα τί είδους τύποι ήταν αυτοί και τί είδους δουλειά έκαναν...

Το τελευταίο και το πιο τρομερό εγκλημα—άπ' όλα τα γνωστά του εγκλήματα—που έκανε ο Γκολόβιεφ, ήταν που πήρε στο λαμό του τον καπετάν Χέρτζ, έναν αγαθό άνθρωπο... Η ιστορία αυτή, που θα μού μείνει αλησμόνητη, έγινε περίσι... Μά πρέπει να σου την διηγηθώ από την αρχή, γιατί εινε πολύ ενδιαφέρον... Ίσως μια μέρα να την γράψω...

Και ο Τόμ Κόπυ, αφού άδειαζε το ποτήρι με το τζίν, σκουπίζοντας τα μουστάκια του με την παλάμη του, συνέχισε:

—Ο καπετάν Χέρτζ κυβερνούσε ένα καράβι για λογαριασμό μιας εταιρίας εκμεταλλεύσεως μαλλιού προβάτων. Έκανε ταχτικά τη συνεισφορά του μετὰ των διαφόρων λιμένων της Αυστραλίας. Σ' ένα από τα ταξίδια του αυτό, γνώρισε σε ένα καμπαρέ τη Μίνα, μια νοντρή και άπαισία καφεσταναντίνα, μια γυναίκα που μπορούσε να συγκινήσει μονάχα τους Μαύρους λουστράμους... Μά την γυναίκα αυτήν, ο καπετάν Χέρτζ την άνατρεψε με τρελλό και παράφορο έρωτα!... Θά έφερνε, έβγαζε, ότι άνάτη και λογική εινε δυο πράγματα που δεν μπορούν να ταυρίζουν ποτέ...

Ο Χέρτζ δεν εινε αγαπήσει ως τότε, αν και ήταν ώρας έρωτας, ψηλάς, νεατός, δυνατός... Η αδελφή του, όμως, ή, μάλλον, η ανόητη της ψυχής του—την έκαναν να φαίνεται σαν παιδί, να ντρέπεται μπρος στις γυναίκες... Κ' έτσι, η καφεσταναντίνα κρατώντας τον μπλέξεν στα δίχτυα της και να τον κίνη να μη μπορέ να σκεφτεί τίποτ' άλλο εκτός από αυτήν... Πώς έκανε ο καπετάν Χέρτζ αυτήν την γκάφα;... Νά κάτι που δεν θά υποπάρω ποτέ να το καταλάβω... Μά η αλήθεια εινε, ότι ο θαλασσοδύκος έρωτεύθηκε τη Μίνα σε βαθμό να την ζητήσει σε γάμο! Στην αρχή, εκείνη νόμιζε πως την κοροϊδεύε. Όταν, όμως, θεοδαώθηκε πως ο Χέρτζ μιλούσε σοβαρά, δεν τον άφησε να επαναλάβει την πρότασή του για δεύτερη φορά...

Ο Χέρτζ ήταν ευτυχισμένος κοντά της. Και η Μίνα έκανε, ότι μπορούσε για να εινε ευχαριστημένος από αυτήν... Άνα-

γνώριζε το καλό που της έκανε, αφού την τράβηξε από το καφεστανάν, όπου ήταν υποχρεωμένη ν' ακούη τα χυδαία πειράγματα όλων των μεθυσμένων πελάτων... Ο Χέρτζ την έπαιρνε μαζί του στα ταξίδια του... Οι ναύτες του την αγαπούσαν, γιατί ήταν άστεία και παιχνιδιάρικη, παρ' όλο το πάθος της, και την σεβόντουσαν από φόβο προς τον χειροδύναμο καπετάνιο τους... Και η ζωή κυλούσε ήσυχη και αμέριμη για τον αγαθό Χέρτζ...

Όστόσο, μια μέρα, κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού, ο δεύτερος καπετάνιος του, ένας αλκοολικός, θρέθηκε νεκρός στο τιμόνι του. Ο Χέρτζ αναγκάστηκε τότε να πάρη έναν άλλο βοηθό, ο οποίος έτυχε να εινε ένας από εκείνους τους άμορφους μά ελαφρόμυαλους ναυτικούς, που παντάναυντα εινε σπουδαίοι κατακτητές και ότι καμιά γυναίκα δεν μπορεί ν' αποσπάσει την προσοχή του... Και η αλήθεια εινε, ότι η Μίνα έρωτεύθηκε τον καινούργιο δεύτερο καπετάνιο... Στην αρχή, όμως, δεν φανερώση το άσθημά της, επειδή λυπότανε και φοβότανε τον καινούργιο άντρα της... Μά μπορεί ποτέ η γυναίκα να κρύψη ένα άσθημά της;... Ο Ντάν—έτσι λεγόταν ο δεύτερος καπετάνιος—το κατάλαβε και... έπραξε ανάλוגως, όχι επειδή του άρεσε η Μίνα, μά για να μπορέ να λήη πως είχε φίλη την γυναίκα του πλοίαρχου του!

Ο καυμένος ο Χέρτζ δεν μπορούσε να υποπτευθί, ότι κάθε θράδι, μόλις ανέβαινε στη γέφυρα για ν' αντικαταστήση τον δεύτερο καπετάνιο, εκείνος έτρεχε κάτω στην άγκαλιά της γυναίκας του... Που να φαντασθί ότι η Μίνα του, που του χάριζε μέσα στο ίδιο του το καράβι μ' έναν ύπνιστικό του!

Το συζυγικό ατύχημα του καπετάν Χέρτζ, αφού έγινε πρώτα γνωστό σ' όλους τους ναύτες του καραβιού, κοινολογήθηκε κατόπιν και σ' όλα τα λιμάνια της Αυστραλίας... Ο άνυποπτος Χέρτζ δεν μπορούσε να καταλάβει, γιατί οι φίλοι του και οι γνωστοί του του έριχναν τώρα ειρωνικές ματιές...

Μια μέρα, ο Χέρτζ πρόκειται να μεταβεί από το ένα λιμάνι στο άλλο ένα φορτωμα από μαλλί προβάτων. Την ίδια μέρα, όμως, θ' αναχωρούσε κ' ένα άλλο φορτωμα, το καράβι, που άνηκε σε μια άλλη εταιρία. Η εταιρία αυτή έκανε άρνηση στον καπετάνιο να τον συνοδεύσει στην όποια εργασία τον ο Χέρτζ.

Η αντίπαλος αυτή εταιρία ήθελε να ξεφορτώση πρώτη το εμπόρευμα της στον λιμένα αποστολής. Πρέπει τώρα να ξέρης, ότι εδώ, οι έμποροι μας θεωρούν όλα τα μέσα καλά και άγια, αρκεί να πραγματοποιήσουν μεγαλειότερα κέρδη. Και η εταιρία που σ' εμένα ζήτησε, στην περίστασι αυτή, την πολύτιμη συνεργασία του Γκολόβιεφ... ανθρώπου χρήσιμου σε κάθε είδους θρωμοδουλειά...

Ο Γκολόβιεφ δέχτηκε, πράγματι, με μια καλή αμοιβή, να κάνει το καράβι του Χέρτζ να καθυστερήση με κάθε τρόπο... καράβι αυτό θά σαλπάρει ύστερ από λίγες ώρες... Ο Γκολόβιεφ έμαθε, ότι ο Χέρτζ θοισκότανε την ώρα εκείνη σε μια ταβέρνα του λιμανιού, θυμήθηκε τα όσα άκουσε να λένε για τον συζυγικό ατύχημά του και μια σατανική ιδέα πέρασε από τον νου του. Πήγε και θρήκε τον καπετάνιο και τον φανερώσε τον κυνική ειλικρίνεια, όλη την αλήθεια... Συγχρόνως του είπα: «Φίλοι... τί θάκανε κείνος αν θοισκότανε στην διαδρομή σου...»

Ο Χέρτζ τον άκουσε με μιάτια θορβάνοιχα από κατάπληξη, τρόμο, χωρίς να θυλάη λέξι από το στόμα του... Ο πόνος ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δεν μπορούσε να εκδηλώη με λόγια... Κάτι είχε σπάσει μέσα του... Ο κόσμος σωοιάστηκε σ' εμένα γι' αυτόν, από τη στιγμή που έμαθε, ότι η Μίνα, η άσπρη και τον Μίνα, η γυναίκα που την τράβηξε από το δορκο και την έκανε σεβαστή, δινόταί της τ' όνομά του, τον άπατομένο άντρα μέσα στο καράβι του!... Πώς μπόρεσε να κάνει αυτό το εγκλημα;...

Ο καπετάνιος θρήκε από την ταβέρνα, παραπατώντας μεθυσμένος... Και τράβηξε άμέσως για το καράβι του...

Η ύπουλος συστάσις του Γκολόβιεφ, τρυπούσε το μυαλό του σαν αναμμένο σίδερο... Είχε τη δύναμη ν' αντικρύσει

Ο καπετάν Χέρτζ γνώρισε σ' ένα καμπαρέ την Μίνα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δυο χαρτοπαίχτες συναντώνται :

—Σαν τα μάραθα, θρέ αδελφέ... Τι έγινες;... Έχομε δεκα

πέντε ημέρες να σε δούμε...

—Άχ, φίλε μου, έχασα ο άμοιρος την γυναίκα μου!...

—Μωρέ τί μού λές;... Και σε ποιά χαρτοπαίγνιο;...

3 X 20 = 60 !...

Κάποιος επίσκοπος στην Άγγλία διάταξε τους κληρικούς να μην έχουν στο μέλλον υπηρέτριες κάτω των 60 ετών.

Ύστερ από κάμποσο καιρό, περιοδεύοντας μια μέρα στην περιφέρειά του, θρήκε σε κάποιο χωριό τον ευτράφη έφημεριο

να υπηρέτηα από τρεις δροσερώτατες κοπέλλες 20 χρόνων.

Ζίς αούτηρές παρατηρήσεις του άγανακτισμένου επισκόπου, ο Άγγλος κληρικός άποκρίθηκε με... Έγγλέζικη πραγμα

τικώς ψυχραιμία:

—Σεβασμιώτατε, δεν μπόρεσα να θρώ σ' όλο το χωριό υπη

ρέτρια 60 χρόνων. Γι' αυτό έπληρα κ' έγω τρεις υπηρέτριες 20

χρόνων την καθεμιά, για να συμπληρωθουν τα 60 χρόνια, τα

όποια ώρισατε ως κατώτερο όριο ηλικίας της υπηρέτριας ενός

λειουργού του Ύψιστου!...

Ο υποψήφιος Κυνηγός :

—Δεν μού λές, φίλε μου, τί πρέπει ν' αγοράσω για το κυ

νήγι;... Τί και τί είδη;...

—Χμ... Νά σου ποί: Πρέπει ν' αγοράσης τουφέκι, φυσίγγια,

τσάντα, κ' όταν θά γυρίσης άπ' το κυνήγι πέραν κ' άπ' την

αγορά και πάρε και μερικά πουλιά σκοτωμένα!...

Περιπελεγμένες περιπτώσεις

—Ακόμα δεν παντρεύτηκαν ο Κοκός κ' η Κική;... Γιατί το

κλωθουργίζον τόσο;

—Μπα, άπλούστατα: Η Κική δεν παίρνει τον

Κοκό, αν πρώτα δεν πληρώσει τα χρέη του... Κι

ο Κοκός δεν μπορεί να πληρώση τα χρέη του, αν

δεν πάρη πρώτα την Κική!...

Μάθημα πραγματογνωσίας :

Ο δάσκαλος στο μαθητή:

—Είδες ποτέ σου δέρμα ίπποποτάμου;

—Μάλιστα...

—Μπράβο!... Και ποιά το είδες;

—Εκάνω σ' έναν ίπποποτάμου!...

—Ωστε είδες ίπποποτάμου; Και ποιά;

—Στό σπίνι... Τη μαμά... Ο μπαμπάς της λέει

διαρκώς: «Νά χαθής, ίπποποτάμει!»

γυναίκα του και τον δεύτερο καπετάνιο του χωρίς να χυμώη

σπάνιο τους... Μά περίμενε, με πικρή ήδονή, την ώρα της εκδι

κίσεως—της εκδικήσεως που του υπέβαλε ο Γκολόβιεφ...

Και η ώρα αυτή έφτασε... όταν, τα μεσάνυχτα, ανέθηκε στη

γέφυρα για να παραλάβει την θέρδρα από τον Ντάν... Ο δεύ

τερος καπετάνιος τον καληνυχτίσε γελώντας... Και κατέθηκε

κάτω...

Ο Χέρτζ ένοιωσε το κεφάλι του να βουίζη με τη σκέψη ότι ο

Ντάν έτρεχε τώρα στην άγκαλιά της Μίνας, που τον περίμενε

με έρωτική λαχτάρα... Η νύχτα ήταν άγρια... Έκανε τρικυ

μία... Ο καπετάνιος έβγαλε από την τσέπη του ένα μπουκα

λάκι κονιάκ... Ύστερ από μισή ώρα, το είχε αδειάσει... Δεν

ήφερε πια ποιά θοισκότανε... Και γελώντας σαν τρελλός, έρι

ριξε επίτηδες το καράβι του στους θράχους μιάς άκτης!...

Το καράβι άνοιξε στα δύο!...

Αυτήν την ιδέα είχε υποβάλει ο Γκολόβιεφ στον Χέρτζ, όχι

θέλεια επειδή ήθελε να τιμωρηθουν ο Ντάν και η Μίνα, μά για

να μη φτάση το καράβι με το μαλλί στο λιμάνι και για να

πυληθί το εμπόρευμα της αντίπαλης εταιρίας!...

Μά ένα καράβι που περνούσε από κεί, έσωσε τους ναυαγούς...

Ο Χέρτζ, η γυναίκα του και ο Ντάν θρέθηκαν στην ίδια θά

κα!... Ο καπετάνιος έκανε πολλές φορές να χυμώη πάνω τους

και να τους στραγγαλίση, μά οι ναυαγοσώστα τον κρατούσανε σφιχτά, καταλαβαίνοντας πως ήταν

τρελλός... Και στο ποιά λιμάνι που βγήκανε, η

Μίνα παρατήρησε τον άντρα της για ν' ακολουθήση

τον Ντάν...

Από τότε ο Χέρτζ εινε τρελλός! Έχασε τη θέσι

του και γυρνάει σαν άγριμ σταούς δρόμους του

Σίδνεϋ... Ίσως να τον συναντήσουμε κάποτε... Μά

η ιστορία μου αυτή δεν τελειώσει ακόμα... Έγω να το

προσέσω και κάτι άλλο: Μια μέρα, θρήκανε τον

Γκολόβιεφ μαχαίρωμένο, χωρίς να μπόρουν ν' ά

νακαλώσουν τον δολοφόνο... Όλοι εινε έβγαυο,

προς τον σκότωσε ο Χέρτζ... μά κανείς δεν έχει το

κουράγιο να καταγγείλη τον άτυχο καπετάνιο...>

JEAN LASERRE

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Όταν αγαπά κανείς και ανταγαπάζεται, το παρόν εινε τόσο άμορφο

γι' αυτόν, ώστε δεν μπορεί να σκεφθί καθόλου για το μέλλον.

A. Μυσσέ

Για μερικούς άνδρες η άμορφία της γυναίκας εινε άνάλογη με το

μέγεθος των πολυτίμων πετρελαίων που την στολίζουν.

B. Ούγκο

Η γυναίκες εινε πλάσματα άσθενικά, γιατί δεν έχουν άλλο στήριγμα

και άλλο άπ' την καρδιά τους.

Πυθαγόρας

Έαν ένας σύζυγος ισχυρίζεται ότι το ρεύμα των ποταμών τραβάει

από τις έκβολές προς τις πηγές των, ή σθένός του εινε άποχρεωμένη

να το πιστέψη μ' όλη της την ψυχή και μ' όλες της τις δυνάμεις.

Ζουάν Μανουέλ

Αν εξακολουθήσουν η γυναίκες να φορούν το άκαλαίσθητο αυτό έ

σώρηχο που λέγεται κορσέ, θα χάσουν έντελώς την καλασθησία

τους και μαζί μ' αυτήν και την άμορφία τους.

M. Ναπολέων

Άλλοτε δεν ήταν καθόλου σπάνιο το να βοη κανείς στη Γαλλία Άο

τέμινες, Άφροδίτες και Νίκες. Σήμερα, που κυριαρχεί ο κορσέ, δεν

βοησκεις τίποτ' άλλο από σφήνη!

Kάρολος ό'!

Ο χρόνος και η θέλησις βάζουν τελεία και παύλα στον έρωτα.

Λατινικό Γνωμικό

Γυναίκα τεμτέλα και ένάρετος συγχρόνως, εινε αδύνατο

να υπάρξη.

Το σκακιέ Πανοίρι

Ο άνδρας που δεν άρροσώνεται στη γυναίκα του, δεν

πρέπει νάχη παράπονο, αν εκείνη γλυκονιτάζει τους γει

τόνους.

Φάμπρις Έγκλαντιν

Ο αληθινός έρωτας κάνει άδέξιους και τους πιο έπιδ

ξιους έρωτάς.

Κα Ντέ Σοασέλ

Ο άνδρας που συγκινείται άκόμη από την άμορφία μιας

γυναίκας, δεν εινε γέρος. Τα γεράματα δεν άρχίζουν με

το άσπρισμα των τριχών, άλλ' από το μαύρισμα της καρ

διάς.

M. Ναπολέων

Όυτε ένα φρούριο, ούτε τα χόρημα, ούτε και τίποτ' άλ

λο, εινε τόσο δυσκολοσφύλαχο, όσο η γυναίκα.

Άλβερς

Εινε εύκολο να βοη κανείς μια φιλένδα, όπως και το να διατηρή

ση τη φίλια ενός άνδρος. Εινε δυσκολώτατο όμως το να βοη κανείς

ένα φίλο και να διατηρήση τη φίλια μιας γυναίκας.

Αβέρς

Η καρδιά της γυναίκας αποτελεί ένα μέρος του ούρανού, άλλα γι'

αυτό άκριδώς, όπως συνιβαίνει και στο στερέωμα, μεταβάλλεται νύχτα

και μέρα.

Αβέρς

Η ζωή μας θάταν αληθινός παράδεισος, αν οι γονείς ήταν πάντοι

νέοι και τα παιδιά δεν μεγαλώνανε ποτέ.

B. Ούγκο

Ο γάμος χωρίς παιδιά εινε, αν όχι κατάρη, τουλάχιστον όμως έ

τέλειος.

Βασίλισσα Μαργαρίτα

Η γυναίκες που φοβούνται κάθε σκιμή μιν τύχει και πέσουν σε

κανένα σφάλμα, δεν κάνουν σχεδόν τίποτ' άλλο, παρ' αυτά που προσ

καθούν ν' άποφύγουν. Και συμβαίνει αυτό, επειδή ο ύπνιστος φόβος

προδιαθέτει τα πνεύματα στην πλάνη, όπως και τα σώματα στην δο

ρώση.

Ντέ Μπό

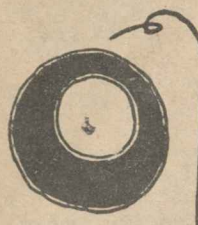
Όποιος θέλει να κάνει μια γυναίκα να τον πη ψέματα

δεν έχει παρά να την ρωτήση για την ηλικ

ΤΟΥ Η. -J. MAGOG

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΤΑΝ ὁ ζωγράφος Πέτρος Τελιόλ ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας του, πλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, εἶχε φτάει στὴν Τουλών, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα, πῆρε ἀμέσως τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴν Παρίσι κ' ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσει. Ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του, ἕναν ἄνδρα νέο σχετικῶς ἀκόμα καὶ μετὰ μαύρα μαλλιά. Τοῦ ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικά του καὶ τοῦ ζητοῦσε τὴν γνώμη του γιὰ ὅλα τὰ σοβαρὰ ζητήματα πού τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Βρῆκε τὸν πατέρα του στὸ σπίτι ἑνὸς συγγενοῦ τους, στὸ ὁποῖο ἔμενε συνήθως ὅταν διατελοῦσε μετὰ ἀδεια. Ὑστερ' ἀπὸ τὶς πρώτες διαχύσεις καὶ ἀφοῦ ὁ πατέρας πληροφορήθηκε μετὰ χαρὰ καὶ περηφάνια τοὺς καλλιτεχνικοὺς θριάμβους τοῦ γιου του, τὸν ρώτησε χαμογελῶντας:

— Δὲν μοῦ λές τώρα, Πέτρο, δὲν ἀρχίσεις νὰ νοιώθεις τὴ μοναξιά σου νὰ σὲ θαραίνει;

— Γί θέλεις νὰ πῆς, πατέρα;

— Θέλω νὰ πῶ, παιδί μου, ὅτι ἐγὼ παντρεύτηκα στὴν ἡλικία σου, εἰκοσι τεσσάρων χρόνων παλληκάρη, καὶ δὲν μετανόησα διόλου γιὰ τὴν ἀπόφασί μου αὐτή... Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ σ' ἔβλεπα καὶ σ' ἀνὰ παντρεμένο... γιὰ νὰ εἶμαι θέβαιος ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀπειλή καμμιὰ ἀπὸ τὶς νεανικὲς τρέλλες, πού καταστρέφουν συχνὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου...

— Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ προτείνεις καμμιὰ νύφη; ρώτησε γελῶντας ὁ Πέτρος.

— Κατάλαβες ἀμέσως πὼς θέλω νὰ καταλήξω... Σοῦ θρῆκα, πράγματι, μιὰ νύφη νέα, ὡραία, στολισμένη μ' ὅλα τὰ χαρίσματα... Τὴν λένε Ζάν Τελιόλ...

— Ἦ ξαδέλφη μου!... φώναξε ὁ Πέτρος. Θυμάμαι ὅτι μοῦ τὴν εἶχες συστήσει πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, μόλις θῆκε ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο. Δὲν ἔχω συγκρατήσει στὴ μνήμη μου τὰ χαρακτηριστικά της, ἀλλὰ μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωση... Τί γίνεται τώρα;

— Ἐχει μιὰ θέσι καὶ κερδίζει μόνη της ὅσα χρήματα της χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσει... Μπορῶ νὰ σοῦ ἐγγυηθῶ ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια κορίτσια...

— Φυσικὰ θὰ ἐκθειάζεις τὴν ἀνεψιά καὶ θαφτιστικά σου... Ὁ μολογῶ, ὅμως, ὅτι τότε πού τὴν εἶδα δὲν ἐνοιώσα γι' αὐτὴν κεραυνοβόλο ἔρωτα...

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν εἰκοσι χρόνων καὶ κείνη δεκάξη...

— Ναί, μὰ, ἐκτός ἀπ' αὐτό, πρέπει νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ ὅτι θρῆκα κιόλας τὴ μνηστὴ μου...

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τὸ πρᾶγμα διαφέρει...

— Σὲ περίμενα, πατέρα, νὰ γυρίσεις ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα γιὰ νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Ἦ στιγμή εἶνε τώρα πολὺ κατάλληλη. Κάθισε καλύτερα στὴν πολυθρόνα σου καὶ ἀκούσέ με... Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ μνηστὴ μου...δὲν τὴν ξέρω οὔτε στὸ πρόσωπό!...

— Τί ἔκανε λέει; φώναξε ὁ πλοίαρχος Τελιόλ. Εἶνε, λοιπόν, πλάσμα τῆς φαντασίας σου; Ἀχ! ἐσεῖς οἱ καλλιτέχναι! Διαρκὸς κυνηγὰτε τὶς χίμαιρες!

— Ὁχι, ὄχι, πατέρα... Ἦ κοπέλλα αὐτὴ ὑπάρχει πραγματικά...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Τελιόλ φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο...

— Ἀρχίζω νὰ μὴ σὲ καταλαβαίνω, παιδί μου...

— Θυμάσαι μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ γιορτὴ πού ἔγινε στὴν δημαρχεῖο τῆς Τουλῶν, ὑπὲρ τῶν ἀτόρων ψαράδων; Τὴν ἔπαιε περίπου ἐκείνη μοῦ εἶχες συστήσει τὴ Ζάν... Ἔ, λοιπόν, κατὰ διάρκειά της γιορτῆς αὐτῆς, στὴν ὁποία εἶχα πάει μόνος μου, γνωρίστηκα μετὰ τὴ μνηστὴ μου... Φοροῦσε ἄσπρο ντόμινο καὶ λευκὴν μάσκα. Ἐνας μουζικός τὴν συνόδευε... Ὅταν τὴν παρακάλεσα νὰ χορεύῃ μαζί μου κ' αὐτὴ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της, μοῦ φάνηκε πὼς ἦμουν ὁ πῶς εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου... Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἄρχισα νὰ τὴν ὁρῶ ἔλαφρά στὴν ἀγκαλιά μου, νόμισα πὼς θὰ λιποθύμησα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου... Μονάχα τὰ μάτια της ἔβλεπα... Ἀ! ὅσα χρόνια τοὺς μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνωμαι δυνατὴ τὴ Ζάν!... Ἀ! ὅσα χρόνια καὶ ἂν περάσουν, θὰ μπορέσω ν' ἀναγνωρίσω τὰ μάτια αὐτῆς ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα...

— Ὡστε μονάχα τὰ μάτια της εἶδες... ψιθύρισε ὁ πατέρας του, ἐξομολογῶν τὸ πηγοῦνι του μετὰ ὕψος ἀνθρώπου πού προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ κάτι. Καὶ ὁ μουζικός πού τὴν συνόδευε, ποῖος ἦταν; Ὁ πατέρας της ἴσως...

— Πιθανὸν καὶ ὁ σύζυγός της!

— Ἀ! ὄχι! φώναξε ὁ Πέτρος. Ἀπὸ τὸν τρόπο πού μιλοῦσε, κατάλαβα πὼς δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε σύζυγός της...

— Ἐξέρις τουλάχιστον τ' ἐνοῦαί της;

— Ὁχι... Ὡστόσο, ὅταν τελείωσε ἡ γιορτὴ, θρῆκα τὴν εἶδα ῖα νὰ πλησιάζω τὴν ἀγνωστὴ, σὲ μιὰ στιγμή πού ἦταν μόνη καὶ νὰ τῆς πῶ τί αἰσθανόμουν γι' αὐτήν. Τότε ἐκείνη μοῦ φέρισε μιὰ μονάχα λέξι:

— Ἐλπίζετε!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Τελιόλ φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Μὰ ὁ Πέτρος δὲν τὸ πρόσεξε, ἀπὸ τὴν γλυκεῖα ταραχή πού τὸν κατεῖχε μετὰ τὴν ἀναπόλησι τῆς ἀγνωστῆς κοπέλλας.

— Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔμαθες τί ἀπέγινε τὸ ντόμινο σου; ρώτησε σὲ λίγο ὁ πλοίαρχος τὸ γιὸς του.

— Ὡ! μοῦ ἔστειλε πολλὰ γράμματα, ψιθύρισε ὁ Πέτρος. Στὰ γράμματα αὐτὰ, πού ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Σαλόνικ, ὑπογράφεται πάντοτε «Ἀσπρο Ντόμινο». Μία μετὰ τὴν ἄλλη, μοῦ ἔστειλε καὶ μιὰ κάρτα, πού εἰκονίζει τὸν ἡρωϊκὸν Γαλιόλδης δασκαλίτσα, ἡ ὁποία ὑπεράσπισε μετὰ κίνδυνον τὴν ζωὴς της τοὺς μικροὺς μαθητὰς της ἀπὸ μιὰ ἐπίθεσι φανατικῶν ἰθαγενῶν... Ἀπὸ τὴ σκηνὴ αὐτή, πῆρα τὸ θέμα τοῦ πρῶτου μου μεγάλου πίνακος, πού θραυεῖται στὴν ἔκθεσιν.

Ἀσπρο Ντόμινο ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀποκτήσω τὴ δόξα! Καὶ τότε, ἐργάζομαι ἐντατικά γιὰ νὰ γίνω περισσότερο ἀξίος αὐτῆς τῆς κοπέλλας, πού δὲν τὴν ἔχω δὴ ἀκόμα στὸ πρόσωπο...

— Μοῦ φαίνεται, παιδί μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ πλοίαρχος, ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος μετὰ μιὰ σκιά!...

— ἴσως!... Μὰ δὲν θὰ πᾶνω ποτὲ ν' ἀγαπῶ αὐτὴ τὴ σκιά! — Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... Ἀ! καλὰ πὺς τὸ θυμήθηκα: ἡ θεὰ σου, ἡ κυρία ντὲ Περασί, δίνει ἀπάντησιν στίτι της ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων... Μ' ἔχει προσκαλέσει οὗς πρώτους... Πρέπει νάρθῃς καὶ σὺ, νὰ ἐξασκήσῃς τὸν χορὸν...

— Καλὰ, θάρρῶ... ψιθύρισε ἀνδρόεχτα ὁ Πέτρος.

— Καὶ νάρθῃς μεταμφιεσμένος...

Στὶς δέκα τὸν θράδου, ὁ Πέτρος Τελιόλ παρουσιάζετο στὸ σπίτι τῆς θείας του, μεταμφιεσμένος σὲ ταυρομάχον.

Μόλις ἔκανε μερικά βήματα στὸ μεγάλο σαλόνι, πού ἦταν γεμάτο μεταμφιεσμένους καὶ πού ἀντιλάττοιε ἀπὸ ἀσμένια γέλια καὶ ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, στάθηκε ἐξαφνικὰ ἐν νητος στὴ θεοῖ του, νοιώθοντας κάτι σὰν ἱλιγγ.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, εἶδε τὸ Ἀσπρο Ντόμινο! Ἕνας μουζικός συνόδευε καὶ πάλι τὴν κοπέλλα... Ναί, δὲν τὴν ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία τοῦ Πέτρου πὼς ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο...

— Ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὗτος; ρώτησε τὴ νέα, μ' ἀπότομο ὕψος. Τὸν εἶδα νὰ σὰς συνοδεύῃ καὶ τὴν περασμένη φορὰ.

Τὸ Ἀσπρο Ντόμινο ἀρχισε νὰ γελάει.

— Δὲν τὸν ξέρετε; ρώτησε.

— Ὁχι θέβαι!

— Καὶ θὰ θέλατε νὰ τὸν γνωρίσετε;

— Καὶ πολὺ μάλιστα...

Τὸ Ἀσπρο Ντόμινο σοβαρεύτηκε. Ἔδειξε τὸν μουζικὸ καὶ εἶπε:

— Νὰ σὰς τὸν συστήσω. Ὁ θεῖός μου, ὁ κύριος Τελιόλ, πλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ!

...Καὶ συγχρόνως ἡ Ζάν, ἡ ξαδέλφη τοῦ Πέτρου, αὐτὴ πού ἤθελε ὁ πατέρας του νὰ τοῦ δώσῃ γυναικά, ἔβγαζε τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό της!...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ

Ἀς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ὕγιης, εὐρωστος, φιλόπονος, συμπληρώνει τὴν στιγμὴ αὐτὴ 72 ἐτῶν ἡλικία καὶ πεθαίνει. Πόσο χρόνο ἀφιέρωσε σὲ καθεμιὰ ἀπ' τὶς διάφορες σχολίαις του, καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ζωῆς του;

Ἀς δοῦμε τὸν ὕπνο, πρῶτα. Στὸ ἡμερονύχτιο, ὁ κανονικὸς ὕπνος εἶνε ὀκταώρου διάρκειας. Ἀμέσως-ἀμέσως λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἀπ' τὰ 72 χρόνια του τὰ 24 πέρασε ξαπλωμένος σὲ κρεβάτι, θλίπτοντας ὄνειρα τερπνὰ ἢ ἀσχημα κατὰ τὶς περιστάσεις!...

Μὰ γιὰ καλοσκεφθῆτε τὸ λιγάκι! Εἰκοσιτέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ὕπνος! Εἶνε ἀφάνταστο καὶ ὁμως ἀληθινὸ.

Τώρα λογαριάζετε καὶ πόσες ὥρες τὸ χρόνο ξοδεύει νὰ ντυθῇ καὶ νὰ ξεντυθῇ, νὰ φάῃ, νὰ ἐξυριθῇ, νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ μελαγχολῇ ἀπὸ τὴ θύμω τῆς...λατρεῖτῆς του, καὶ θὰ δῆτε, ὅτι σὲ 8 ὥρες τοῦ ὕπνου πρέπει νὰ προσθέσετε ἄλλες τρέδες ἀκόμη πού μὰς ἀπορροποῦν τὰ τερπνὰ αὐτὰ πράγματα!...

Ἐχομε λοιπόν ὡς τώρα 48 χρόνια ἀπ' τὰ 72 τῆς ζωῆς μας, τὰ ὅποια χαρίζουμε γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπασχολήσεις μας.

Μὰς μένει τώρα ἕνα κανονικὸ ὄρω καθε ἡμερονύχτιο, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀφιερῶμε στὴν ἐργασίαν μας. Ἀφαιρέστε ἀπὸ αὐτὸ τὴ Κυριακὴς, τὶς γιορτὲς, τὶς ἀδίαθεσίαις, τὶς ἀρρώστειαις, — ὁ Θεὸς νὰ μὰς ἔχῃ γερούς...ἀπεργίαις (!), τὶς ἀνορεξίαις μας, τὶς τεμπελίαις μας, τὸ χάσιμο τῶν ἱπταμένων μυῶν, τὰ χάρτινα κοκκοράκια καὶ τὶς χάρτινες θαρκοῦλες, πού μὰς ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς μας, καὶ θὰ δῆτε πόσο λίγες ὥρες μὰς μένουν πραγματικὰ γιὰ μιὰ σοβαρὰ καὶ προσεκτικὴ ἐργασία!...

Ἀφαιρέστε ἀκόμη καὶ τὰ 7 πρῶτα παιδικὰ χρόνια μας, στὰ ὅποια εἴμαστε φυσικὰ ἀνίκανοι γιὰ κάθε σοβαρὰ...ἐργασία. Ἀφαιρέστε ἐπίσης — ἂν θέλετε, ἐννοεῖται — καὶ 2-3 ἀπ' τὰ τελευταῖα μας χρόνια, κατὰ τὰ ὅποια, καθὼς λέν οἱ μοιροῦχοι...ἐξαμωραῖοι, γιὰ νὰ δῆτε ὅτι ἐπὶ 72 ἐτῶν, μόλις 5 ἕως 6 χρόνια μὰς μένουν γιὰ μιὰ πραγματικὴ, π ρ ο σ ε κ τ ι κ ῇ καὶ σ ο φ α ρ ῇ δουλειᾷ!...

Καὶ ὁμως... Στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ διάστημα τῆς πραγματικῆς ἐνεργητικῆς ζωῆς του, πόσα καὶ πόσα θαυμάσια δὲν κατάρθωσε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀνακαλύψῃ! Καὶ πόσο ἀκόμη θὰ εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς ἢ ὅχι τὸν συνθηκὸν τοῦ βίου μας, ἂν κόβουμε ὥρες ἀπ' τὴν ἀσκητικὴν χρονοτριβὴ καὶ τὶς ἀφιερῶναμε στὴν ἀγία ἐργασία καὶ στὴν ἀνεκτίμητη μελέτη...

Μὲ τὴν διαφορὰ, πὼς ἡ νέα εἶχε ψηλώσει λίγο.

Ὁ Πέτρος συνῆρε, τέλος, ἀπὸ τὴν παραχρῆ τοῦ καὶ πλησίασε τὸ ντόμινο. Γιὰ καλὴ τοῦ τύχης, ὁ μουζικός ἀπομακρύνθηκε ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ ζωγράφος στάθηκε μπρὸς τὴν νέα, ἔβγαλε τὴ μάσκα του καὶ εἶπε μετὰ φωνὴ ἀλλομένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση:

— Σὰς ξαναβρίσκω, ἐπιτέλους! Εἶχα πάντοτε τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ σὰς ξαναβρίσκω!... Ἐνα θράδου, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, μοῦ πήρατε τὴν καρδιά μου καὶ τώρα πού σὰς ἔβλεπα μοῦ τὴν ξαναβρίσκετε...

— Μ' ἀναγνωρίσατε, λοιπόν; ρώτησε ἡ κοπέλλα μετὰ ὀλοφάνερης χαρᾶς.

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού σὰς εἶδα... Μὰ πὼς ἐρεθήκατε πάλι ἐδῶ;...

— Ἐπέστρεψα χτές ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα... Τὸ κλίμα δὲν με σήκωνε καὶ ζήτησα νὰ με μεταθέσουν ἐδῶ...

— Ἐεῖ μοῦ! τραῦλισε ὁ Πέτρος. Μήπως εἶστε σεῖς ἡ ἡρωικὴ δασκάλισσα...

— Ἀ! ὄχι δὲ καὶ τόσο ἡρωική! τὸν διέκοψε κείνη γελῶντας.

Ἐκείνη ἀπλῶς τὸ καθῆκον μου...

Τὴ στιγμὴ κείνη τοὺς πλησίασε ὁ μουζικός. Ὁ Πέτρος θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τοῦ πατέρα του κ' ἐνοιώσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του τὰ φειδύα τῆς ζήλειας νὰ δαγκωνε τὴν καρδιά του... Ποῖος ἦταν ἄραγε ὁ μουζικός αὗτος; Μήπως ἦταν ὁ σύζυγός τοῦ Ἀσπρου Ντόμινο;

— Ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὗτος; ρώτησε τὴ νέα, μ' ἀπότομο ὕψος. Τὸν εἶδα νὰ σὰς συνοδεύῃ καὶ τὴν περασμένη φορὰ.

Τὸ Ἀσπρο Ντόμινο ἀρχισε νὰ γελάει.

— Δὲν τὸν ξέρετε; ρώτησε.

— Ὁχι θέβαι!

— Καὶ θὰ θέλατε νὰ τὸν γνωρίσετε;

— Καὶ πολὺ μάλιστα...

Τὸ Ἀσπρο Ντόμινο σοβαρεύτηκε. Ἔδειξε τὸν μουζικὸ καὶ εἶπε:

— Νὰ σὰς τὸν συστήσω. Ὁ θεῖός μου, ὁ κύριος Τελιόλ, πλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ!

...Καὶ συγχρόνως ἡ Ζάν, ἡ ξαδέλφη τοῦ Πέτρου, αὐτὴ πού ἤθελε ὁ πατέρας του νὰ τοῦ δώσῃ γυναικά, ἔβγαζε τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό της!...

J. H. MAGOG

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

ΣΕΡΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μετάφρασις ΑΧΙΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

Β'.

«Ποῖες ρεματιὲς περάσατε, ποιοὺς κάμπους καὶ ποιά ράχη; Μὴν ἔρχεσθ' ἀπ' τὸν πόλεμο, ἀπ' τὴν μεγάλη μάχη;

Δυὸ δυνατὰ στρατεύματα ἐχθρὲς ἐκτυπήθηκαν. Γιὰ πέστε, ποιοὶ ἐνίκησαν;» Κι' αὐτοὶ ἀποκριθῆκαν:

— «Ἐὐγενικὰ βασίλισσα Μηλίτσα τοῦ Λάζαρου. Ἀπὸ τὸν κάμπο ἤλθαμε τ' Ἀμσέλου καὶ τοῦ Χάρου.

Πόλεμος ἔγινε ἐκεῖ ἐχθρὲς πολὺ μεγάλος. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέσανε κι' ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,

Ἀπὸ τὰ δύο μέρη!

Ὀλίγους Τούρκους ἄφησε τοῦ Σέρβου τὸ μαχαίρι. Μὰ κι' ὅλ' οἱ Σέρβοι πέσανε... Καὶ ὅσοι ζοῦν ἀκόμα,

ἔχουν σὸ δρόμο τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ σὸ χῶμα... Τραπεζί εἶχε σήμερὰ ὁ Χάρος στὴ γενεὰ μας!

Γι' αὐτὸ ἐμεγαλώσανε τὰ νύχια, τὰ φτερά μας. Αἷμα μὰς φίλεψε πολὺ καὶ σὰρκ' ἀνδρειομένη,

Κι' ἀλλάξαμε τὴ φορεσίαν μ' αὐτὴ τὴ ματωμένη!... Τὴν ὥρᾳ κείνῃ πρόβαλε ἐκεῖ ὁ Μιλόντης,

Ὁ πιστευμένος δούλος της, κατὰχλωμος σὰν κρίνος. Σπασμένο μὲ τ' ἀριστερὸ κρατοῦσε τὸ δεξιόν του.

Κ' αἶμα γεμάτα, τ' ὄλογο, τὰ ροῦχα, τ' ἄρματα του.» — Πές μου, εἶπε ἡ βασίλισσα, καὶ ἔτρεξε κοντὰ του.

Ὁ Λάζαρος μοῦ ἔπεσε μετὰ προδοσίαν στὴ μάχη; Ἀλήθεια μὲ τὸ αἷμα τοῦ τ' Ἀμσέλου πὼς ἐδράχη;

Κ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκε: — «Βοήθησέ με πρώτα, Ἀπ' τ' ὄλογο νὰ κατεβῶ καὶ σὰν κατέβω ράτα»

Στὸ μέτωπό μου με νερὸ δροσιστὸ ράντισέ με, Καὶ μετὰ τὴ χάρι τοῦ κρασιοῦ κομμάτι στήριξέ με...

Ἐχει τὸ αἷμα μου φωτιά καὶ γαῖονισμα πολέμου...» Καὶ εἶπε σὰν συνέφερε: — «Ἀχ, πές μου τώρα, πές μου, Ἰῶς ἔπεσον ὁ δυνατὸς ὁ Λάζαρος; κι' ὁ γέρος

Ὁ σεβαστὸς πατέρας μου Ἰούγκος; σὲ ποῖο μέρος Τὰ ἀσμένια τοῦ μαλλιά τ' ἀγέρι ἀνεμίζει;

Καὶ τὰ ἐννιά τ' ἀδελφία μου ὅσα ἐπέσαν, ὅλα; Οὐθ' ἕνα, οὐθ' ὁ Βόισκος τὸ φῶς δὲν ἀντικρύζει;

Κεῖνα τὰ μάτια ἐκλείσαν τὰ δυὸ τ' ἀκτινοδόλα; Καὶ μιὰ στιγμὴ ἐστάθηκε ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι

Καὶ εἶπε πάλι ἔπεσε καὶ ὁ Μιλόντης; λείπει Καὶ τὸ μονάκριβο παιδί τοῦ Βάνου σὸ σκοτάδι;

Κι' ὁ Βούκης πούλεγα γαμπρὸ ταξίδευε στὸν Ἀδην;» Κι' ὁ Μιλόντης μετὰ φωνὴ τῆς εἶπε πικραμένως:

— «Ὁλοι αὐτοί, βασίλισσα, κοιμούνται πεθαμένοι... Ἦ μαύρη γῆ ἐθαύλιασε ἀπ' τὸν κορμιὸν τὸ θάρος...

Ἐκεῖ πού κρυφοσκοτῶσε τὸ Λάζαρο ὁ Χάρος, Ἀπὸ τὸ αἷμα πῶχυνε τὸ χῶμα ἐξυμῶν,

Κι' ἀπὸ κομμάτια κονταριῶν ψηλὸς σωρὸς σηκώθη... Τοὺς μπροστινοὺς ὁ γέροντας Ἰούγκος ὠδηγοῦσε,

Μ' ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔπεσε ἐκεῖ πού πολεμοῦσε... Γύρω-γύρω τὰ ἐννιά παιδιά του ἐκεῖ περᾶ,

Ὅσαν ὀχύρωμα τιμῆς κυκλῶνουν τὸν πατέρα. Ὁ Βόισκος ἀπ' τὰ ἐννιά ἀδελφία ἀκόμη ζοῦσε

Δρεπάνι Χάρου γιὰ σπαθὶ στὸ χέρι του κρατοῦσε. Το

ΤΑΞΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γύρω απ' τη μέση της πέρασαν πάλιν ένα χοντρό σχοινί και τὰ ἔδεσαν κι' αὐτὸ σφιχτὰ κάτω απ' τὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου. Καὶ τὰ πόδια τῆς σениορίτσας τὰ δέσσανε πίσω, πρὸς τὰ καπούλια τοῦ ζώου...

Τ' ἀκούγα δλ' αὐτὰ μὲ σφιγμένη καρδιά. Φωνὴν Ἰζολίνας!...

Ἦταν ἔτσι δεμένη, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ λυθῇ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κινηθῇ καθόλου. Μπορούσε δηλαδὴ νὰ πεθάνῃ πάνω στὸ λευκὸ ἄλογο ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν δίψα καὶ τὶς κακουχίες καὶ ν' ἀπομείνῃ δεμένη, ἐκεῖ πάνω στὴ ράχη τοῦ, πτώμα παγωμένο, ὡς ποὺ τὰ ὄρνεα θάτρωναν τὶς ἀποσυντεθειμένες σάρκες τῆς!...

Ἐκτὸς ἂν τὴν εὑρίσκε τυχαίως κανένας ἀπ' τοὺς τιμίους χωρικοὺς, ποῦφугαν σὰν τρελλοὶ ἀπ' τὰ σπιτία τους καὶ πῆραν τὰ δόση γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴ θεομηνία τῶν ληστών.

Ἡ λύπη ποὺ μὲ κατεῖχε, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἀξάφνα ἀκούσα μιά φωνὴ φρίκης.

Προερχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Ρούθης, ὁ ὁποῖος πῆγαινε μὲ τὸ Γάρεϋ μπρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ψάχνοντας παντοῦ, μὲ τὸ ἐξασκημένο του βλέμμα, ποὺ διέκρινε καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἄ-κόμα.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ μὲ ἐξάφνιασε.

Γιὰ νὰ φωνάξῃ ἔτσι ὁ ἀτρόμητος γεροκυνῆγος, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο ἔπρεπε νὰ συνέβαινε.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Μήπως εἶχαν βρεῖ τὴν Ἰζολίνα νεκρή;

Σπιρουνίσα τ' ἄλογό μου κι' ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Ρούθης μὲ τὸ Γάρεϋ.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἡ σελήνη τὸ φώτιζε, σὰν ἦταν ἡμέρα. Ἔτσι, στὸ ζωηρὸ φεγγαρίσιο φῶς διέκρινα, σὲ λίγο, τοὺς δυὸ κυνηγούς, σκυμμένους στὸ ἔδαφος, νὰ μιλοῦν μὲ ἀσυγκράτητη ὀργὴ καὶ νὰ χειρονομοῦν.

—Τί τρέχει, Γάρεϋ; ρώτησα, πλησιάζοντας.

Ὁ Βίλλης Γάρεϋ παραμέρισε καὶ μοῦδειξε ἕνα μαῦρον ὄγκο κάτω στὸ ἔδαφος, ἀνάμεσα στὰ ξερὰ χόρτα.

Ἐσκυφα, χωρὶς νὰ κατέβω ἀπ' τ' ἄλογό μου, ἐκύτταξα προσεκτικὰ καὶ μιά κραυγὴ φρίκης ἔφευγε ἀπ' τὰ χεῖλη μου...

—Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ἐκεῖ, πάνω στὰ χόρτα, βρισκόταν ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι, ἕνα κομμένο ἀνθρώπινο κεφάλι φρικτὸ κι' ἀπαίσιο, ἀναμαλλιασμένο καὶ χλωμό, χλωμὸ σὰν κέρινο!...

Τὰ χόρτα γύρω ἦσαν καταπατημένα...

—Οἱ κακοῦργοι πέρασαν ἀπὸ δῶ, μοῦ εἶπε ὁ γέρο-Ρούθης,

Ἐφυγαν σὰν τρελλοὶ καὶ πῆραν τὰ δόση...

σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

—Καὶ τὸ κεφάλι αὐτό; ψιθύρισα.

—Εἶνε τὸ κεφάλι κάποιου Μεξικανοῦ ἄρχοντα, κάποιου Μεξικανοῦ γαιοκτημόνος, φίλου τῶν Ἀμερικανῶν, λοχαγέ, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ρούθης. Οἱ λησταὶ τὸν αἰχμαλώτισαν καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν, ὅταν ἔφθασαν στὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλῶν ὁ φευγάλα τους.

—Ἔτσι φαίνεται, μουμυοῦρισα λυπημένος.

—Ὅσο γιὰ τὸ σῶμα του, συνέχισε ὁ Ρούθης, θὰ τὸ σῶμα ἴσως μακριὰ ἀπὸ δῶ τ' ἀγρίμια τοῦ δάσους. Μὰ καὶ τὸ κεφάλι τὴν ἴδια τύχην θάχῃ. Τὸ ἔχουν ταυτοποιήσει κιόλας τὰ ὄρνεα, τὰ ὁποῖα πέσανε ἀπάνω του, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνεχώρησιν τῶν κακοῦργων.

Κυττάζα σιωπηλὸς τὸ κεφάλι ἐκεῖνο καὶ ἡ σκέψις μου πῆγε νὰ στὸν δυστυχισμένο δὸν Ραμόν. Τί νάχῃ ἀπογίνει ἄραγε ὁ πατέρας τῆς Ἰζολίνας; Οἱ λησταὶ τὸν εἶχαν πάρει κι' αὐτὸν μαζὺ τους. Μπορούσαν νὰ τὸν θανατώσουν κι' αὐτὸν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἂν δὲν τὸν εἶχαν κιόλας θανατώσει.

Ἀνοιξαίμε πρόχειρα ἕνα λάκκο, θάψαμε μέσα σ' αὐτὸν τὸ κεφάλι τοῦ κακότυχου Μεξικανοῦ ἄρχοντος καὶ τραβήξαμε πάλιν ἐμπρός.

Ὁ Βίλλης Γάρεϋ εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπόγνωση μου καὶ σὲ μιά στιγμή μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀφήνετε τὴ λύπη νὰ σᾶς παρασύρῃ, λοχαγέ. Σὰς ἀποσχομαι ὅτι θὰ βροῦμε τὸ λευκὸ ἄλογο, μὲ τὴ σениορίτα.

—Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό, Γάρεϋ;

—Εἶνε καὶ πολὺ μάλιστα, λοχαγέ. Τὸ λευκὸ ἄλογο δὲν θὰ μπορούσε νὰ πάῃ πολὺ μακριὰ μὲ τὸ φορτίο ποῦχε ὅλη τὴν ὥρην του. Κάπου θὰ σταθῇ νὰ ξεκουρασθῇ. Θὰ τὸ βροῦμε λοιπὸν. Κι' εἶνε ἱκανός, ὁ γέρο-Ρούθης μονάχα, νὰ τὸ κυνηγήσῃ καὶ νὰ τὸ πιάσῃ.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται! φώναξε ὁ γέρο-Ρούθης, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε σιωπηλὸς τὴ συζήτησί μας. Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, ὁ ἄλλος, εἶπα! Ἀρκεῖ νὰ μὴ μὴ παῖξῃ κανένας ἀσχημὸ παιχνίδι αὐτὴ ἡ κυράτσα ἡ σελήνη...

Σήκωσα τὰ μάτια μου πρὸς τὸν οὐρανὸν.

Τί ἐννοοῦσε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γέρο-Ρούθης;

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἑσπερος τελὼς.

Τὸ φεγγάρι δὲν θὰ βασίλευε πρὸ τῆς χαρραγῆς.

Ὁ Γάρεϋ παρακολούθησε τὸ βλέμμα μου, μάντεψε τὶς σκέψεις μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς μεγάλη ἐμπιστοσύνη, λοχαγέ, στὴν ἀπόλυτη ἑσπεριότητα, ὅτις χροὶς αὐτές. Πίσω ἀπ' τὴν ἑσπεριότητα αὐτή, κρύβεται πάντα ἡ φοβερὴ τῆς καταγίγδος.

Τὰ λόγια του μὲ παραξένευσαν καὶ ἐξανакύτταξα τὸν οὐρανόν.

Ὁ Ρούθης μὲ εἶδε καὶ μοῦ

εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ἔτσι εἶνε, λοχαγέ μου. Φοβοῦμαι πῶς θάχουμε δυνατὴ μπόρα.

Δὲν εἶνε δυνατόν, Ρούθης, φώναξε ἀνίσχυρος, σκεπτόμενος τὴν ἀγαπημένη μου Ἰζολίνα, μέσα στὸ κακὸ τῆς καταγίγδος, ὁλόγυμνη πάνω στὴ ράχη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου.

Ὁ γέρο-Ρούθης δὲν μοῦ ἀπάντησε.

Σήκωσε μόνον τὸ χέρι του καὶ μοῦδειξε μιά μαύρη γραμμὴ στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

—Βλέπετε τὴ μαύρη αὐτὴ γραμμὴ, λοχαγέ; μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε τὰ δέντρα κανενὸς δάσους. Εἶνε ἕνα σύννεφο, τὸ ὁποῖο ἔρχεται ἀπρόσκλητο πρὸς τὸ μέρος μας, κουβαλώντας μαζὺ του τὴν τρικυμία! Αὐτὸ εἶδα πρὸ ὀλίγου καὶ φοβήθηκα πῶς θὰ χάσουμε τὴν ὥραία αὐτὴ φεγγαρολαμπράδα. Φοβοῦμαι δηλαδὴ πῶς σὲ λίγο, θὰ σκοτεινιάσῃ γύρω μας, σὰν νὰ βρισκόμαστε στὴν κόλασι!...

Ἀλλοίμονο! Οἱ φόβοι τοῦ γέρο-Ρούθης δὲν ἄργησαν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Τὸ μακρινὸ ἐκεῖνο σύννεφο, ποὺ μόλις φαινόταν, ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ, νὰ ζυγώνει, νὰ γίνεται πῶς μεγάλο, νὰ ἀπλώνεται καὶ νὰ σκεπάζῃ τὸν οὐρανόν.

Ἡ ἀπρόοπτη αὕτη συμφορὰ μ' ἔκανε ἔξω φρενῶν.

Κατάλαβα πεῖσι καλὰ, ὅτι σὲ λίγο τὸ φεγγάρι θὰ κρυβότανε πίσω ἀπὸ σαρκοῦς μαῦρων συννέφων κι' ὅτι τὸ δάσος θὰ σκοτεινιάζῃ τόσο, ὥστε θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσουμε ἐμπρός. Θάμαστε δηλαδὴ ἀναγκασμένοι νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ περιμένουμε νὰ ἡμερώσῃ. Ἔτσι ὅμως θὰ χάναμε ἀρκετὰ ὥρες καὶ στὴν περίστασι αὕτη κάθε λεπτὸ ἀκόμα ἀξίζει πολὺ.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ λοιπόν;

Ἐκίναμε μιά πρόχειρη σύσκεψη.

—Φίλοι μου, εἶπα, δὲν πρέπει νὰ σταθοῦμε στιγμὴ. Πρέπει νὰ προχωρήσουμε ἐμπρός μὲ κάθε θυσία.

—Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σας, λοχαγέ, εἶπε ὁ γέρο-Ρούθης.

—Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε κι' ἕνα βήμα ἔστω, μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ θ' ἀπλώθῃ γύρω μας;

—Μὲ δάδες, φώναξε ὁ Ρούθης.

—Ναί, ναί, μὲ δάδες, εἶπα κι' ἐγώ. Εἶνε κι' αὐτὸ μιά λύσις. Ἐμπρός λοιπόν. Ἀς μαζέψουμε ρετινιόφυλα κι' ἄς ἐτοιμαστοῦμε.

Τὴ στιγμὴ αὕτη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Γάρεϋ:

—Καὶ πῶς θ' ἀνάψουμε τὶς δάδες, λοχαγέ; ρώτησε.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μὲ ἀναστάτωσε.

Γύρισα καὶ κύτταξα τοὺς συντρόφους μου.

Κανένας δὲν εἶχε μαζὺ του τσακμάκι, γιὰ ν' ἀνάψουμε τὶς δάδες.

Ἀπερίγραπτη ἀπελπισία μὲ κατέλαβε.

Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ μείνουμε καρφωμένοι μέσα στὸ δάσος, ὡς ποὺ νὰ ἡμερώσῃ. Ἡ λύπη μου δὲν εἶχε ὄρα.

Ἀξάφνα, ἐνῶ ἔστεκα βουδὸς καὶ λυπημένος, μ' ἐπλησίασε ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιώτες μου, Λεμπλάν ὀνομαζόμενος, καὶ μοῦ εἶπε:

—Λοχαγέ, ἀναλαμβάνω ἐγώ, ἂν μὲ διατάξετε, νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω τὸ φωτισμὸ ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὶς ἐρευνές μας.

—Πῶς; ρώτησα.

—Μπορῶ νὰ πάω ὡς τὸ χωριό. Ἐκεῖ, στὴν ἀποθήκη τῆς ἐκκλησίας, βρίσκονται, ὅπως θυμοῦμαι, κάτι λαμπάδες μεγάλες ὡς τὸ μπόι μου. Ἄρα πάρω ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτές καὶ θὰ τις φέρω, ὅσο πῶς γρήγορα μπορῶ.

Ἡ πρότασις τοῦ Λεμπλάν ἦταν ἀρκετὰ φρόνιμη. Ἐπρεπε ὁ μὲν νὰ κάνουμε μιά τέτοια ἱεροσουλία; Ἡ λαμπάδες ἀνῆκαν στὴν ἐκκλησία. Ἦταν σωστὸ νὰ τις πάρουμε;

Μὰ δὲν χρειάζοντοσαν καὶ πολλὰς σκέψεις στὴν κρίσιν αὐτὴν περίστασι. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συγχωροῦσε, γιὰ τὴν πράξιν μας.

Ἀν ἔρθει μαζὺ μου κι' ὁ Κουακεμπές, γιὰ νάμασε δυὸ, μοῦ εἶπε ὁ Λεμπλάν, ὁπόσοι νὰ γυρίσω γρήγορα πίσω. Θὰ πᾶμε καὶ θάρουμε καλπάζοντας, σὰν ἀστραπὴ.

Δὲν ἐδίστασα καθόλου.

Διάταξα τοὺς δυὸ στρατιώτες ν' ἀναχωρήσουν ἀμέσως κι' ἔφυγαν πράγματι, καλπάζοντας ὀλοταχῶς.

Κατόπιν, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, δέσαμε τ' ἄλογά μας στοὺς κορμούς τῶν δέντρων καὶ τοὺς περιμέναμε ὑπομονετικὰ ὡς ποὺ νὰ γυρίσουν.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, τὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ καὶ σκόρπιζαν γύρω τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἀπελπισία, μαύρη κι' αὕτη καὶ τρομερή.

Ξαπλωμένος στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, σκεπτόμουν τὴ λατρευτὴ μου Ἰζολίνα. Θεέ καὶ Κυρίε!... Ποῦ νὰ βρισκόταν αὕτη τὴ στιγμὴ; Ποῦ νὰ τὴν εἶχε φέρεῖ ἡ μανία τοῦ φρενιασμένου λευκοῦ ἀλόγου;

Βαθεῖς στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος μου.

Ὁ Γάρεϋ μ' ἄκουσε καὶ ἦρθε κοντά μου.

—Λοχαγέ, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ εἰστε βέβαιος πῶς θὰ βροῦμε τὴ σениορίτα καὶ νὰ ἡσυχάσετε. Ἐλπίζετε σὲ μᾶς, λοχαγέ. Τὸ λευκὸ ἄλογο δὲν μπορεῖ νὰ τραβήξῃ καὶ πολὺ μακριὰ. Θ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη του, μὲ τὸ φῶς τῶν κεριῶν καὶ ὅταν τὸ ἀντικρύσουμε ἐμπρός μας, σὰς δίνω τὸ λόγο μου ἐγὼ κι' ὁ Ρούθης, ὅτι θὰ τὸ πιάσουμε. Ὑπάρχει βέβαια ὁ κίνδυνος τῶν λύκων. Τὸ δάσος ἔχει ἀρκοῦδες καὶ πάνθηρες. Μὰ καὶ τὸν λευκὸ ἄλογο τρέχει σὰν νάχῃ φτερά. Ὅσο γιὰ τὴ σениορίτα, θάχῃ ἴσως λιποθυμήσῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ πάθῃ τίποτε ἄλλο, πάνω στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου, ποὺ τὴν ἔχουν δεμένη...

Τὰ καλὰ, τὰ παρήγορα λόγια τοῦ Βίλλης Γάρεϋ μ' ἀνακούφισαν ἀρκετὰ. Ἀρχισὰ νὰ ἐλπίζω. Πῶς ξέρει; Ἰσως νὰ πρόφταναν νὰ ἔσωζα τὴν ἀγαπημένη μου...

Μιά ὥρα καὶ πλέον πέρασε. Καὶ τέλος, ἀκούσαμε ἄξαφνα δυνατόν κάλπαγμα. Ἦταν ὁ Λεμπλάν μὲ τὸν Κουακεμπές, ποὺ γυρίζαν.

Ἐφτάσαν κοντὰ μας καὶ πῆδρσαν κάτω ἀπ' τ' ἄλογά τους, τὰ ὁποῖα ἀφρίχανε ἀπ' τὸ τρέξιμο.

Ὁ Λεμπλάν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἀρκετὲς μεγάλες λαμπάδες, τὶς λαμπάδες τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ.

—Νά, λοχαγέ, ἡ λαμπάδες! μοῦ εἶπε. Τὶς πήραμε, ὅπως σὰς ὑποσχέθηκα, κι' ἐλπίζω, πῶς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἱεροσουλία μας αὕτη.

Εὐχαριστῶ, Λεμπλάν, τοῦ εἶπα. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ἀσφαλῶς, γιατί ὅτι κάναμε, τὸ κάναμε γιὰ νὰ σώσουμε μιά νεὰ ποὺ κινδυνεύει.

Κατόπιν, ὁ Λεμπλάν μ' ἐπληροφόρησε ὅτι συνάντησαν στὸ χωριὸ ἀρκετοὺς Ἀμερικανούς στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πιάσει στὸ μεταξὺ αὐτὸ καὶ εἶχαν κρεμάσει ἀρκετοὺς Μεξικανούς ἀντάρτες.

Ἦταν πειὰ κατὰς ν' ἀναχωρήσουμε. Βαθὺ σκοτάδι εἶχε ἀπλώθῃ γύρω...

Ὁ Λεμπλάν εἶχε φέρεῖ σπῆρτα ἀπ' τὸ χωριὸ κι' ἀνάψαμε ὁ μὲς τὶς λαμπάδες. Τὶς κρατοῦσαν μερικοὶ στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι ἐξεδίδαν πλᾶϊ στὸ γέρο-Ρούθης καὶ στὸ Γάρεϋ, ποὺ ἔαχναν στὸ ἔδαφος γιὰ τὰ ἴχνη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου.

Εὐτυχῶς δὲν φυσοῦσε ἀνεμὸς γιὰ νὰ μᾶς σβύσῃ τὶς λαμπάδες. Καὶ σὲ λίγο τὸ βλέμμα τοῦ Ρούθης, τὸ τόσο ἐξασκημένον ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ.

Ἀκολουθήσαμε τὰ ἴχνη αὐτὰ καὶ εἶδαμε πῶς τραβούσαν πρὸς ἕνα μικρὸ λόφο, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση μιᾶς πεδιάδος.

Νὰ εἶχε σταθῇ ἄραγε στὸ λόφισκο αὐτὸν τὸ λευκὸ ἄλογο;

Ὅταν φτάσαμε ὅμως ἐκεῖ, δὲν εἶδαμε ἀπολύτως τίποτε. Τὸ λευκὸ ἄλογο εἶχε συνεχίσει, φαίνεται, τὸ δαιμονιομένο δρόμο του. Τραβήξαμε λοιπὸν καὶ πάλιν ἐμπρός, πάντα ἐμπρός...

Προχωροῦσαμε τώρα πῶς γρήγορα καὶ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ πορεία, φτάσαμε στοὺς ἀποτόμους βράχους, στοὺς ὁποῖους μᾶς εἶχε πολιορκήσει πρὸ ἡμερῶν ὁ Ἰχούρρα μὲ τοὺς συντρόφους του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ"

Ένας νεαρός επαναστάτης του 1862 και η περιεργή ζωή του. Ο Τέλης Πετσάλης στο Μεντρεσέ. Τό έπαισέδιε του με την κυρία Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου. Ο Πετσάλης και ο Πέτρος Μαυρομυχάλης. «Διαλυθήτε, πολίται!» Ο Τέλης και το παιδί του στο Μοντε Κάρλο. Ο από μηχανής Θεός. Ο Τέλης στο Πτωχοκομείο. Αθηναίων. Οι διευθυντές των Αθηναίων. Η τελευταία ημέρα του Τέλη.

ΝΑΣ από τους πιο χαριτωμένους κομικούς τύπους των Αθηνών ήταν και ο Τέλης Πετσάλης, λείψανο της περιφημής για την επαναστατική δράση της «Χρυσής Νεολαίας». Ο Πετσάλης ανήκε σε άρχοντική οικογένεια της Ήπειρου. Ο πατέρας του υπήρξε από τους πρώτους καθηγητές της Ιατρικής στο Έθνικό Πανεπιστήμιο. Ένας θείος του, ο Αθανάσιος Πετσάλης, διακρίθηκε ως ένας από τους διασημότερους ομήτορες της πρώτης Έθνικής Συνελεύσεως και υπουργός της Δικαιοσύνης. Και ο πατέρας του και ο θείος του ήταν άνδρες φιλελευθέρων αρχών, επομένως ο Τέλης μεγάλωσε μέσα σε μια επαναστατική ατμόσφαιρα.

Στην ομάδα της αντιπονητικής νεολαίας, ο Τέλης αποτελούσε την θετική ψυχή της. Τα ζωηρότερα μέλη της ήταν ο Πέτρος Μαυρομυχάλης, ο Άναστ. Γεννάδιος, ο Αχιλλεύς Παράσχος, ο Δημήτριος Ράλλης, ο Αριστείδης Παράσχος, ο Αριστείδης Δόσιος, οι αδελφοί Καλλιόπουλοι και άλλοι. Οι νέοι αυτοί είχαν κερδίσει την μεταπολιτευτική και βοηθούσαν τα διάφορα σπασιαστικά κινήματα. Η αστυνομία κάθε τόσο έπαινε μερικά από αυτούς και τους φυλάκιζε στον Μεντρεσέ. Τότε, αντί να καταπραυνήθουν από τον έλεγχο των δυνατοτήτων, απεναντίας δυνάμειναν πολύ, όπως έφτασε στην αποπειρά του Δοσίου έναντι της βασίλισσας Αμαλίας. Ο μαυρομυχάλης αυτός αντιδυναστικός, την επαυφύλαξε, όταν γύριζε καθόλου στο αλσύλιο της από τον περίπατο, και την πυροβόλησε, ακριβώς έξω από το σπίτι του Σκουλούδη, στην πλατεία Συντάγματος. Μετά την απόπειρα αυτή, ο Μεντρεσέ έγεμισε από μέλη της «Χρυσής Νεολαίας». Τότε φυλακίστηκε και ο Τέλης Πετσάλης, ο οποίος μέσα στη φυλάκη δεν έπαυε να βγάζει λόγους και να τραγουδά την «Μαυρομυχάλη», μαζί με τον Αχιλ. Παράσκο. Τέλος με νύχτα ο Τέλης και η Αμαλία ξεδουλοφόνησαν και οι φυλακισμένοι ξεναθάρησαν την ελευθερία τους, για να ν' ανακηρυχθούν εσωτήρες της πατρίδας.

Αμέσως μετά την έκδοσή του «Οθωνος και της Αμαλίας και τον σχηματισμό της προσωρινής κυβέρνησης, απεφασίσθη να προσκληθεί από τ' Αθηνά η κυρία Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου, η μητέρα της «Επαναστάσεως», που είχε παίξει σπουδαίο ρόλο στη Ναυτική εξέγερση της 26ης Φεβρουαρίου 1862. Ένα πολεμικό πλοίο — ένας ελπίδα — έπλεε στο Αιγαίο για να την μεταφέρει στην συγκινημένη πρωτεύουσα, όπου η νεολαία της έτοιμαζε μεγάλη υποδοχή. Και η έκπληξη ανέθεσε στον Τέλη Πετσάλη να προσφωνήσει την «Μητέρα της Επαναστάσεως».

Η προσφωνήσις θα γινόταν έξω απ' το καφενείο της «Ωραίας Ελλάδος», που υπήρξε το επαναστατικό κέντρο των αντιπονητικών. Πράγματι, η υποδοχή της «Κυρά - Καλλιόπης» έγινε αποθεωτική. Την συνόδευαν από τον Πειραιά όλα τ' αμάξια των Αθηνών και στην είσοδο της πόλεως την περιέμεναν για να την ζητωκραυγάζουν χιλιάδες λαοί. Αλλά ο Τέλης, όσο πλησίαζε τη στιγμή να την προσφωνήσει, τόσο η ταράχη των κυριών περιεσώτερο. Είχε μάθει απ' έξω τον λόγο του και ήταν βέβαιος ότι θα προκαλούσε μεγάλη εντύπωση και στους επισήμους ξένους και στο πλήθος που θα τον άκουγε.

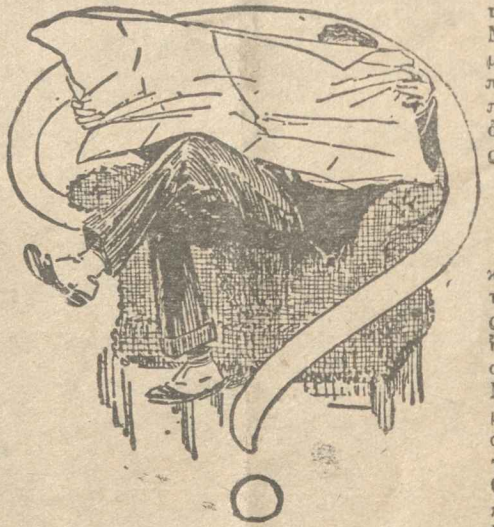
Τέλος η κρίσιμη στιγμή έφτασε. Τό άμαξί της Κυρά - Καλλιόπης — που άστραψε όλη από όμορφους — έφτασε. Ο Τέλης ανέβηκε επάνω στις σκάλες του άμαξιού και με φωνή παλλομένη από συγκίνηση, άρχισε έτσι :

—Υποδεχόμεθα σήμερα, εις τό δαμιόνιον Άστυ, την κοιτίδα αθηνών των δημοκρατικών ιδεών, την κυρίαν Ρολάν της Ελλάδος !... Η κυρία Ρολάν, η κυρία Ρολάν... η κυρία Ρολάν...

Ο δυστυχής Τέλης έχασε τη συνέχεια της προσφωνήσεως. Η γλώσσα του μπερδεύτηκε κι' έτραβήξε, μη μπορώντας να προχωρήσει. Η Κυρά - Καλλιόπη — που δεν ήταν μόνο όμορφη και τολμηρή, αλλά και έκτακτος μορφωμένη και προπαντός έξυπνη — κατάλαβε τί συμβαίνει στον ομήτορα. Έπρεπε, λοιπόν, με τό δυό της χέρια τό νεανικό κεφάλι του Τέλη, τόν φίλησε στο μέτωπο και είπε :

—Ο άσπασμός αυτός απευθύνεται στην ήρωική νεολαία της Έπαναστάσεως !...

Κι' έτσι ο ταραγμένος νεαρός ομήτορας ξεναθάρηκε την ψυχή του...

«Υστερ' από λίγες μέρες ο Πέτρος Μαυρομυχάλης ανέλαβε το πορτοφόιο της Δικαιοσύνης, θιμήθηκε τόν φίλο του τόν Πετσάλη τόν διώρισε γραμματέα του υπουργείου του. Ο Πετσάλης βρήκε περιβολική γι' αυτόν τη θέση, και όταν παρουσιάστηκε να ορκιστεί, στον ύπνογό :

—Κύριε υπουργέ, η θέση του γραμματέως είναι υπέρ της δημοκρατίας. Διότι με γραφέα, παρακαλώ.

Ο υπουργός απάντησε :

—Καίμενε Τέλη, δόξαξ' ανόλειξ' τό στόμα σου, θά πής και άνοησία. Δόσε τόν όσσο τάρα, γιατί έχω και άλλες δουλειές, και γαινε ν' αναλάβης τό καθήκοντά σου.

Ο Πετσάλης έκανε νά μιλήσει, άλλ' ο Μαυρομυχάλης τόν σταμάτησε. —Πάψε, θά τά κάνης πάλι θάλασσα, όπως στην ύποδοξη ής ρά - Καλλιόπης !

Και όμως, όταν ο Πετσάλης άνοιξε τό στόμα του, κάθε άλλο παρά άνοησίες. Ήταν ένα από τό δροσερότερα πνεύματα της εποχής, αληθινά Άττικό. Είχε σωστή την αντίληψη του κομμού και τήν τύριζε τά πάντα. Στο ύπουργείο της Δικαιοσύνης έσταδιοδύνατο, λα συγκρότους φιλόλογους, άσολογούμενος κυρίως με την κριτική θεάτρον. Τού άρεσε υπερβολικά τό θεάτρο.

Τό καλοκαίρι φορούσε κατάλευκα λινά, γι' αυτό και ο Άναστ. Γεννάδιος έγραψε ότι «έν τώ προσώπω τού κ. Τέλη Πετσάλη η Δικαιοσύνη έμφανίζεται πάλλευκος» !...

Όταν ο ύπουργός Άν. Σμιόπουλος τόν ρώτησε κάποτε γιατί γράφει ιδιοχείρως τά έγγραφα, ο Πετσάλης απάντησε :

—Από φόβο μή στάξει καμιά μελανία στό ρούχα μου...

Όταν έτελειώσαν την εργασία του, ο Τέλης φανεωνόταν στην τεία του Συντάγματος, όπου εύρισκε τους φίλους του φίλους, τόν Λάμπρο Κορομηλά, τόν Άν. Μοιραφροτάτο, τόν Κόκο και άλλους, και τόν περιέμεναν για νά χαριτολογήσουν μαζί του. Τού πολλά, θυμόταν τις επαναστατικές ημέρες και πλησίαζε ή ώρα του φαγητού, ο Τέλης σπρωχνόταν έξω από τήν πόρτα και φώναζε την προσταγή των έργων :

—Οθωνική έποχή !

—Διαλυθήτε, πολίται !...

Και ή φιλική παρέα διελύετο.

Έτσι πέρασαν πενήντα χρόνια. Ο Τέλης κοσμικός τύπος. Τού άρεσαν τό κοινολογούμενο τις κυρίες — μιλούσε όραιο τά Γαλλικά — έφτασε τά καλά γένια, τά ταξιδεύοντά στην Παρίσι, και λιγάκι δ...ζόγος. Κάποτε στα ταξιδεύοντά στο Παρίσι, σταμάτησε Μόντε Κάρλο, έχασε στη ρουλέτα όλα τα ματα και δεν είχε ούτε τό ναύλο του για νά στρέψει στην Ελλάδα ! Στις περιστάσεις αυτές, γνωστόν, φανερώναται κάποιος, ως από μηχανής Θεός, και σώζει την κατάσταση. Φανερώναται πόν, και στον κακότροχο Τέλη ο φίλος του Γκαμπριέλ και τόν έσωσε, με τό σχετικό διάλογο :

—Ο Καγιός αυτός (άλλος περιφημος τύπος), έχασε άργότερα τ' Αλεξάνδρεια όλη του την περιουσία και αυτοκτόνησε. Και ο Πετσάλης έβλεπε πόν. Έβαλε μάλιστα και πένθος στο λινό του. Ο Τέλης έμεινε άμαρτωλό γεροντοπαλλήκαρο — όπως έλεγαν ρίξε ο ίδιος τόν έαυτό του. Τού άρεσαν ή όμορφες γυναίκες, και τόν ή...πρόθυμες, στις όποιες έγραφε τό στερεότυπο μυλινέτα :

«Άγαπητή φίλη, θά έλθω τό άπόγευμα νά ζαχαρώσωμαι. Και ήταν πάντοτε φίλος γενναϊόδωρος. Έπίσης στό χαρτί έγραφε μαντικά ποσά. Έτσι όλη του ή περιουσία, άκόμη και ή κληρονομία έταν άδελφό του, που πέθανε στη Βράτλα, φανόθηκε μετά έμ και πρασίνης τραπέζης. Ο Τέλης ζούσε πειά μόνο με τί σύνταξη 300 δραχμές τό μήνα.

Ήσαν και ή στενόχωρες μέρες του παγκοσμίου πολέμου, που τόν διόχλησε ή ζωή στην Αθήνα. Ο Πετσάλης γύριζε στό χωριό Κορινθίας, για νά επαρκή στο έξοδο της συντηρήσεώς του. Αλλά εκεί είχε εισβάλει ή άκριβεια της ζωής. Ο Πετσάλης άναγκάστηκε γι' αυτό να θυμώσει με τούς χωρικούς, που τ' άκριβαναν. Και άναγκάστηκε νά ξεαναγορίσει στην πρωτεύουσα.

Και τότε, ο άρχοντομαθής Πετσάλης, ο άνδρας των ανών, ο άρχαίος υπάλληλος τού κράτους, άναγκάστηκε νά κατέβει στο Πτωχοκομείο, όπου παρέχώρησε και την μηρία του σύνταξης ζούσε σαν φιλόσοφος, άνάμεσα σ' άλλα γεροντάκια, λέγοντας :

—Τό κομμα τού Όθωνα με παιδεύει ! Ήταν έγγλημα κείνο που ναίε στο 62, γιατί ο Όθων ήταν πατριώτης βασιλιάς !...

Από καιρό σε καιρό ο Πετσάλης έδωκε από τό Πτωχοκομείο

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Αδόλφος Μανζού, ο οποίος εξακολουθεί — στην Αμερική τουλάχιστον — να θεωρείται ένας από τούς κορυφαίους ηθοποιούς του κινηματογράφου, έδωσε τελευταία στον συντάκτη ενός περιοδικού του Χόλλυγουντ μία έξαιρετικά ενδιαφέροντα συνέντευξη, με θέμα : «Τί θά έκανα άν ήμουν γυναίκα !...».

—Άν ήμουν γυναίκα, είπε, μεταξυ άλλων, ο Μανζού, δεν θ' άφηνα πολύ μεγάλα και πολύ μυτερά τά νύχτα μου, για νά μην προσέχω φόβο στους άνδρες, και δεν θά τ' έδωκα ποτέ κατακόκκινα, σαν ροδισμένα στο αίμα... Με την ίδια διάκριση θά χρησιμοποιούσα και τό κραγιόν για τά χείλη μου. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να φαίνεται τό στόμα σαν ματωμένη πληγή... Δεν θ' άραιρούσα τις τρίχες τών φρυδιών μου σε βαθμό ν' αποτελούν μονάχα μία λεπτή, αντισταθική γραμμή. Δεν θά κάπνιζα στο δρόμο, δεν θά χρησιμοποιούσα τεράστιες πλινθές, δεν θά περνούσα όλες τις ώρες μου κάνοντας σπορά, δεν θά έβγαινα ποτέ έξω χωρίς κάλτσες, δεν θά βασάνιζα ποτέ τούς άνδρες με μία άσκητη φιλαρέσκεια...

Και ο Αδόλφος Μανζού συμπλήρωσε, με πονηρό χαμόγελο :

—Άν ήμουν γυναίκα, τέλος, δεν θά παρέλειπα ποτέ νά πάω νά δω φίλη, στα όποια θά έπαίξε ο Μανζού, γιατί, άν ήμουν γυναίκα, θά πιστευα βαθεία πως ο πιο χαριτωμένος ηθοποιός του κόσμου είναι ο Αδόλφος Μανζού !...

Οι κινηματογραφικοί κύκλοι της Γαλλίας άναστατώθηκαν τελευταία εξ άφορηής μίας διαδόσεως που κυκλοφόρησε με τόση έπιμονή, ώστε κατόντησε νά γίνη ποτεντή, άν και...άπιστευτη ! Σύμφωνα με τή φήμη αυτή, ο Μωρίς Σεβαλλιέ άποφάσισε νά κάνει σύντομα τούς γάμους του με την συμπαθείσά του ηθοποιό, άλλ' άπαισία...ως γυναίκα —και ύπερολικά έξάλλο !—Μαργαρίτα Μορένο...

Κατόπιν της διαδόσεως αυτής, ο Σεβαλλιέ και ή Μορένο ύποχρεώθηκαν, δυό - τρεις μέρες στη σειρά, νά στέκονται από τό πρωί ως τό βράδυ μπρος στο τηλέφωνο τού σπιτιού τους και νά διαφενδούν, σε κείνους που τούς ζητούσαν συμπληρωματικές πληροφορίες, την είδηση του γάμου τους !

Σ' έναν, μάλιστα, από τούς φίλους της ή Μαργαρίτα Μορένο είπε, τρέμοντας δόκλωση από άγανάκτηση :

—Ω ! άν ήξερα ποιος είναι ο φαροέρ που μάς έπαίξε τό άσχημο αυτό παιχνίδι, θά ήμουν πρόθυμη νά τόν παντρευτώ...για νά τόν έκδικηθώ !...

Η στοιχηθία αυτή έφτασε σ' ατία τού Σεβαλλιέ, ο οποίος έστειλε άμέσως στην συνάδελφό του τό έξής σύντομο σημείωμα :

«Μετανοώ ειλικρινώς για τή φάρσα που έπαίξα και στους δύο μας, γιατί έγώ έθεσα σε κυκλοφορία τή φήμη ότι πρό-

φανερώνονταν στα κέντρα, με την αινία του καφετιά γούνα, λείψανο κι' αυτή περασμένος μεγαλειών, και βαδίζοντας άργά, αλίγιστος. Διατηρούσε ως τό βαθειά του γεράματα τή σαρκαστική του ευφύια. Έσπινχε στα γραφεία των εφημερίδων, όπου τόν αγαπούσαν διευθυνταί και συντάκται. Τούς διευθυντάς όμως τούς έλεγε κατάμουτρα...λοποδύτες ! Έμπαινε, παραδελγματος χάριν, στο γραφείο τού διευθυντού και χιτωπώντας τή μαγκούρα του, έλεγε :

—Καλησπέρα, λοποδύτη !...

Κανενός όμως δεν τού κακοφανόταν και όλοι γελοούσαν, γιατί ήσαν ότι ο Τέλης είχε χρομή καρδιά.

Ένας δημοσιογράφος της παληάς έποχής τόν συνάντησε μία μέρα έξω από την Έθνική Τράπεζα και τού είπε :

—Κάτι με την Έθνική Τράπεζα έχεις νταραβέρια, Τέλη ;

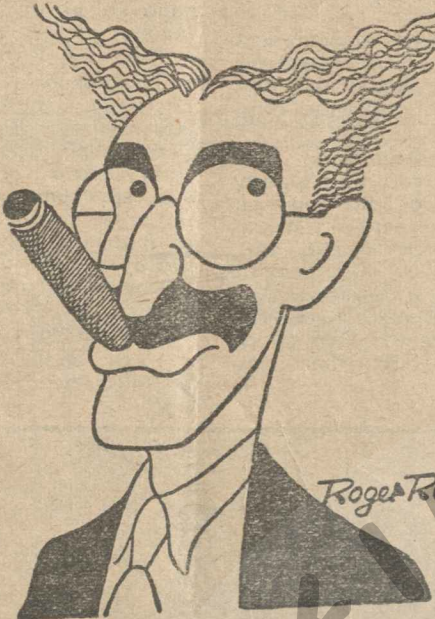
—Ναι, απάντησε εκείνος, σοβαρά τάχα. Ήρθα νά έγγραφώ για χίτες μετοχές τού νέου δανείου !...

Κι' έπειτα, ξεαναπαίρνοντας τό θρος των χωροφυλάκων τού 1862, φώναζε :

—Διαλύσου, πολίτη !...

Και έφηνε γελώντας.

Υστερ' από τρεις μέρες ο Τέλης Πετσάλης, μία χειμωνιάτικη τού 1925 νύχτα, πέθανε σ' ένα φτωχικό δωμάτιο τού ασύλου των γερόντων και μαζί μ' αυτόν έβησε και τό τελευταίο λείψανο της «Χρυσής Νεολαίας».

Ο Αμερικανός κομικός τού θεάτρου Γκροβό Μάρε, ο οποίος έρχο- χισε τελευταία νά παίξει και σε φίλη, με μεγάλη έπιτυχία

τόσων φίλη, είναι ένας από τούς πιο προληπτικούς ηθοποιούς του κινηματογράφου. Συγκεκριμένως τό έχει σε γουσουσία νά τόν συλλάβει κανείς για τό παλιμό του κατά τη διάρκεια τού γυρισματος ενός φίλη.

Όταν έπαίξε πέρσι τόν «Καζανόβα», ο σκηνοθέτης ένθουσιάζει, κε τόσο από την ύποκριτική μαεστρία τού Μάρε, ώστε σε μία στιγμή, λησιμονώντας τις ιδιοτροπίες τού καλλιτέχνη, φώναζε :

—Μπαρό, Μοζούαν ! Είσαι ύπεροχος !...

Ο Μοζούαν ταραχτηκε, έμεινε λίγο σκεπτικός και ύστερα είπε :

—Η σκηνή αυτή δεν θά προβληθί στην δόνη !...

—Μά, αυτή είναι ή καλύτερη σκηνή τού έργου ! τράπισε ο σκηνοθέτης, ο οποίος είχε μετανοήσει για τόν ένθουσιασμό του.

—Μού είναι άδιάφορο ! Και έμμένω σ' εκείνο που είπα !...

Κι' ο σκηνοθέτης άναγκάστηκε νά ύποχωρήσει, γνωρίζοντας άσ πει-ρας πόσον άμεταπειστός είναι ο Μοζούαν.

Ο Γάβριλ Κούπερ άναγνώσε για τρία χρόνια τό συμπόλιό του με την «Παραμύθια», με τόν όσο όμως νά ύποβάλλονται πρώτα ύπν την κρίση του τα σενάρια των φίλη, στα όποια θά παίζη και νά έχη τό δικαίωμα νά ύποδείκνυι αυτός στην Έταιρεία την ελαττωμαία τού.

Με την εύκαλία αυτή, ο Γάβριλ Κούπερ δήλωσε στους κινηματογραφικούς ρεπόρτερς τού Χόλλυγουντ :

—Τώρα μονάχα θά μπορέσω νά δημιουργήσω μερικά καλά φίλη.

Ός τώρα ήμουν δεσμευμένος είτε από άνότια σενάρια, είτε από ελαττωμαίες ή όποιες μού ήσαν άντιπαθητικές...

Μεταξυ των ελαττωμαίων αυτών ήταν και ή Μάρλεν Ντήτραχ. Μά ή Μάρλεν άπέκρινε κάποτε μία έρωτική πόρνια τού Κούπερ. Και φαίνεται ότι ο Γάβριλ Κούπερ δεν ένοιε νά της τό συγχωρήσει αυτό...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

(Ένα περίεργο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ, για το ρόλο που έπαιξε η τύχη στη ζωή των ηθοποιών του κινηματογράφου)

ΣΦΑΛΩΣ ό κινηματογράφος είναι ένα ξεχωριστό βασίλειο με δικές του αρχές, δικές του αξίες και δική του ζωή, μια φαντασμαγορική ζωή πολυτελείας και σπατάλης.

Οι ηθοποιοί του δεν γεννιούνται, αλλά γίνονται!

Με ποιά τρόπο; Μ' όποιο τρόπο θέλει κανείς. Γίνεται ηθοποιός της τύχης, χάρις σε μία ξαφνική ευνοία της τύχης, όπως ένας πού αποφασίζει να παίξει στη ρουλέττα και κερδίζει μια δολοκλήρη περιουσία.

Όποιον «αστέρας» κι' αν ρωτήσετε, θα σάς απαντήσει με αφέλεια: «Δεν ξέρω πώς έγινα ηθοποιός του κινηματογράφου. Είχα φαίνεται τύχη! Σήμερα πρέπει να είμαι τύχη! Το ταλέντο δεν λογαριάζεται και τόσο!»

Αν ρίξει τώρα κανείς μια ματιά στη ζωή των αστέρων, πριν γίνουν είδωλα της θόνης, θα δει με κατάπληξη ότι έχουν πάρα πολύ δίκιο να μη πιστεύουν σε τίποτ' άλλο, παρά μονάχα στην τύχη.

Η Σουλθία Σίντνεϊ, παραδείγματος χάριν, ήταν άνθρωπος! Δεν πουλούσε θέατρα λουλούδια στους δρόμους, αλλά ήταν μία κομψή και χαριτωμένη υπάλληλος ενός ανθοπωλείου του Λος Άντζελες, όταν γνώρισε μία μέρα τυχαία τον περίφημο σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ Κιγκ Βιντόρ.

Ο Κιγκ Βιντόρ είχε δη στη θιρίνα του ανθοπωλείου ένα μπουκέτο από υπέροχα κόκκινα τριαντάφυλλα, που του άρεσαν τόσο πολύ, ώστε θέλησε αμέσως να τα στείλει σε μία τρυφερή φιλενάδα του που έφευγε εκείνη τη μέρα για τα νησιά των Χαβάι. Δεν μπορεί όμως να φαντασθεί κανείς την κατάπληξη του, όταν είδε σε λίγο την χαριτωμένη υπάλληλο του ανθοπωλείου να κρατάει στην αγκαλιά της εκείνα τα υπέροχα τριαντάφυλλα, που τα είχε πάρει από τη θιρίνα. Ο Κιγκ Βιντόρ κατάλαβε αμέσως, ότι αυτή η αγνώστη νέα θα μπορούσε να κάνει ωμορφές «εμφανίσεις» στην θόνη και χωρίς πολλές διατυπώσεις την κάλεσε την άλλη μέρα στο Χόλλυγουντ.

Η Σουλθία Σίντνεϊ τότε πρότεινε το ανθοπωλείο κι' άρχισε να κάνει τα πρώτα βήματα στον κινηματογράφο.

«Αν δεν περνούσε εκείνη τη μέρα από το μικρό ανθοπωλείο του Λος Άντζελες ο Κιγκ Βιντόρ, είμαι βέβαιη, μάς λέει η ίδια, ότι θα έμενα ανθοπώλης σ' όλη μου τη ζωή!»

Μια άλλη θελκτική ηθοποιός της θόνης, η Κάτε φον Νάγκυ ήταν...δασκάлица, πριν περάσει τα σύνορα του μαγικού βασιλείου του κινηματογράφου.

«Ένα θράδυ, στις διακοπές, θριασκώμενος στο Βερολίνο, αφηγείται η ίδια στην αυτοβιογραφία της, όταν έτυχε να συναντήσει τον ηθοποιό της οπερέτας Όττο Μίκκεν. Αυτό ήταν μια ξαφνική τύχη για μένα, γιατί ο νέος φίλος μου μ' έπεισε να παρατηρώ το δημοτικό σχολείο και τσά μαθητούδια μου και να θγώ στο θέατρο. Μά και τότε θα εξακολουθούσα να παίζω στην οπερέτα, αν δεν τύχαινε μία μέρα να γνωρίσω έναν σκηνοθέτη της «Ούφα», ο οποίος μ' έπεισε να παρατηρώ και την οπερέτα για το Νιουμπάμπελ-μπεργκ, (το Χόλλυγουντ της Γερμανίας). Κι' έτσι, από τη μία τύχη στην άλλη έγινα πρώτα ηθοποιός κι' ύστερα «αστέρας» του κινηματογράφου!»

Η Ζανέτ Γκράντορ πάλι, η γλυκιά, η πιο σεμνή κι' η πιο ήσυχη από τις «θενέττες» του

Χόλλυγουντ, ήταν παιδαγωγός στο σπίτι ενός θαυματούχου ένορχηστρου της Νέας Υόρκης, του Σάμουελ Γκάρνερ, ο οποίος σήμερα θεωρεί ως εξαιρετική τιμή μία πρόσκληση να ζήσει με τον Γκάρνερ στην πολυτελή θάλα της, στο Μπρέντλεϊ Χίλς.

«Ήμουν μία σεμνή γκουβερνάντα, διηγείται η ίδια, χωρίς τρελλά όνειρα και μεγάλες φιλοδοξίες. Η μόνη μου επιθυμία ήταν να θρώ έναν καλό άνδρα και να ζήσω ήσυχα κι' ευτυχισμένα, ως σύζυγος και ως καλή μητέρα. Δεν...φταίω εγώ, αν έγινα «αστέρας». Έτσι το έβλεπε η τύχη. Μου άρεσε να κινηματογράφος, μά ποτέ μου δεν συλλογίστηκα ότι θα μπορούσα να γίνω κι' εγώ μία από τις «θενέττες» της θόνης. Πώς έγινα τώρα «αστέρας»; Μήπως ξέρω; Ρωτήστε καλύτερα τον μεγάλο σκηνοθέτη και πολύτιμο φίλο μου Σέουλ ντε Μπ. Αυτός με «ανάκλυψε», αυτός μ' έπεισε να θγώ από την ταβέρνα σκούφια της γκουβερνάντας, κι' αυτός με λάνταρε ως «αστέρας» στο Χόλλυγουντ. Όλα τ' άλλα ήρθαν μόνα τους. Θα ξέρετε, βέβαια, ότι όταν άρχισα ένα όμορφο όνειρο, το τελειώνει ποτέ!»

Ποτέ; «Ε, όχι πάντα. Καμιά φορά τελειώνει κάπως άδοξα και με τον πιο τραγικό τρόπο... Παράδειγμα: η Κλάρα Μπούου!

Και να η ιστορία της:

Η «Αφροδίτη αυτή με τα ρούσα μαλλιά», πριν γίνει «αστέρας» του κινηματογράφου, ήταν «αστέρας» υπόπαινος κέντρου. Έγινε δε χορεύτρια σ' αυτά τα καταγώγια των γκάγκστερς, αφού πρώτα έπέρασε από τα πιο αλλοπρόσωπα επαγγέλματα. Η Κλάρα Μπούου λοιπόν, από 14 μέχρι 17 χρονών, εργάστηκε διαδοχικά ως πωλήτρια σε διάφορα καταστήματα, ως «γκέρλ» θεατρίου σε μικρά θέατρα, ως υπάλληλος σε διαφημικά γραφεία και τέλος ως «ταξί-γκέρλ» σε λουιζάναις. Κατόπιν, με την βοήθεια μερικών φίλων της, άρχισε να σημειώνει πραγματικούς θριάμβους σε διάφορα νυχτερινά κέντρα, όπου και ανεκαλύφθη μία νύχτα από τον Τσάρλι Ράιτ, τον θεοδό των σκηνοθετών Βάν Ντάικ.

«Ο Τσάρλι έγινε φίλος μου μ' ένα ποτήρι σαμπάνια που μου προσέφερε εκείνη τη νύχτα, εξομολογείται η ίδια η Κλάρα Μπούου στην «Ιστορία της ζωής μου». Στην αρχή δεν με έκανε λόγο για το Χόλλυγουντ. Τον είχε θαμπώσει σ' άπιστο βαθμό η τρέλλα μου, το γέλιο μου, το ανέκδοτο κέρι μου. Μόνο δε ύστερ από τρεις μέρες, όταν είχαμε γίνει πια τρυφεροί φίλοι, μου πρότεινε.

«Έρχεσαι μαζί μου στο Χόλλυγουντ; Έχεις καλό εγώ (δουλειά) εκεί πέρα. Θα παίξεις στον κινηματογράφο. Έγώ τότε, δίχως να έχω καμία προαίτιση για το μέλλον, σήκωσα τους ώμους μου άδιστα και του απάντησα: «Εν τάξει!»

«Κι' έτσι, ύστερ από ένα μήνα, το Χόλλυγουντ μ' έκανε σίγουστη στην Αμερική ως «γκέρλ με το Ιτο!»

Μά η ζωή της Κλάρας Μπούου, όπως ξέρουμε, δεν ήταν ένα λείωτο όνειρο. Το «Γκέρλ με το Ιτο» έπρεπε άφανα από τον κόσμο της δόξας του, εξ' αφορμής ενός πολυκρότου σκανδαλώδους κατέληξε σ' ένα φρενοκαμείο. Σήμερα η Κλάρα Μπούου είναι πάλι καλά, μά έχει γάμο και τρία παιδιά, αλλά η τύχη της, καμιά φορά δεν δέχεται να την προσλάβει.

Μά δεν χρωστούν μόνο οι ναίκες την κινηματογραφική «καριέρα» τους στην τύχη, οι περισσότεροι ηθοποιοί της θόνης έγιναν «αστέρες» διότι το καταλάβουν.

Ο Ρικκάρντο Κορτέζ, που δείγματος χάριν, ο μεγαλύτερος γόνος, που έχει τόσες θανάσιμες

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η διάλυσις της Βουλής και ο Βασιλεύς Γεώργιος. Το ύμνημα των βουλευτών και η ώραία απάντησις του Γεωργίου. Η Τράπεζα της Ανατολής και η εις έαρος της σάτυρα. Μία άμμητη γελοιογραφία του Μάκ-Αθαν. Ο ύμνος των ηθοποιών. Ανεκδοτα του Απ. Μακράκη, κτλ.

ΤΑΝ, στα 1905, παρητήθη η κυβέρνηση του Ράλλη, ο βασιλεύς Γεώργιος θέλησε να διαλύσει τη Βουλή.

Τότε έβρισκαν βουλευτές, από τους πιο καλούς φίλους της παρατηθείσης κυβέρνησης, με επί κεφαλής τον κ. Σ. Τσιτσάνη, βουλευτήν τότε Εύρυτανίας, και τον μακαρίτη Ι. Γαριμώκο, βουλευτήν Φθιώτιδος, συνήλθον σ' ένα μέρος μυστικό και απόγραψαν πρωτόκολλο, με το οποίο έδιναν την ύποσχεσι να εξομολογούν δι' ύπουνηματος τον βασιλέα να υψώσει την Βουλή, γιατί «η διάλυσις θα ήταν καταστροφή της χώρας», όπως έγραψαν, αλλά να χρησιμοποιήσουν κυβερνήσι από τα άλλα κόμματα. Έδωλ'αναν δε στο τέλος ότι οι έικοσι αυτοί βουλευτές «είνε πρόθυμοι να ύποστηρίξουν οιαδήποτε κυβέρνησιν σχηματίσει το Στέμμα».

Όταν έλαβε το ύπόμνημά των, ο βασιλεύς Γεώργιος, μειδώντας το αironικό του πάντοτε μειδίαιμα, τούς είπε :

—Και ποιος σας είπε ότι θα διαλύσω τη Βουλή; Δεν θα την διαλύσω. Θα την ανασηματώσω, αλλά πάντοτε δια των...ελλογών...

Στα 1905 ιδρύθηκε σ' Αθήνα η «Τράπεζα της Ανατολής», η «πρωτοβουλία, προστασία και...πρωτοστασία», όπως έλεγαν με δήλωσι της «Εθνικής Τραπέζης», του κ. Στρούτ και του μακαρίτου Ιωάν. Εύταξια. Επειδή δε πολλά λεγόντουσαν για τη ζωή και την άνοχη της Τραπέζης αυτής, ο κ. Πάπ είπε το έξης όμοιο σχετικώς :

—Αφού στα 1905 έκαμαν την Τράπεζα της Ανατολής, στα 1906 θα κάμουν την Τράπεζα της...δύσεως!

Ο τότε μάλιστα γελοιογράφος μακαρίτης Μ. Αθανασιάδης (Μάκ-Αθαν), σατιρίζων στο «Εμπόριο» το ανακοινθέν της «Εθνικής Τραπέζης», περι «πρωτοβουλίας, προστασίας και πρωτοστασίας των κ. κ. Στρούτ και Εύταξιας», έδημιούργησε μία γελοιογραφία, στην οποία οι δύο ιδρυταί της νέας Τραπέζης καθόντουσαν βαρείς και άβητοι σ' ένα καθίσμα, το οποίο, μη ικανόντας να βαστάξω το βάρος τους, ήταν έτοιμο να σπάσει, με την έξης λεζάντα :

«Πρωτοβουλία, προστασία και...πρωτοστασία»!

Όταν συνειδήθη ο Σύλλογος των Ήθοποιών, από είκοσι πέντε έτών, ο Σουρής, μία Προτοχορονία, αποφάσισε να του κάμει έναν...μουνιαμό.

Κάθησε λοιπόν και του έκανε τον παρακάτω ύμνο, «για να ψάλλεται κατά την επίσημον έορτήν του Συλλόγου», και τον έστειλε στον πρόεδρο του Συλλόγου κ. Ν. Λάσκαρη :

στρίες στον Νέο Κόσμο, ήταν δάσκαλος του κολυμβήματος και της Ιππασίας. Έγινε δε «αστέρας» του κινηματογράφου για να δώσει μία λύσι σ' ένα μυθιστορηματικό έρωτά του με μία μαθήτριά του, την οποία είχε απαγάγει κι' είχε καταφύγει μαζί της στο Χόλλυγουντ. Έκει όμως τον εγκατέλειψε γρήγορα η αγάπημένη του και τότε ο Ρικκάρντο Κορτέζ, άπογοιτευμένος, θέλησε να «ξαναφτιάξει» τη ζωή του και άρχισε να δουλεύει ως κομπάρσος στα διάφορα στούντιο... Την συνέχεια την ματτεί κανείς εύκολα. Ο Κορτέζ δεν άργησε να γίνη ένας από τους πιο δημοφιλείς γόντες της θόνης.

Εκείνος όμως που δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε να γίνη «αστέρας», είνε ο Ουάλλας Μπέρου. Ξέρετε τι ήταν πριν; Ήμνητής σ' ένα ίπποδρόμιο με μία ειδική δουλειά: φρόντιζε για την καθαριότητα των έλεφαντων! Μία μέρα το ίπποδρόμιο που πέρασε από το Χόλλυγουντ. Ο Ουάλλας Μπέρου τότε το πρόταξε και ζήτησε δουλειά στα στούντιο. Μά αν δεν τύχαινε να περάσει το ίπποδρόμιο από την πόλι του κινηματογράφου, ο Ουάλλας Μπέρου είνε βέβαιος ότι δεν θα πήγαινε ποτέ μονάχος του εκεί πέρα.

Η θεά Τύχη λοιπόν, είνε η πολιούχος του Χόλλυγουντ. ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Για θεά ξανθομαλλούσα, το κεφάλι της ως γέρνει, για τη θάλασα τη Μούσα, να σφριγούν από χυμό. Κι' όλους πάντ' αβελωμένους, κι' ως μη βγάξει και ψωμί. Τόσους δοῦκες και βαρώνους, σάν και πρώτα να μάς φέρνι στην σκηνή μάς φανερώνει μπρός στον θεό της βαμό. Κι' αυτοκράτορες με θρόνους, Αδελφότης, μόνος πλούτος... και με στέμμι' από...χαρτόνι. Ζήτ' ο Σύλλογός μας τούτους, πάντ' αθανάτους να ζή, πάντ' τον πρόεδρο μαζί.

Ο κ. Ν. Λάσκαρης, μόλις έλαβε τον...μουνιαμό, τον έστειλε με την σειρά του κ' αυτός στον συνθέτη Σακελλαρόδη, για να τον τονήσει «και να ψάλλεται κατά την επίσημον έορτήν του Συλλόγου».

Τι φέρινε ο ύμνος αυτός, δεν γνωρίζομεν. Ας λάβει την καλύτερη δ' όποιος κ. Ν. Λάσκαρης να μάς το γνωρίση.

Για τον μακαρίτη θεοφιλόσοφον Αποστόλο Μακράκη διηγούνται το έξης ανέκδοτο :

Μία φορά έτυχε να πέσουν αρκετά χρήματα στα χέρια του. Ταξείδεψε στην Επτάνησο, μετά τους καταστροφικούς σεισμούς της Ζακύνθου, και είχε να εισπράξει χιλίες δραχμές από την πώλησι των αντιτύπων κάποιου συγγράμματός του. Από πεντακοσάρια στα χέρια του ήταν μία περιουσία δολοκλήρη για τον Μακράκη.

Μά και δύο, λοιπόν, πηγαίνει στην κατεστραμμένη Ζάκυνθο, χαλάει και τα δύο πεντακοσάρια, τα κάνει είκοσιπεντάροια και καλεί στο ξενοδοχείο του όλους τους...παθόντας από τους σεισμούς.

Όταν έφθασαν εκεί οι παθόντες, άρχισε να τους μοιράζει τα χρήματα :

—Νά και σύ, αδελφέ μου, να και σύ... να και σύ...

Κι' έλεγαν και επανέλαμθαν σ' όλους αυτούς :

—Ας έλθουν όσοι έχουν ανάγκη. Έλτε, αδελφοί μου...

Αλλά όταν πήγαν όλοι όσοι είχαν ανάγκη, τα είκοσιπεντάροια είχαν σπάσει και ο μακαρίτης ο Μακράκης δεν είχε ούτε τα έξοδά του για να φύγει από την Ζάκυνθο.

Όταν στη ναυμαχία του 1912 ο Έλληνας στόλος έτόκωσε τον Τούρκο, καταστήσας άφρητη την ναυμαχία των Τούρκων «Βασιλεύσας», ο κατασκευαστής κηλεπδέσμων στην Αθήνα κ. Παμιονάς έκανε την πιο έξυπνη και την πιο έπαιστη ορεκλμα των ειδών της παραγωγής του.

Έδημιούργησε σ' όλες τις έφημερίδες των Αθηνών τον «Βασιλεύσας», την Τονωκλήν δηλαδή ναυμαχία, τρυγμένη και δεμένη με τους κηλεπδέσμων του...

Μία φορά, είνε τώρα χρόνια άφελος, η πλοίαρχος κ. Παρασκευοπούλου, κα' απομνησιν της Σάρας Μπερόν, έπαιξε και αυτή στην Αθήνα τα έργα του Σαΐχη, παροχθείσα μάλιστα τον Αλέξανδρο. Ως Αλέξος όμως παροχθείσας στη σκηνή με μεγάλη μάλλινη και γενναία ξανθή και μακρά.

Αυτό εξένισε τούς Αθηναίους, οι οποίοι άρχισαν να σβόλια και το κοντσουπόλι. Ρώτησαν λοιπόν και τον κ. Πάπ σχετικώς :

—Πώς σ'ό φάνηκε η Παρασκευοπούλου ως Αλέξος;

—Ας την, να πάη να...κουρευτεί! Απάντησε ο κ. Πάπ.

Σταίει όμως σάν πωλητριά στη σκηνή.

Μάλιστα...Γαλειότατον!

Την εμφάνισιν αυτήν της γενειοφόρου Παρασκευοπούλου έσάτυρε και ο μακαρίτης Πυλάκος Δημητριάδου, παραστήσας δύο στίχους του Αλέξανδρου :

Ξανθοπώνων αϊξ μυκάται, και όρχείται και όρυφάται!

Κατά την άτην αυτή παράστασι η Παρασκευοπούλου έπαιξε και κάτι άλλο. Την ηθοποιό που έπαιξε την Οφελία, την έβασαν...αγαγγέλιονα κομμένο στα δύο τ' όνομά της, διαρκώς :

—Οφ...ηλία!

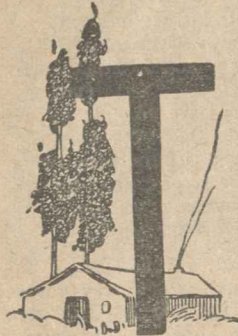
Και η Οφελία, χάνοντα τέλος την ύπαμονή της, της φώναζε :

—Οφ...Βαγγελία, δεν ύποφέρωσι!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΝ ΜΕΛΛΟΝ

Μία σκοτεινή υπόθεση: η δολοφονία του Τζέιμς Μάλμπορυ. Το λαθρεμπόριο των ποτών στην Αμερική. Ένα παράξενο τηλεγράφημα από τον ασύρματο του λιμεναρχείου της Νέας Υόρκης. Το λαθρεμπόριο «Σκάουντι». Ο φόνος του «μπουτλαίγκερ» Τζακ Μέλλον. Η εκδίκηση της χήρας του, κτλ. κτλ.

Α Αμερικανικά φύλλα των τελευταίων ημερών περιγράφουν μία συνταρακτική τραγωδία που συνέβη εδώ και λίγες μέρες στον υπόκοσμο της Νέας Υόρκης. Μία νύχτα, στις 10 του Απριλίου θρήνηκε νεκρός στη 35η Λεωφόρο από μία περιπολία πόλιςμαν, ο Τζέιμς Μάλμπορυ, που ήταν άλλοτε κυβερνήτης του «2394», ενός πλοίου δηλαδή καταδικωτικού του λαθρεμπορίου. Ο άτυχος Μάλμπορυ είχε ένα τραύμα στον δεξιό κρόταφο. Η Ιατροδικαστική εξέταση διαπίστωσε ότι είχε πυροβοληθεί από πολύ κοντά, μ' ένα περιστροφικό γυναικείο, από εκείνα που έχουν στην άκρη τους ή κυρίως του ήμικόσμου. Δεν υπήρχε λοιπόν καμμία αμφιβολία, ότι ο Μάλμπορυ θά είχε δολοφονηθεί από κάποια εφήμερη φίλη του.

Μα ποιά ήταν άραγε τα αίτια της μυστηριώδους αυτής δολοφονίας; Οι αστυνομικοί, από την πρώτη στιγμή, υποψιάστηκαν ότι επρόκειτο για κανένα δράμα εκδίκησης των τρομερών «μπουτλαίγκερ», των λαθρεμπόρων δηλαδή των διαφόρων ποτών, που είχαν όρη άλλοτε το διάβολο τους απ' αυτόν τον αστυνομικό του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Κι' αλήθεια, ύστερα από λίγες μέρες το σκοτεινό μυστήριο αυτής της υποθέσεως διαφωτίσθηκε, χάρις στις δραστηριότητες των λαγωνικών της Γενικής Ασφαλείας. Συγχρόνως όμως απεκαλύφθη κι' η τραγωδία μιας μαρτυρικής μητέρας. Ας άφηνο όμως ωστόσο από την άρχη αυτή την παράξενη ιστορία...

Είμαστε στην άρχη του 1932. Οι «μπουτλαίγκερ», οι έγκληματικοί λαθρεμπόροι του αλκοόλ κάνουν χρυσές δουλειές, γιατί δεν έχει καταργηθεί ακόμη ο νόμος της απαγορεύσεως των ποτών... Κάθε θράδυ λοιπόν, ή έρημες προκυμίες της Νέας Υόρκης γίνονται το θέατρο αίματων δράματων, μεταξύ λαθρεμπόρων και τελωνοφυλάκων. Οι πόλιςμαν, όλη τη νύκτα, φυλάει άγρυπνα με πολυβόλα το λιμάνι. Έπίσης ένα πλήθος καταδικωτικών πλοίων περιπολούν διαρκώς στ' Αμερικανικά νερά, φωτίζοντας με τους έκτυφλατικούς προβολείς τους τα κύματα. Κάθε τόσο δέ μέσα στο ζοφερό σκοτάδι της νύχτας, τρεμοσβύνουν ή κεράζουν του όπτικου τηλεγράφου, που στέλλουν διαρκώς ή άριστερά ένα σαρδύμα. Οι ασυρματιστάι δεν θγάζουν ούτε μία στιγμή τ' ακουστικά από τ' αυτιά τους. Μ' άλλα λόγια οι Αμερικανοί αστυνομικοί είνε άδυσώπητοι στον πόλεμο κατά των λαθρεμπόρων. Αξαφνα, ένα θράδυ, ύστερα από τὰ μεσάνυχτα, ο ασύρματος του λιμεναρχείου εξαπέστειλε τὸ ακόλουθο συνθηματικό τηλεγράφημα στα καταδικωτικά του λαθρεμπορίου πλοία:

«Ατμόπλοιο «Σκάουντι»
Στόπ. Προσοχή «μπουτλαίγκερ»!

Αμέσως τὰ καταδικωτικά άναστατώθηκαν. Ένα λαθρεμπόρικό πλοίο είχε μπη στ' Αμερικανικά νερά. Έπρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο νὰ τὸ αλχηματώσουν. Παράτησαν τότε την περιπολία τους καὶ τράβηξαν όλα πρὸς τὴν διεύθυνσι που τους εἶχε δώσει τὸ λιμεναρχείο. Τὸ λιμάνι τῆς Νέας Υόρκης εἶχε ἐρημώσει. Ένα μονάχα καταδικωτικό, τὸ «2394» εἶχε μείνει στὴ θέση του. Ο κυβερνήτης του, ὁ Τζέιμς Μάλμπορυ, ἕνας διαβολάνθρωπος, μόλις πήρε τὸ σήμα τοῦ λιμεναρχείου, χαμογέλασε καὶ μουρμούρισε:

—Πολὺ ἐξυπνο κόλπο! Μπράβο! Μὰ ἔνοια σας! Δὲν ξεγελάτε, παλληκάρια μου, καὶ τὸν Μάλμπορυ!
Κι' ἔστειλε ἀμέσως ἑναν ναυτὸ τοῦ πλοίου του νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς πόλιςμαν που φύλαγαν στὴν προκυμιά, νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους. Κάποιο ἀσκημό παιγνίδι τους εἰσιώζαν οἱ λαθρεμπόροι. Έπειτα διάταξε νὰ σβύσουνε όλα τὰ φῶτα τὰ καταδικωτικά καὶ τὸ ὡδήγησε καὶ τὸ ἔκρυψε σὲ μίαν ἀπόμερη γωνιά τοῦ λιμανιού. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση μπορούσε νὰ βλέπῃ ὅλη τὴ θάλασσα...

Πέρασε λοιπὸν ἔτσι μίαν ὀλόκληρη ὥρα. Ο Μάλμπορυ εἶχε κουρασθῇ πειὰ νὰ κυττάξῃ με τὰ κυάλια τὸ πέλαος, ὅταν, ἁξαφνα, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι που εἶχε δώσει τὸ λιμεναρχείο, φάνηκε ἕνα μυστηριώδες πλοίο. Ο κυβερνήτης τοῦ καταδικωτικοῦ ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν εὐχάριστι. Δὲν εἶχε

Ο Τόνι Μόψ Βόλπι, τύπος Αμερικανού «μπουτλαίγκερ»

γελαστή! Οἱ «μπουτλαίγκερ», γιὰ νὰ μποῦν ἀνεπρόκλητοι στὸ λιμάνι, εἶχαν στείλει ἕνα ψεύτικο σήμα στα καταδικωτικά με κάποιο συνένοχό τους, ἀπὸ τὸ λιμεναρχείο.

Ο Τζέιμς Μάλμπορυ ἄφησε τοὺς λαθρεμπόρους νὰ πληρώσουν ἀρκετὰ κι' ἄφωτο ἔδωσε τὶς σχετικές διαταγὲς στοὺς ναυτὲς του, παράτησε τὸν κρυψώνα του. Τὸ «2394» ἔπλεε τώρα μὲ τὴν δυνάμη τῶν μηχανῶν του πρὸς τὸ μυστηριώδες πλοῖο τὸ «Σκάουντι». Καὶ σὲ λίγο, σύμφωνα με τοὺς κανονισμοὺς, ὁ Μάλμπορυ ἔρριξε ἐναντίον τοῦ λαθρεμπόρικοῦ μίαν προειδοποιητικὴ βολή, με τὴ διαταγὴ νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ νομὰ του καὶ τὴν ἐθνικότητά του. Ἀπὸ τὸ «Σκάουντι» ὅμως τοῦ ἀπάντησαν μ' ἕναν καταγιοσμὸ σφαιρῶν.

—Προσοχή! οὐρλιάξε θυμωμένος ὁ κυβερνήτης τοῦ «2394» Οἱ «μπουτλαίγκερ» ἔχουν πολυβόλα!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχισε ἕνα δραματικὸ κυνηγητὸ πάνω στα κύματα. Τὸ πειρατικό πλοῖο κατέφερε νὰ ξεφεύγῃ ἐπὶ πλεονεξία γιὰ νὰ μὴ θρίσκουν τὸν στόχο του. Ο σκοπὸς του τώρα ἦταν νὰ δῇ ἀπὸ τ' Αμερικανικά νερά, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ σύλληψη. Ο Μάλμπορυ ὅμως ἤξερε καλὰ τὰ τεχνάσματα τῶν λαθρεμπόρων. Φώναξε λοιπὸν στὸ πλήρωμά του:

—Σὲ τάξι μάχης! Παιδιά εἶνε καιρὸς νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα ἀδέχαστο μάθημα.

Κι' ἔπειτα φώναξε κάτω στὶς μηχανὲς ν' ἀναπτύξουν ὅλη τὴν ταχύτητα.

Τὸ «2394» πετοῦσε πειὰ πάνω στα κύματα. Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχε κιόλας πλησιάσει τὸ λαθρεμπόρικό πλοῖο, ποὺ φαίνονταν τώρα καθαρά στὸ φῶς τῶν προβολέων, ἔτρεχαν σὰν τρελλοὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δέκα ἄνθρωποι. Πίσω στὴ πρύμνῃ τοῦ ὁ Μάλμπορυ διάβαζε τ' ὄνομά του. Ἦταν πράγματι, τὸ «Σκάουντι», ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτά τὰ λαθρεμπόρικά καράβια τοῦ Ράλλ Κόθαρντ, τοῦ «βασιλέως τῶν μπουτλαίγκερ».

—Ἀπὸψε τὰ ψάρια θὰ μεθῶσουν με σὺ μπάνια! ἔσάρκασε ὁ Μάλμπορυ.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ γελᾷ με τ' ἄσπερ του. Μίαν ὁμοθροντία ἀπὸ τὸ «Σκάουντι» ὥρωσε τὸ κατὰστρωμα τοῦ «2394» καὶ σὺ τῶσε δυὸ ναυτὲς.

—Κατάραι! θρυγγήθηκε ὁ Μάλμπορυ. Ἀπὸ τὰ μοῦτὸ πληρώσουν ἀκριβὰ!

Κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ θερμίζῃ με τὰ πολυβόλα τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Σκάουντι». Ἡ μάχη κράτησε τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες. Οἱ λαθρεμπόροι προσπαθοῦσαν νὰ ξεφύγουν, πυροβολώντας διαρκῶς τοὺς αστυνομικοὺς. Τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδοθῶν.

Ἐννέα ἀπὸ τὰ πλοῖα ἐπικίνδυνα μέλη τῆς σπείρας τοῦ Ράλλ Κόθαρντ. Τὸ «Σκάουντι» λοιπὸν ὡδήγηθηκε στὸ λιμάνι τῆς Νέας Υόρκης κι' ἐκεῖ ἐξακριβώθηκε, ὅτι εἶχε φορτῆ δέκα χιλιάδες μπουτίλλιες σαμπάνια που προορίζονταν γιὰ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Μπροντγουάι.

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε, ὅτι ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ναυτὲς τοῦ πληρώματος τοῦ λαθρεμπόρικοῦ, ποὺ εἶχε σκοτωθῇ, ἦταν κάποιος Τζακ Μέλλον, ποὺ εἶχε θελήσει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κἀν τὸν λαθρεμπόρικο πλοῖο αὐτὸς, ἀνεργὸς ἀπὸ καιρὸ, δὲν ἔπαινε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ προτίμησε νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς «μπουτλαίγκερ». Μὰ ὅπως εἶδατε, δὲν εἶχε τύχη...

Ἀπὸ τότε πέρασαν δυὸ ὀλόκληρα γυρόνια. Ο νόμος τῆς απαγορεύσεως τῶν οἰνονπνευματωδῶν ποτῶν καταργήθηκε ἀπὸ τὸν πρόεδρο Ροζβέλτ. Οἱ Αμερικανοὶ ἔπιναν πειὰ ἐλεύθερα τὰ γαμπμένα «κόκταις» τους. Οἱ «μπουτλαίγκερ» ἀναγκάσθηκαν ν' ἀλλάξουν ἐπάγγελμα...

Κι' ὁ Τζέιμς Μάλμπορυ, κουρασμένος ἀπὸ τὴ θάλασσα, πήρε τὴ σύνταξί του κι' ἄρχισε νὰ διασκεδάζῃ με τοὺς φίλους του στὰ κέντρα τοῦ λιμανιού. Κάθε θράδυ εἶχε δίπλα του κι' ἀπὸ μίαν ὡμορφὴ φίλη. Μία ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὸν συντρόφευε τὴν νύκτα τῆς 10ης Ἀπριλίου, ποὺ ἐβόλοφονήθηκε.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἡ γυναίκα αὐτὴ συνελήθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, κατὰθεσε ὅτι τὴν ἔλεγε Κἀθην Μέλλον, κι' ὅτι ἦταν γυναίκα τοῦ λαθρεμπόρου ποὺ εἶχε σκοτωθῇ πρὶν στὸ «Σκάουντι»!

—Έγινε γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου, εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ ζήσω τὰ παιδιά μου. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατό τοῦ ὁ

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Τι ἀπαντοῦν οἱ κ.κ. Διον. Κόκκινος, Γρ. Ξενόπουλος, Στέφ. Δάφνης, καὶ Παῦλος Νιρβάνας)

Π'.
ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ καὶ σήμερα τὴν ἐρευνά μας, τὴ σχετικὴ μετὰ τὴ γνώμη τῶν λογίων μας περὶ τοῦ μεγαλειτέρου Ἑλληνος ποιητοῦ.

Ο ἐκλεκτὸς συνάδελφος κ. Πράττικας, ὅστις ἀνέλαβε τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ζητήσῃ τὶς γνώμες τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων ἐπὶ τοῦ...φλέγοντος αὐτοῦ ζητήματος, γράφει τὰ ἀκόλουθα σχετικῶς:

«Οἱ λογιτέχναι μας συνήθως τρομάζουν μπροστὰ στὶς ἐρευνες. Καὶ δὲν τὸν δίδω, γιὰτὶ ὁ καθένας τοὺς προτιμᾷ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς δουλειᾶς του καὶ νὰ μὴ γίνῃ τὸ ἀντικείμενον περικοπῆς τοῦ κοινῶν. Μὰ ἔλα πάλι ποὺ τὸ κοινὸ ἀγαπᾷ νὰ μαθαίνῃ τὶς ἰδέες τους, τὶς προτιμήσεις τους, τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο σκέπτονται, γιὰ κάθε ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Γι' αὐτὸ, μολοντὶ στὴν ἀρχὴ δέλησα ν' ἀνηθώ καὶ νὰ μὴν ἀναλάβω τοῦτῃ τὴν ἐρευνα, στὸ τέλος ἀπεφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ «δημοσιογραφικὸ θάρρος» καὶ νὰ ρωτήσω τοὺς κυριώτερος λογιτέχνες μας, παλαιοὺς καὶ νέους, τί ἰδέα ἔχουν γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Σολωμοῦ κ' ἐδῶθε.

Τὸν πρῶτο ποὺ συναντῶ εἶνε ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος καὶ ιστορικός κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ, ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸ ἀγαπημένους συγγραφῆς—καὶ δικαίως—τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινῶν. Στὴν ἐρώτησί μου προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ ν' ἀπαντήσῃ, λέγοντάς μου ὅτι δὲν ἀσχολεῖται μετὰ τὴν ποίησιν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν εἶνε ποιητής. Στὴν ἐπιμονή μου καὶ στὴν φιλικὴ παρακλήσιν, γὰ νὰ μὴ φανῶ ἐκτεθειμένος ἀπέναντι τῶν ἀγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου», συγκατατίθεται ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ δώσῃ γραπτὴ τὴν γνώμη του. Καὶ ἰδοὺ αὕτη:

«Ο Κωστής Παλαμάς. Ὑψωσε ἔργο μεγάλης πνοῆς, καὶ μάλιστα μεγάλης Ἑλληνικῆς πνοῆς.

Ο Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ δὲν μόνον μετ' ἐπιμέλειαν μετὰ τὴν παροιμιώδη καλοσύνην του, ἀλλ' ἀφεύοντι σχεδὸν ὀλόκληρο ἄρθρον πάνω στὴν ἐρωτησὶ μου. Καὶ μοῦ φαίνεται πὸς μετὰ τὴν ἀπάντησί του τοποθετεῖ τὰ πράγματα στὴ θέση τους.

«Πολλοὶ Νεοἑλληνεῖς ποιηταὶ μοῦ ἀρέσουν, γράφει. Κι' ἀπὸ τοὺς πρὸ παλαιοῦ, κ' ἀπὸ τοὺς πρὸ νέου. Ἀλλὰ ἰσχυρῶς ποιητὴ καὶ ποιητὰ. Ὅτι μὴ ποῦσε κανεὶς νὰ τοὺς χωρίσῃ σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίας:

Α'.) Εἶνε οἱ ποιηταὶ ποὺ πρέπει νὰ τοὺς θαυμάζωμεν ὀλοῦ. Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πῇ τίποτα, π.χ., γιὰ ἕνα Σολωμό. Ὅτε γιὰ ἕνα Παλαμά. Ο πρῶτος εἶνε ὁ γενάρχης τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Ο δεύτερος δ' ἔφυσε τὴν ποίησιν τὰ τελευταῖα χρόνια ὅσο μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ ἕνας ἄνθρωπος. Οἱ ποιητὰ αὐτοὶ ἔχουν καὶ ἄξια φιλολογικῇ, Δημοιοφύγῃ τὴν Νεοελληνικὴν ποιητικὴν γλῶσσαν ἢ πρόσφεραν στὴ δημοιοφύγῃ κάτι σημαντικόν. Ἡ θέσι τους στὴν ἱστορία εἶνε μεγάλη. Ἀποτελοῦν ἀχρόνοιοις λίθους στὸ πνευματικὸν οικοδόμημα. Πὼς μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς: «Δὲν μ' ἀρέσει ὁ Παλαμάς»; Καὶ νὰ τὸ πῇ, δὲν ἔχει σημασία. Μιλεῖ ὑποκειμενικά.

Β'.) Εἶνε οἱ ποιηταὶ, ποὺ χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν φιλολογικὴν ἄξια τῶν πρώτων, μᾶς ἀρέσουν, γιὰτὶ μιλοῦν περισσότερο στὴν ψυχὴ μας, στὴν καρδίαν μας. Αὐτοὺς δὲν μπορούμε νὰ τοὺς ἐπιβάλλωμε σ' ὅλους, οὔτε νὰ θυμώνομε διὰν ἕνας ἄλλος, μιλώντας ὑποκειμενικά σὺν κ' ἐμᾶς, λέει: «Αὐτὸς δὲν μ' ἀρέσει!» Π. κ. ὁ Καδάφης. Ἐγὼ τὸν λατρεῖν. Ἐνας ἄλλος ὅμως μπορεῖ ἐξάφρατα νὰ ἔχῃ κάθε δικαίωμα—νὰ μὴ θέλῃ οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ...

Στὴν πρώτη κατηγορίαν βάζω τὸν Σολωμό, τὸν Παλαμά, τὸν Βλαρωτῆ, τὸν Γρυπάρη καὶ τὸν Πάλλη (ὡς δημοιοφύγῃ μεταφραστικὴ τῆς «Πιάδας»).

Στὴν δευτέρην τὸν Καδάφη, τὸν Μαλανδῆ, τὸν Σικελιανό, τὴ Μυρτιάσσαν, κ' ἄλλους πολλοὺς, ποὺ μοῦ ἀρέσουν.

Ἐνός μου, ἀπόμεινα μονάχη, ἀπροσπάτευτῃ καὶ δίχως λεοτά. Ἐποτε λοιπὸν νὰ ζήσω καὶ νὰ θῶμαι τὰ παιδιά μου...

Μία νύκτα ἔφυγε νὰ γνωρίσω τὸν Μάλμπορυ, τὸν ἄνθρωπον ποὺ σκότωσε τὸν ἄνδρα μου. Εἶχα ὀρκισθῇ, ὅτι ἂν τύγαναι νὰ τὸν βρῶ καμιά μέρα, θὰ τὸν ἔκανα νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸν φόνο τοῦ πατέρος τῶν παιδιῶν μου. Τὸν παρέσυρα λοιπὸν μεθυμένο ὡς στὴν 35η Λεωφόρον κι' ἐκεῖ, σκυβόντας τάχα γιὰ νὰ τὸν φιλήσω, τοῦ φούτασα μίαν σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ἐπειτα χάθηκε νύχτορα μέσα στὴ νύκτα... Δὲν με εἶνε δὴ κανεὶς...

Ἡ σκοτεινὴ αὕτη τραγωδία, ὅπως εἶνε φυσικόν, ἔχει ἀναστατώσει σήμερα τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν τὴν ἀδίκωσιν τῆς μαρτυρικῆς γυναίκας τοῦ λαθρεμπόρου Τζακ Μέλλον.

ΤΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Ἀπὸ τοὺς πρώτους, μετὰ τὸν Σολωμό, περισσότερο θαυμάζω τὸν Παλαμά. Ἀπὸ τοὺς δευτέρους, περισσότερο μοῦ ἀρέσει ὁ Καδάφης. Κι' ἀπὸ τοὺς πρὸ νέους, μετὰ τὸν Σολωμόν καὶ τὸν Σικελιανόν, ὁ Τέλλος Ἀγρᾶς καὶ ἡ Ἰωάννα Λοβέρδου.

Τώρα, ἀπὸ ἕνα—δυὸ ποιήματα ποὺ μοῦ ἄρεσαν, ποὺ με συγκίνησαν, ποὺ μ' ἔκαμαν ἴσως καὶ νὰ δακρύσω, ἔχω βρῇ σ' ἄλλους πενήντα τοὐλάχιστον καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς γιὰ μένα, εἶνε ποιητής.

Ἄν ὁ κ. Ξενόπουλος, διατηρῶντας τὸν νεανικὸ ἐνθουσιασμό του, συγκινεῖται τόσο μετὰ τὴν ποίησίν μας καὶ ἀναφέρει τόσα γερά ταλέντα, ἀναμφισβήτητης ἄξιας, ὁ ποιητὴς κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ μετὰ μίαν μονοκονδυλιά διακαρτεῖται τὴν χρεωκοπία τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἀναγνωρίζει ὡς τὸν μεγαλιέτερον Ἑλληνα σύγχρονον ποιητὴ τὸν... Ἑλληνικὸ λαὸ!..

Ἄλλ' ἀκούστε τὴν ἀπάντησί του, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον:

«Ποῦς εἶνε ὁ μεγαλιέτερος Ἑλλήν ποιητὴς; μᾶς ἀπαντᾷ. Ὁ τραγουδιστὴς Ἑλληνικὸς λαός! Αὐτὸς ποὺ ἐδημοιοφύγῃσε καὶ ἐξεκοιλῆθη νὰ συμπληρώσῃ κάθε μέρα τὸ μεγάλο ψυχικὸ ἔργον, ποὺ λέγεται δημοιοφύγῃς ποιήσεως...

Στὴν περασμένη βδομάδα τὸ θλιβερό καθήκον μετ' ἔφερε σ' ἕνα σπίτι Ἀργιτικόν. Στὴ μέση τῆς σάλλας ἦταν ἕνα φέρετρο καὶ γυναικὲς σιωπηλῶς—σὺμφωνα μετὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας—μοιρολογοῦσαν τὸ λείψανον. Λοιπὸν, μίαν μητέρα, ποὺ θυμῆθηκε τὸ πεθαμένον παῖδί της, ἀναστῆναζε καὶ θρήνησε ἔτσι:

«Ἀχ, νῆταν μετὰ τὴν Ἀνοιξί, ποὺ ἀνοίγουν τὰ ζαμπάνια, ν' ἀνοίγαν καὶ τὰ μνήματα, νὰ βγαίνουν τὰ παιδάκια!...»

Ὅριστε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ δειξτε στὴ γραπτὴ ποίησιν ἕνα παρόμοιο παραχαιτὸ διήγημα! Οἱ Ἑλληνεῖς ποιηταὶ! Ἄλλ' εἰμιασε ὅλοι μας γραμματοδιδάσκαλοι, οἱ περισσότεροι ἀνελλιχνεῖς ἀπέναντι τῆς

Τέχνης, στιχογράφετε ἐπάνω σὲ φιογορίνα τῆς ζένης ὁδῶς, μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ δημοιοφύγῃ τραγουδιοῦ, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν κάνομε ἕνα ποτάμι τῆς νέας μας ποιήσεως.

Τὸ νὰ ρωτᾷτε, λοιπὸν, ποῖος εἶνε σήμερα ὁ μεγαλιέτερος Ἑλλήν ποιητὴς, μοῦ φαίνεται σὺν νὰ ζητᾷτε νὰ σᾶς βρῶ ποῖος εἶνε ὁ ψηλότερος νάνος μέσα σ' ἕνα πλῆθος ἑνῶντων. Βέβαια, θὰ μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ διαλέξω ἕνα ὄνομα, ἔπειτα ν' ἀναφέρω μερικὰ ἄλλα, γιὰ νὰ γίνω εὐχάριστος στοὺς φίλους μου ἢ γιὰ νὰ μὴ φανῶ τάχα καθυστερημένος. Ἀλλ' ἐγὼ εἰμαι Ἀργίτης, δηλαδὴ ἄνθρωπος ντύορος σὺν τὰ πράσα μας καὶ δὲν φοβῶμαι τὴν ἀλήθεια. Καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἔχω ἐκτεθειμένα σιμφύροντα στὴ φιλολογικὴ ἀγορά.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός! Αὐτὸς, ὅταν τραγουδῇ τὴ χαρὰ του, τὸν πόνον του, τ' ὀνειρό του, μᾶς κερνάει στὸ ἱερόχο ποτήρι τοῦ στίγου του, τὸ ἀθάνατον ποτὶ τῆς ποιήσεως...

Ο Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ ἐξακολουθεῖ νᾶχῃ τὴν ἴδιαν γνώμη, ποὺ διατύπωσε καὶ τότε, τὸ 1890, στὸ «Ἄστυ»:

—Ἐπαινετὰ σ' αὐτὴν, μᾶς λέει, κ' ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖ τὸν Κωστὴ Παλαμά μεγαλὸν ποιητὴ, γιὰτὶ ἔχει τὴν γνώμη δὲ ἡ ποιήσεως εἶνε κατὰ τὸ αὐστηρὸν ὀρθόν καὶ ἡμῶν ἕνα σύστημα ἰδέας, ὀρθοῦ καὶ γλῶσσας ποιητικῆς.

—Ἡ γνώμη σας γιὰ τοὺς νέους, κ. Νιρβάνα;

—Τοὺς παρακαλοῦμαι ν' ἐνδιαφίρονται, μὰ δὲν μπορῶ νὰ πῇ τίποτα γι' αὐτοὺς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΑΤΕΙΚΑΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλες ἀπαντήσεις συγχρόνων λογίων.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Εἰκέτιος.—Κύτταξε τὰ παιδιά πὼς πετοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζήτωντας τὸ ταῖρι τους! Κύτταξε πόσο σοφὰ εἶνε ὅλα πλασμένα, ὅστε νὰ ταυρίζῃ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο!...

Εἰκέτιος.—Ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἀγάπη μου! Καὶ τὰ δαχτυλὰ ἐγιναν ἐπὶ τῆς γιὰ νὰ ταυρίζονται μετὰ δαχτυλίδια... Ἀγόρασε ἕνα, λοιπὸν, ἕνα δαχτυλίδι...

Εἰκέτιος.—!

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν:

—Σὲ ποιά πέτονα ἀνέμεις;

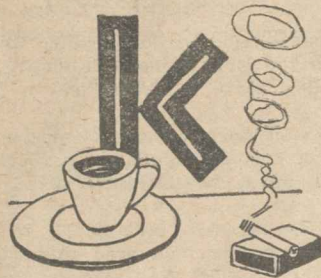
—Στὴ δεξιά... Τὴν κυβερνητικὴν, δηλαδὴ...

—Τότε γιατί ἀπουσιάζεις, διὰν μιλῶν ὁ ὁπότερος τῆς ἀντιπολιτεύσεως;

—Γιατὶ δὲν θέλω νὰ ζῶσῃ ἡ δεξιά ἢ κάνει ἡ ἀριστερά!...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΗ'.

ΑΤΑ την Κρητική επανάσταση το 1897, ο Μουρούζης πολέμησε στις δυτικές επαρχίες του ήρωικού αυτού νησιού και πήρε μέρος στην περίφημη πολιορκία του πύργου της Μαλάξας.

Μιά μέρα μάλιστα, ο Μουρούζης πήρε μαζί του τον ποιητή Κ. Μάνον, προχώρησε προς τον πολιορκούμενο πύργο, περιφρονώντας την θροχή των εχθρικών σφαιρών, κι' έστησε, σε μικρή απόσταση απ' αυτόν, μία μεγάλη σημαία για να περνάει ο Μουρούζης...

Μιά αποκρηκτική νύχτα, κατά τη μία τα μεσάνυχτα, κάποιος επαγγελματίας μουσικός, πιανίστας, καθόταν με την παρέα του στο καφενείο του Ζαχαράτου και κουβεντιάοντας ήσυχά έπινε τη σοκολάτα του.

Ήξαρχα μάλιστα μέσα στο καφενείο ο Μουρούζης, μαζί με τους φίλους του, και, μόλις είδε τον μουσικό, του φώναξε:

—Α! Νά μία σύμπτωση πρώτης τάξεως!... Θά μας παίξεις πιάνο!

—Αλλά έχω να πάω σε μία διασκέδαση, κ. Μουρούζη, του αποκρίθηκε άμέσως ο μουσικός.

—Και τί καλύτερη διασκέδαση θέλεις απ' τη μουσική! το ξανάπτε τότε ο Μουρούζης. Και τί καλύτερη συντροφιά απ' τη δική μας! Έλα, άφησε τις αντιρρήσεις και παίξε!

Ο μουσικός, που ήξερε πως ο Μουρούζης σαν ήθελε κάτι δεν χωράτε, κάθισε στο πιάνο κι' έπαιξε ένα κομμάτι.

Μετά, θέλησε να σηκωθεί.

—Α, δεν θά φύγεις! Θά μας παίξεις και λίγο «Μποέμ»! του είπε ο Μουρούζης.

—Αλλά... τόλμησε να διαμαρτυρηθώ ο μουσικός.

—Παίξε, σου λέω!... φώναξε τότε ο Μουρούζης θυμωμένος.

Κι' ο μουσικός αναγκάστηκε να παίξει και «Μποέμ» κι' ό,τι άλλο ζητούσε ο Μουρούζης, ως τις τέσσερες το πρωί, που τον άφησε ελεύθερο ο τρελλός...

Ο περίφημος χρονογράφος Τίμ. Στάθ. έγραψε κάποτε τα έξης ενδιαφέροντα και χαρακτηριστικώτατα για τον Μουρούζη:

«Δύο φορές στη ζωή μου τον είδα σπουί στο μεθύσι. Όταν μεθύσει, αποκοιμάτο ο εξαίσιος Μουρούζης και ξυπνούσε ο παράξενος. Θά πάθαινε παραίσθησιν, ίσως, ο Απόλλων εκείνος. Έμπρός του ή κοινοία θά ανεπτύσσεται ως ένδοξο στρατόπεδο. Έτσι μόνον εξηγείται πως ο εγγενέστερος όλων των ευπατριδών του κόσμου έγινετο άγιος, επιεικής, μανιώδης. Είπα πως δύο φορές τον είδα σε τέτοια κατάσταση. Τη μία φορά τ' είχε κάμει θάλασσα στην Οιδονία. Είχε πη έναν Νιαγάρα! Και κατέβηκε σ' ένα χαρτί - σαντιάν. Στο χαρτί - σαντιάν αυτό καθημένα δύο - τρεις φίλοι, πίνοντας την μπιρίτσα μας. Ο Μουρούζης εκείνο τον καιρό έλειπε στο εξωτερικό και ή όσημική εισοδός του μας ξάφνιασε. Δεν ξέραμε πως είχε 'ρθή στην Έλλάδα και γι' αυτό έφυγε από το στόμα μου μία ήλιθιωτάτη έκκλησις:

—Μπά! 'Ο Μουρούζης!...

Ο Μουρούζης τ' άκουσε και έστράφη, σαν να τον άπτησαν στο πόδι. Με χάρη καλά. Είπε ότι δεν ήμουν ζούσανος. Ούτε μουστακαλής. Γύρισε πάλι κ' έκατσε σ' ένα άλλο τραπέζι. Ύστερα από λίγο, ένα γκαρσόν, φορτωμένο μπουκάλιας μπύρας Μονάχου, της ξεφρότισσε στο τραπέζι μας.

—Αντίς, είπε, τις προσφέρει ο κ. Μουρούζης στον κύριο!

Κι' έδειξε έμέ! Μετά ένα λεπτό να και ο Μουρούζης! Με το καπέλο στο χέρι.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

Περνούσα από την οδόν 'Αθηνάς. Έκει, άπεναντι από το σταθμό του σιδηροδρόμου, είνε ένα όπιογιο καφέ - σαντά. Άκουσα θόρυβο κι' εστάθηκα. Ήταν ο Μουρούζης. Μεθυμένος σπουί! Έβγηκε κλονιζόμενος και σβρόντας στη σάλα μία γυναίκα. Την έλεγαν Βάνδα. Έ.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

Περνούσα από την οδόν 'Αθηνάς. Έκει, άπεναντι από το σταθμό του σιδηροδρόμου, είνε ένα όπιογιο καφέ - σαντά. Άκουσα θόρυβο κι' εστάθηκα. Ήταν ο Μουρούζης. Μεθυμένος σπουί! Έβγηκε κλονιζόμενος και σβρόντας στη σάλα μία γυναίκα. Την έλεγαν Βάνδα. Έ.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

Περνούσα από την οδόν 'Αθηνάς. Έκει, άπεναντι από το σταθμό του σιδηροδρόμου, είνε ένα όπιογιο καφέ - σαντά. Άκουσα θόρυβο κι' εστάθηκα. Ήταν ο Μουρούζης. Μεθυμένος σπουί! Έβγηκε κλονιζόμενος και σβρόντας στη σάλα μία γυναίκα. Την έλεγαν Βάνδα. Έ.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

Περνούσα από την οδόν 'Αθηνάς. Έκει, άπεναντι από το σταθμό του σιδηροδρόμου, είνε ένα όπιογιο καφέ - σαντά. Άκουσα θόρυβο κι' εστάθηκα. Ήταν ο Μουρούζης. Μεθυμένος σπουί! Έβγηκε κλονιζόμενος και σβρόντας στη σάλα μία γυναίκα. Την έλεγαν Βάνδα. Έ.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

Περνούσα από την οδόν 'Αθηνάς. Έκει, άπεναντι από το σταθμό του σιδηροδρόμου, είνε ένα όπιογιο καφέ - σαντά. Άκουσα θόρυβο κι' εστάθηκα. Ήταν ο Μουρούζης. Μεθυμένος σπουί! Έβγηκε κλονιζόμενος και σβρόντας στη σάλα μία γυναίκα. Την έλεγαν Βάνδα. Έ.

—Είμαι ο κ. Μουρούζης!

Συστηθήκαμε κι' έμειν. Άμα είπα κι' έχω ποιος είμαι, μούδωσε το χέρι. Ζαλισμένος κι' έχω από την αδεξιότητά μου, άλωσα το χέρι μου. Μου τσάκισε σαν τανάλη. Έπειτα γελώντας γέμισε ένα ποτήρι μπύρα, τσουγγάρισε κι' έφυγε. Έτσι το έδρε! Έκείνο που φώναζε αγαθώτατα, δεν τον άνοσείσθησε. Ο Μουρούζης συνήθιζε να δίνει μόνον τους πάλληλαράδες. Όταν δεν είχε εμπρός τον τέτοιον, ήταν αγαθός σαν μικρό παιδί. Εφθανε δε πολλές φορές ένας λόγος, για να ζήτηση και να επιβληθώ στον μεθυμένο Μουρούζη ο άπαράμιλλος ευγενής. Αυτό το είδα τη δεύτερη φορά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

Η ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ

Η μεγαλύτερή μου ευχαρίστηση, όταν ήμουν μικρός, ήταν να τρυπώνω κρυφά στους κήπους, που βρισκό-

τουσαν κοντά στην έξοχη έπαυλή μας. Μου φαινόταν ότι ένας δλόκληρος κόσμος γεμάτος μυστήριο κρυβόταν πίσω από τους ψηλούς φράχτες τους. Ένας απ' αυτούς ψηλούς φράχτες του και να καταστρώσει στον άπαγορευμένο κήπο με τις ώριμες βιολέττες.

Ο κ. Νταμιέτ ήταν ένας ψηλός γέρος με μακρύα μαλλιά και γένεια. Δεν δεχόταν κανένα στην έπαυλή του και περπατούσε πάντα δλομόνυχος και σιωπηλός μέσα στις δέντρο-στοιχίες του κήπου του, φορώντας ένα ψηλό γκριζό καπέλλο. Οί γονείς μου τον έλεγαν γερο-παράξενο, γιατί δεν ήθελε να ζήσει όπως όλος ο κόσμος.

Μιά μέρα, κατάφερα επί τέλους να ξεγελάσω τον άγρυπνο κηπουρό και να τρυπώσω άπαράτητος στον κήπο του κ. Νταμιέτ. Όταν προχώρησα ως στο σπίτι, είδα ένα από τα παράθυρα του ίσογειου άνοιχτό. Κρύφτηκα πίσω από ένα μεγάλο δέντρο και κύτταξα μέσα. Είδα ένα δωμάτιο πλούσιο επιπλωμένο. Πάνω στο γκριζό μάρμαρο ενός κομμεδίνου διέκρινα τις ώραιότερες βιολέττες του κήπου μέσα σε Κινέζικα βάζα.

Ο κ. Νταμιέτ, που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο σιωπηλός, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα άσπρο δαντελλένιο φόρεμα, που ο καιρός το είχε κιτρινίσει. Κάθισε σε μία πολυθρόνα και το πήρε από τα γόνατά του, σαν να ήταν κανένα μικρό παιδί. Κάθε τόσο το σήκωνε και το χάιδευε γλυκά κι' έπειτα έχυνε το πρόσωπό του μέσα σ' αυτό, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτε απ' όλα αυτά και μού έρχόταν να γελάσω. Μά ήθελα να γελάσω, για να κρύψω τον φόβο που έσφιγγε το λαιμό μου. Σε λίγο είδα τον κ. Νταμιέτ να σηκώνεται και να σταματά μπρος σ' ένα πορτραίτο, που στέλιζε τον τοίχο. Παρίστανε μια ώρια γυναίκα με ξανθά μαλλιά, που έφεταν κυματιστά στους ώμους της και με πρόσωπο παιδιαστικό και σοδαρό συγχρόνω.

Μόνο μετά δέκα χρόνια έμαθα την ιστορία του κ. Νταμιέτ. Πολύ νέος είχε έρωτευθώ και παντρευθώ μία νέα, που την έλεγαν Όδετ. Τα πρώτα χρόνια μετά το γάμο του τα πέρασαν ευτυχισμένοι στον πύργο όπου ζούσε τότε ο κ. Νταμιέτ. Μά ή ύγεια της νέας γυναίκας κλονίστηκε και γρήγορα της παρουσιάστηκε μία δέξια νευρασθένεια, που της έκανε τη ζωή άυπόφορη, ως ότου μία μέρα τη βρήκε ο άντρας της κρεμασμένη στην κάμαρά της. Η άπελπισία του κ. Νταμιέτ ήταν τόσο, ώστε έζησε επί τρία δλόκληρα χρόνια μέσα σε μία άπόλυτη μοναξιά, χωρίς να δέχεται κανένα. Ύστερα ταξείδευε μακριά για πολλόν καιρό, ως ότου, βαρυσστημένος, γύρισε στον πύργο του, για να μείνη εκεί για πάντα. Μου είπαν ακόμη ότι, ή κορία νταμιέτ άγαπούσε πολύ τις βιολέττες και γι' αυτό ο άντρας της άφοσιώθηκε στην καλλιέργειά τους. Έτσι τους περισσότερους μήνες του χρόνου, το δωμάτιο, στο όποιο βρισκόταν το πορτραίτο της Όδετς, ήταν στολισμένο με θαυμάσιες βιολέττες. Δεν ξέρω γιατί ζώ, έλεγε ο γέρος στον κηπουρό του, μά μού φαίνεται πως κάτι ακόμη έχω να κάνω εδώ κάτω. Τί; Δεν ξέρω... Μά περιμένω...

Πέρασαν λίγα χρόνια ακόμη κι' έγινε άντρας. Σπανίως έπληγαν στην παλιά έξοχη έπαυλή μας και ή άνάμνησι του κ. Νταμιέτ είχε σβύσει δλότελα από το μυαλό του. Ένα καλοκαίρι πήγα να περάσω λίγους μήνες κοντά στη θάλασσα και γνώρισα μία Παρισινή οικογένεια, που είχε νοικιάσει μία βίλα στην άκροθαλασσιά. Η μητέρα ήταν χήρα κι' είχε δύο κόρες πολύ χαριτωμένες. Η μεγαλύτερη μάλιστα μού άρεσε εξαιρετικά και γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η δισ Άννέττα Νταμιέτ-έτσι λεγόταν-ήταν ψηλή, λυγρή, με ξανθά μαλλιά και με

μπορείς ή φύσει να πλάσει δύο φορές την ίδια γυναίκα!... Νά! μας είπε ο κ. Νταμιέτ, το πορτραίτο της γυναίκας μου. Την κλαίω τριάντα χρόνια τώρα... Θά καταλαβαίνετε λοιπόν, κορία μου, την ταραχή μου και την έκπληξή μου, τον πόνο μου και την άγνοιά μου. Πάρετε τις βιολέττες μου, όλες μου τις βιολέττες... Κανένας άλλος δεν έχει περισσότερα δικαίωματα σ' αυτές από εγώ...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν τον κ. Νταμιέτ νεκρό στο κρεβάτι του, λες και περίμενε να ξαναδώ πριν να πεθάνω, για τελευταία φορά και μέσα σε όλη την άνοη της νεότητός της, τη γυναίκα που είχε τόσο άγαπήσει...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο Κοραής είπε κάποτε:

—Δεν μπορεί ποτέ κανένας να είνε ευχάριστος σε όλους...

Εκτός αν είνε ζαχαρώπιτος!

Η 'Ιστορία, είνε φωνή νεκρών, ή όποια διδάσκει τους ζωντανούς.

Τά χρόνια όταν περνούν, μας κάνουν μέν γέρους, μά συχνά όχι και φρονίμους.

Μην κακολογείτε ποτέ τον εαυτό σας. Άρκουν γι' αυτό το πράγμα μερικοί απ' τους φίλους σας!

Πέρασαν λίγα χρόνια ακόμη κι' έγινε άντρας. Σπανίως έπληγαν στην παλιά έξοχη έπαυλή μας και ή άνάμνησι του κ. Νταμιέτ είχε σβύσει δλότελα από το μυαλό του. Ένα καλοκαίρι πήγα να περάσω λίγους μήνες κοντά στη θάλασσα και γνώρισα μία Παρισινή οικογένεια, που είχε νοικιάσει μία βίλα στην άκροθαλασσιά. Η μητέρα ήταν χήρα κι' είχε δύο κόρες πολύ χαριτωμένες. Η μεγαλύτερη μάλιστα μού άρεσε εξαιρετικά και γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η δισ Άννέττα Νταμιέτ-έτσι λεγόταν-ήταν ψηλή, λυγρή, με ξανθά μαλλιά και με

μπορείς ή φύσει να πλάσει δύο φορές την ίδια γυναίκα!... Νά! μας είπε ο κ. Νταμιέτ, το πορτραίτο της γυναίκας μου. Την κλαίω τριάντα χρόνια τώρα... Θά καταλαβαίνετε λοιπόν, κορία μου, την ταραχή μου και την έκπληξή μου, τον πόνο μου και την άγνοιά μου. Πάρετε τις βιολέττες μου, όλες μου τις βιολέττες... Κανένας άλλος δεν έχει περισσότερα δικαίωματα σ' αυτές από εγώ...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν τον κ. Νταμιέτ νεκρό στο κρεβάτι του, λες και περίμενε να ξαναδώ πριν να πεθάνω, για τελευταία φορά και μέσα σε όλη την άνοη της νεότητός της, τη γυναίκα που είχε τόσο άγαπήσει...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο Κοραής είπε κάποτε:

—Δεν μπορεί ποτέ κανένας να είνε ευχάριστος σε όλους...

Εκτός αν είνε ζαχαρώπιτος!

Η 'Ιστορία, είνε φωνή νεκρών, ή όποια διδάσκει τους ζωντανούς.

Τά χρόνια όταν περνούν, μας κάνουν μέν γέρους, μά συχνά όχι και φρονίμους.

Μην κακολογείτε ποτέ τον εαυτό σας. Άρκουν γι' αυτό το πράγμα μερικοί απ' τους φίλους σας!

Πέρασαν λίγα χρόνια ακόμη κι' έγινε άντρας. Σπανίως έπληγαν στην παλιά έξοχη έπαυλή μας και ή άνάμνησι του κ. Νταμιέτ είχε σβύσει δλότελα από το μυαλό του. Ένα καλοκαίρι πήγα να περάσω λίγους μήνες κοντά στη θάλασσα και γνώρισα μία Παρισινή οικογένεια, που είχε νοικιάσει μία βίλα στην άκροθαλασσιά. Η μητέρα ήταν χήρα κι' είχε δύο κόρες πολύ χαριτωμένες. Η μεγαλύτερη μάλιστα μού άρεσε εξαιρετικά και γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η δισ Άννέττα Νταμιέτ-έτσι λεγόταν-ήταν ψηλή, λυγρή, με ξανθά μαλλιά και με

γαλανά μάτια. Στο φέρεμό της και στα γούστα της είχε κάτι το παλιό, το ξεχασμένο. Άγαπούσε τά λουλούδια, τά μικρά ζώα και τους φτωχούς. Όταν ήμουν μαζί της, μού φαινόταν ότι είχα κοντά μου κάποιο κορίτσι του παλιού καιρού. Δεν άργησα να την έρωτευθώ και τον χειμώνα έγινε ο γάμος μας. Το επόμενο καλοκαίρι πήρα τη γυναίκα μου να περάσει λίγο καιρό στην παλιά μας έξοχη έπαυλη.

Μιά μέρα, καθώς περνούσαμε μπρος από τον πύργο του παλιού μου φίλου κ. νταμιέτ, ή Άννέττα σταμάτησε μπροστά στην καγκελλόπορτα. Κύτταξε τον ώμορφο πύργο με τά κατακόκκινα τοθλα και πρό ποντός τις θαυμάσιες βιολέττες, που φύτρωναν άναρίθμητες εκεί μέσα.

—Τί ώραία λουλούδια! φώναξε. Δεν μπορώ να μαζέψω λίγα; Δεν ήμουν πειά παιδάκι. Είχα γνωρίσει τον γείτονα μου και ήξερα ότι μπορούσα να μω στον κήπο του, χωρίς να φοβόμαι μή με δώσει ο κηπουρός, όπως έκανε άλλοτε. Πέρασαμε την καγκελλόπορτα και κάναμε λίγα βήματα μέσα στο πάρκο. Ο κ. νταμιέτ, φορώντας πάντα τό αιώνιο γκριζό καπέλλο του, πότηζε τά άνηθ του και δεν μας είχε άκούσει όταν μπήκαμε. Τον φώναξα. Σηκώθηκε και ξαφνικά στο χλωμό πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ένα άπερίγραπτο άσθημα γαράς, έκπληξας και σχεδόν τρόμου. Χλώμιασε ακόμη περισσότερο και τά χέρια του άρρασαν να τρέμουν. Δεν άκουσα να ψιθυρίξη:

—Οδέτη!... Οδέτη!...

Μά σε λίγο συνήλθε και προχωρώντας προς τη γυναίκα μου, τη ρώτησε:

—Ποιά είνε; Μά ποιά είντε λοιπόν;

Του παρουσίασα την Άννέττα, μά φαινόταν σαν να μην άκουγε τά λόγια μου. Ύστερα, προσπαθώντας να κατανοήση τη συγκίνησή του, είπε:

—Σας ζητώ συνώνμην γι' αυτή την παράξενη όποδοχή, μά είχα την έντύπωσι ότι έβλεπα κάποια όπτασία. Με συγχωρείτε, συμβαίνουν τέτοιες συμπτώσεις...

Άμα του είπα γελώντας τον σκοπό της επίσκεψώς μας, φώναξε άμέσως τον κηπουρό του.

—Φρανσουά, του είπε, κόψε όλες τις βιολέττες και πηγαίνε τις στο σπίτι της κορίας.

Θέλησα να διαμαρτυρηθώ. Μά εκείνος σηκωσε τους ώμους του και μού είπε:

—Ελάτε, θά καταλάβετε!

Και με τράβηξε στο μικρό σαλονάκι, όπου τον είδα κάποτε, όταν ήμουν παιδάκι. Άνοιξε τό παράθυρα και άδήγησε την Άννέττα μπρος στο πορτραίτο της γυναίκας του.

Έμενα κατάπληκτος. Μπροστά μου είχα δύο ίδιες εικόνες: τη μία ζωντανή και την άλλη ζωγραφισμένη. Το ίδιο βλέμμα, τά ίδια μαλλιά, τό ίδιο πρόσωπο, τά ίδια χαρακτηριστικά.

Χάρη σε ποιά θαύμα, χάρις σε ποιά μυστήριο.

Μπορείς ή φύσει να πλάσει δύο φορές την ίδια γυναίκα!...

Νά! μας είπε ο κ. Νταμιέτ, το πορτραίτο της γυναίκας μου. Την κλαίω τριάντα χρόνια τώρα... Θά καταλαβαίνετε λοιπόν, κορία μου, την ταραχή μου και την έκπληξή μου, τον πόνο μου και την άγνοιά μου. Πάρετε τις βιολέττες μου, όλες μου τις βιολέττες... Κανένας άλλος δεν έχει περισσότερα δικαίωματα σ' αυτές από εγώ...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν τον κ. Νταμιέτ νεκρό στο κρεβάτι του, λες και περίμενε να ξαναδώ πριν να πεθάνω, για τελευταία φορά και μέσα σε όλη την άνοη της νεότητός της, τη γυναίκα που είχε τόσο άγαπήσει...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο Κοραής είπε κάποτε:

—Δεν μπορεί ποτέ κανένας να είνε ευχάριστος σε όλους...

Εκτός αν είνε ζαχαρώπιτος!

Η 'Ιστορία, είνε φωνή νεκρών, ή όποια διδάσκει τους ζωντανούς.

Τά χρόνια όταν περνούν, μας κάνουν μέν γέρους, μά συχνά όχι και φρονίμους.

Μην κακολογείτε ποτέ τον εαυτό σας. Άρκουν γι' αυτό το πράγμα μερικοί απ' τους φίλους σας!

Πέρασαν λίγα χρόνια ακόμη κι' έγινε άντρας. Σπανίως έπληγαν στην παλιά έξοχη έπαυλή μας και ή άνάμνησι του κ. Νταμιέτ είχε σβύσει δλότελα από το μυαλό του. Ένα καλοκαίρι πήγα να περάσω λίγους μήνες κοντά στη θάλασσα και γνώρισα μία Παρισινή οικογένεια, που είχε νοικιάσει μία βίλα στην άκροθαλασσιά. Η μητέρα ήταν χήρα κι' είχε δύο κόρες πολύ χαριτωμένες. Η μεγαλύτερη μάλιστα μού άρεσε εξαιρετικά και γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η δισ Άννέττα Νταμιέτ-έτσι λεγόταν-ήταν ψηλή, λυγρή, με ξανθά μαλλιά και με

μπορείς ή φύσει να πλάσει δύο φορές την ίδια γυναίκα!... Νά! μας είπε ο κ. Νταμιέτ, το πορτραίτο της γυναίκας μου. Την κλαίω τριάντα χρόνια τώρα... Θά καταλαβαίνετε λοιπόν, κορία μου, την ταραχή μου και την έκπληξή μου, τον πόνο μου και την άγνοιά μου. Πάρετε τις βιολέττες μου, όλες μου τις βιολέττες... Κανένας άλλος δεν έχει περισσότερα δικαίωματα σ' αυτές από εγώ...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν τον κ. Νταμιέτ νεκρό στο κρεβάτι του, λες και περίμενε να ξαναδώ πριν να πεθάνω, για τελευταία φορά και μέσα σε όλη την άνοη της νεότητός της, τη γυναίκα που είχε τόσο άγαπήσει...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο Κοραής είπε κάποτε:

—Δεν μπορεί ποτέ κανένας να είνε ευχάριστος σε όλους...

Εκτός αν είνε ζαχαρώπιτος!

Η 'Ιστορία, είνε φωνή νεκρών, ή όποια διδάσκει τους ζωντανούς.

Τά χρόνια όταν περνούν, μας κάνουν μέν γέρους, μά συχνά όχι και φρονίμους.

Μην κακολογείτε ποτέ τον εαυτό σας. Άρκουν γι' αυτό το πράγμα μερικοί απ' τους φίλους σας!

Πέρασαν λίγα χρόνια ακόμη κι' έγινε άντρας. Σπανίως έπληγαν στην παλιά έξοχη έπαυλή μας και ή άνάμνησι του κ. Νταμιέτ είχε σβύσει δλότελα από το μυαλό του. Ένα καλοκαίρι πήγα να περάσω λίγους μήνες κοντά στη θάλασσα και γνώρισα μία Παρισινή οικογένεια, που είχε νοικιάσει μία βίλα στην άκροθαλασσιά. Η μητέρα ήταν χήρα κι' είχε δύο κόρες πολύ χαριτωμένες. Η μεγαλύτερη μάλιστα μού άρεσε εξαιρετικά και γρήγορα γινήκαμε φίλοι. Η δισ Άννέττα Νταμιέτ-έτσι λεγόταν-ήταν ψηλή, λυγρή, με ξανθά μαλλιά και με

μπορείς ή φύσει να πλάσει δύο φορές την ίδια γυναίκα!... Νά! μας είπε ο κ. Νταμιέτ, το πορτραίτο της γυναίκας μου. Την κλαίω τριάντα χρόνια τώρα... Θά καταλαβαίνετε λοιπόν, κορία μου, την ταραχή μου και την έκπληξή μου, τον πόνο μου και την άγνοιά μου. Πάρετε τις βιολέττες μου, όλες μου τις βιολέττες... Κανένας άλλος δεν έχει περισσότερα δικαίωματα σ' αυτές από εγώ...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν τον κ. Νταμιέτ νεκρό στο κρεβάτι του, λες και περίμενε να ξαναδώ πριν να πεθάνω, για τελευταία φορά και μέσα σε όλη την άνοη της νεότητός της, τη γυναίκα που είχε τόσο άγαπήσει...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο Κοραής είπε κάποτε:

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η λιποθυμία του Λεάνδρου κράτησε ως το πρωί. Κοντά το ξημέρωμα άρχισε να συνέχεται...

Ο πατέρας του, που στριφογύριζε μέσα στο σπίτι, σαν έρεθισμένο θηρίο, πηγαίνοντας τότε στο δωμάτιο του Λεάνδρου και τότε στην κρεββατοκάμαρά του, του έδωσε, μίλις τόν είδε ν' ανοίγει τα μάτια του, ένα ποτήρι νερό, μέσα στο οποίο είχε ρίξει λίγο κονιάκ.

Στην αρχή ο Λεάνδρος φαινόταν σαν να μη θυμόταν τίποτα. Κύτταζε τον πατέρα του ασιτισμένος.

«Άσφα... τὰ θυμήθηκε όλα και γύρισε το κεφάλι του προς τον τοίχο.

Ο Άρτέμις κατάλαβε τί συμβαίνει.

«Ώστόσο δεν θυώσε.

Εύρισκε δικαιολογημένη τη στάσι αυτή του γιου του. «Εσκυψε μάλιστα κοντά του και τόν ρώτησε:

— Πώς είσαι τώρα, Λεάνδρε; Είσαι καλύτερα;

— Ναί, απάντησε σιγανό ο Λεάνδρος.

— Δεν θέλεις τίποτα;

— Η φωνή του Άρτέμι έτρεμε καθώς μιλούσε.

— «Όχι, απάντησε ο Λεάνδρος. Λίγο νερό μόνον...

Τού πήγε ένα ποτήρι νερό ακόμα.

Ο Λεάνδρος τὸ έπινε και ζήτησε κι' άλλο.

— Διψώ... διψώ πολύ! έπινε. Και τὰ μάτια μου κλείνουν. Είναι τόσο βαρύ το κεφάλι μου!

Ο Άρτέμις ανησυχούσε.

— Θά πάω να φωνάξω το γιατρό, έπινε στο γιο του.

Ο Λεάνδρος τὸν κύτταζε ξαφνιασμένος, σαν να τὸν ρωτούσε: «Και τί θὰ πῆς στο γιατρό; Πῶς θὰ τοῦ δικαιολογήσης τὸν τραυματισμό μου;»

Ο Άρτέμις μάντεψε άμέσως τη σκέψη του Λεάνδρου.

— Μὴν σ' ανησυχῇ, τοῦ έπινε. Θὰ πῶμε πῶς παραπάτησες οὐ σκατάδι, έπεσες και χτύπησες στην άκρη τοῦ κρεββατιοῦ.

Ο Λεάνδρος δὲν απάντησε.

Τὸν έκανε φορική ἐντύπωση ἡ εὐκολία με τὴν ὁποία δεχόταν να πῇ ψέμματα ὁ πατέρας του.

— Έτσι πρέπει να γίνῃ, συνέχισε ὁ Άρτέμις. Δὲν συμφωνεῖς και σὺ, Λεάνδρε;

Ο Λεάνδρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μπράβο, παιδί μου! Δὲν εἶν' ανάγκη να λέμε τὰ οικογενειακά μας στοὺς παληκομπογιανίτες, Μπράβο!...

Σάπασε γιὰ μιὰ στιγμή και κατόπιν εξακολούθησε:

— Φταῖς κι' εὐ, Λεάνδρε...

Ο Λεάνδρος κάρφωσε πάνω του τὸ βλέμμα του, γεμάτο θυμό.

— Ναί, ναί, ξανάπε ὁ Άρτέμις. Φταῖς κι' εὐ, παιδί μου. Φέρθηκες άσχημα. Ποῖος ξέρει τί σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ. Παρεξήγησες τὸν πατέρα σου. Φαντάστηκες, φαντάστηκες... ποῖος, ξέρει τί... Λοιπὸν δὲν εἶχες δίκη... Ἡ μητέρα σου έπινε λίγη μύρα παραπάνω, ζαλίστηκε και προσπαθοῦσα να τὴν πλავίσω στο κρεβάτι της... Αὐτὸ εἶν' ὄλο... Κατάλαζες τώρα;

Ο Λεάνδρος δὲν τοῦδωσε ἀπάντησι.

Τὸν προξενούσε ἄγρια ἡ ἀδιανοησία αὐτῆς τοῦ πατέρα του, να λέῃ τὸ ἕνα ψέμα πάνω στ' ὄλο.

«Ίκανοποιημένος ἀπ' τὴ φλυαρία του ὁ Άρτέμις, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι ποῦ καθότανε και έπινε στο γιο του:

— Εγὼ θὰ πάω γιὰ τὸ για-

— Δεν ἀντέχω πειά!... Ὁ θὰ τρελλαθῶ, ναί, θὰ τρελλαθῶ!...

τρο. Πρέπει να δῇ τὸ τραῦμα σου. Στὸ μεταξύ αὐτὸ, θὰ κρατήσῃ συντροφιά ἡ καμαριέρα. Θὰ πάω να τὴν ξυπνήσω.

— Ὁχι, ὀχι! φώναξε ὁ Λεάνδρος.

Ο Άρτέμις κοντοστάθηκε ξαφνιασμένος.

— Γιατί; ρώτησε. Γιατί; Δὲν θες νάχῃς κάποιον κοντά σου;

— Ναί, έπινε ὁ Λεάνδρος.

Και συμπλήρωσε πρὸς τὸν γιο του:

— Ἡ μητέρα μου!

Ο Άρτέμις σάστισε. Μὰ ἔκρυψε τὴν σαστισμά του. Νὰ πῶς εἶχε ξεγελάσει τὸ γιο του, μ' ὅσα τοῦ έπινε και δὲν ἔλεγε τὸν κανὼν πάλι να ὑπομιασθῇ τίποτα.

— Καλά, καλά, έπινε μ' ἄδιαφορία τάχα. Ἀς γίνῃ το θέλω σου...

Και τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ ἐκεῖ στάθηκε ἀπότομα. Γύρισε πρὸς τὸν Λεάνδρο και έπινε, σαν να τὸν θυμήθηκε άσφα...

— Χι... Κι' ἂν ἡ μητέρα σου κοιμάται; Θες να τὴν ξυπνήσω;

— Ἦταν βέβαιος πῶς ὁ Λεάνδρος θάλεγε ὀχι, πῶς θ' ἀπάντηνε. Μὰ ὁ Λεάνδρος έπέμεινε:

— Ναί, ξυπνήστε τὴν. Θέλω να δῶ τὴν μητέρα μου...

— Καλά, παιδί μου,

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, εἶχε πάρει πάλι τὴν αὐτὴν κι' ἀπάνθρωπη ἔκφρασί του. Μολαταῦτα, τράβηξε τὸν γιο του πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρά του.

Ἦταν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

Ο Άρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ και πλησίασε στο κρεβάτι χαμογελώντας.

— Ξύπνησε, Φλώρα; μοῦ έπινε γλυκά. Πῶς είσαι τώρα, παιδί μου; Δὲν ξέρεις πόσο ανησυχῶ μαζί σου! Ἀ, ἔπεσε ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθώς φαίνεται...

— Ἦσαν οἰγουρος πῶς θὰ κοιμόμουν ακόμα. Μήκε μέσα τὴν κρεββατοκάμαρῃ πατώντας βαρεῖα, σαν να ἦμουν κανένα μα...

μα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμό του, ὅταν με εἶδε ν' ἔλεγε τὰ μάτια μου και να τὸν κυττάζω περιέργη!...

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ βυθισμό μου...

κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονούσαν. Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μᾶλλον μούδιασμα, ἦταν χωρὶς τὸ κορμί μου...

κρεβάτι μου, έτοιμη να σηκωθῶ.

Ο Άρτέμις με συγκράτησε.

— Σταθήτε, αγαπητή μου. Μὴν κάνετε ἔτσι. Δὲν εἶνε τίποτε...

— Δηλαδή; Τί ἐννοεῖτε; Τί θέλετε να πῆτε; Ἐξηγήθηκε γρήγορα-γρήγορα, σὰς ἰκετεύω. Τί συνέθη;

— Μὰ τίποτε τὸ σοβαρὸ, ἡσυχάστε. Μιὰ ἀπροσεξία, ἕνα μικροδυστύχημα...

— Δυστύχημα!

— Ναί, μὰ δὲν εἶνε τίποτα σπουδαῖο. Μὰ... δηλαδή... ὁ Λεάνδρος παραπάτησε, έπεσε και χτύπησε, τσαγκρούστηκε λιγάκι...

— Ο Λεάνδρος;

— Ναί, ναί, ἡσυχάστε... Σὰς λέω δὲν εἶνε τίποτα.

— Ὁχι, ὀχι, δὲν μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια. Θέλω να μάθω τί συμβαίνει...

— Ἀφήστε με να σηκωθῶ... Ποῦ εἶνε ὁ Λεάνδρος;

— Στὸ δωμάτιό του, ἀγάπη μου. Αὐτὸς μάλιστα μ' ἔστειλε ἔδω.

— Αὐτὸς σὰς ἔστειλε;

— Ναί. Μ' ἔστειλε να σὰς παρακαλέσω, ἂν δὲν κοιμόσαστε, να πάτε να τοῦ κρατήσετε λίγη συντροφιά, ὅσο να γυρίσω ἐγώ...

— Θὰ φύγετε;

— Ναί. Θὰ πάω... Ὁ θὰ πάω να φωνάξω τὸν γιατρό. Ὁχι γιὰτί συμβαίνει τίποτε σοβαρό...

— Ὁχι... Ἀλλὰ ἔτσι... δηλαδή...

— Ἦμουν τρομερὰ ανησυχῇ.

Ἡ νάρκη ποῦ βάραινε τὸ κορμί μου, ἔφυγε άμέσως.

Τώρα ποθοῦσα να τρέξω κοντά στο Λεάνδρο, να μάθω τί συμβαίνει.

Ο Άρτέμις κατάλαβε πῶς δὲν θὰ μπορούσε να μ' ἐμποδίσει. Οὔτε κι' ἐπεχείρησε τέτοιο πράγμα.

— Συγνώμην, μιὰ στιγμή να ντυθῶ και θὰ ρθῶ άμέσως, τοῦ έπινε.

Δὲν έπινε λέξι.

Βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιό μου και τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιο τοῦ Λεάνδρου.

Γύθηκα γρήγορα-γρήγορα, γιὰ να φέρω ἕνα πενιούρα. Τὰ ρούχα μου με βάραιναν. Τὸ μυαλό μου γύριζε... Ὁ Λεάνδρος τραυματισμένος!...

Τί να εἶχε συμβῇ ἄραγε τὴ νύχτα;

Ἦμουν βέβαιη πῶς ὁ ἴδιος ὁ Άρτέμις εἶχε χτυπήσει τὸν Λεάνδρο. Ναί, ἡμουν βέβαιη γι' αὐτό. Κι' ἴσως τὸν εἶχε χτυπήσει σοβαρά...

«Α, Θεέ μου, Θεέ μου, τί τραγωδία!...

Μοῦ ρχόταν να κλάψω, να ξεφωνίσω, να ἄρχισω να χτυπιέμαι. Και πάνω στην ἀπελπισία ποῦ με κατείχε, σηκώσα τὰ χέρια μου και φώναξα:

— Θεέ μου, λυπήσου με!... Ἐλεος, Κύριε!... Δὲν ἀντέχω πειά... Ὁ θὰ τρελλαθῶ, ναί, θὰ τρελλαθῶ!...

Φόρεσα κατόπιν τὸν πενιούρα μου, ἔβρεξα τὸ κεφάλι μου με ἀρκετὴ κολώνια και κατέβηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή μπήκε στὴν κάμαρά μου ἡ καμαριέρα.

Εἶχε ἀκούσει τὰ βήματα και τὶς κουβέντες και ἔγινε.

Ἦταν κι' αὐτὴ ανησυχῇ γιὰ τὴν πρωινή ἀναστάτωση τοῦ σπιτιοῦ.

— Θέλετε τίποτα, κυρία; με

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η κυρία "Αφγκρεν" ξύπνησε "φοβερά" νευριασμένη. Αυτό το περίφημο κλίμα του Σορρέντο, το οποίο τόσο της είχαν επαινέσει, αντί να καταπραΰνει τη νευρασθένειά της, αντίθετα την μεγάλωνε.

Ασφαλώς είχαν γελαστή οι γιατροί, όταν σύστησαν στη δαμονιμένη αυτή φεμινίστρια το κλίμα του Σορρέντο, για "ανάπαυση" από την υπερκόπωση της. "Όλον τον χειμώνα, η κυρία "Αφγκρεν, απ' τις πιο γνωστές κ' επίσημες διεθνείς σουφραζέτες, τον πέρασε σε πυρετώδη κίνηση.

Ταξείδιον επί ταξείδιον, διαλέξεις επί διαλέξεων, άρθρα στις εφημερίδες όλων των κρατών για τον «Άγωνα της Γυναίκας»! Κι' αφού εξαντλήθηκε απ' την υπερκόπωση ή απόστολος αυτή της γυναικείας χειραφετήσεως, κατέληξε στα τελευταία ήθικα και σωματικά ραϊς απ' την κόουρσι, στο Σορρέντο.

Πήδησε τώρα απ' το κρεβάτι της, η κυρία "Αφγκρεν, και σε δυο λεπτά είχε κιαλός ντυθεί, πλυθεί κι' ετοιμασθεί. Δεν ήταν γυναίκα αυτή, πατισμένη με την γελοία αδυναμία της φιλορεσκειάς, και κάθε τι που χαρακτήριζε το «ώραίο φύλο», εκείνη το καταδίκαιε με λύσσα, θεωρώντας το οπισθοδρομικό και σκουριασμένο.

Κάθισε στο γραφείο της. "Ογκώδης άλληλογραφία την περίμενε απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Άλληλογραφίες με πολυάριθμες φεμινιστικές οργανώσεις, κανόνιζε από μακριά τη δράση τους κι' έστελνε οδηγίες φωτισμένες σε όσες ζητούσαν την γνώμη της για διάφορα ζητήματα.

Ανοιξε το πρώτο γράμμα. Της έγραφε κάποιος φεμινιστικός έμιλος απ' το Σίδνεϋ της Αυστραλίας, πληροφορώντας την ότι αρχισε έντατική σταυροφορία για την κατάρτησι των φουστανιδιών!

Η κυρία "Αφγκρεν πήρε άμέσως την πέννα κι' έγραψε απαντώντας:

«Έχετε όλη την εικόνα μου. Θα σας έπαινε και με άρθρα στις καλύτερες εφημερίδες. Όσο οι άνδρες θέλουν το προνόμιο της απλότητας και να μεταχειρίζονται εμάς για κοινοφρονημάτα πολυτελείας, θέλουν και τη δύναμη στα χέρια τους. Ποτέ μας δεν θα μπορούσαμε να τους νικήσουμε έτσι!»

Ανοιξε το δεύτερο γράμμα. Της έγραφε κάποιος ένθουσιώδης Ρωσός σουφραζέττα και της ζητούσε την άδεια να...παντρευθεί! Την θεώριζε δε—για έλαφρυντικό—ότι ο μέλλον σύζυγός της ήταν κι' εκείνος πιστός υπάδελός της γυναικείας χειραφετήσεως!

Η κυρία "Αφγκρεν κατασούφισε, διαβάζοντας αυτό το γράμμα. Πριν απαντήσει, σηκώθηκε κι' έριξε μια ματιά έξω απ' το ανοιχτό πασάβουρο του σαλονιού της.

Αντίκρινε ένα θαυμάσιο πανόραμα ήλιου, πρασινάδας και θαλάσσης. Μεθυστικά αρώματα έβγαζαν από τα λουλούδια κι' απ' τα πράσινα δένδρα, έτσι σαν λιθανωτός της φύσεως στην άνοιξη που γιόρταζε.

Χωρίς να θέλει, ή κ. "Αφγκρεν άναστενάξε. Το βλέμμα της πληνθήθηκε στην γοητευτική εκείνη εικόνα διψασμένο, κι' όλα γύρω της θροντοφώναζαν την χαρά και την ευτυχία της ζωής.

Κι' έξαφνα, σαν να μην έφθανε ο βασανιστικός αυτός πειρασμός για την άμοιρη σουφραζέττα, μια άλλη υποβλητική σκηνή έκτυλιχθηκε μπροστά της.

Στον κήπο του ξενοδοχείου, σωστό παράδεισο δροσιάς, θεαματικής όμορφιάς κι' ευωδίας, φάνηκε τρυφερά αγκαλιασμένο ένα ζευγάρι νεαρών νεονύμφων. Με άπειρες προφυλάξεις ο σύζυγος στήριζε στο μπράτσο του την ευτυχισμένη σύζυγο, ενώ δυο δέματα πιο πίσω τους άκολουθούσε μια παχουλή παραμύνα κρατώντας στην αγκαλιά της έναν άσπρορρόδινο και ζυγρό μπελά.

Σε μια στιγμή οι σύζυγοι στάθηκαν και γύρισαν να δουν το παιδάκι τους. Έσκυψαν πάνω απ' το χαμογελαστό προσωπάκι του με άνεκφραστη τρυφερότητα, χαϊδεύον με τα χείλη τους τα ξανθά μαλλιάκια του, κι' αφού καμάρωσαν το κελαιδίσιτό γέλιο του έξακολουθούσαν πάλι τον περίπατό τους.

Μπροστά στο θέαμα αυτό ξεχειλίσει από ένα πρωτογνώριστο αίσθημα ή καρδιά της κυρίας "Αφγκρεν κι' ένοιωσε τα μάτια της να θορυκλώνουν. Έπληξε όμως άμέσως με υπέρανθρωπη θέληση την συγκίνησή της, την οποία νόμιζε για αδυναμία και προδοσία των επί τόσα χρόνια αγώνων και πεποιθήσεών της και γύρισε απότομα στο γραφείο της.

Δαγκώνοντας τα χείλη της με πείσμα, κάθισε κι' έγραψε την έξηξ απάντησι στη Ρωσίδα:

«Αν υπακούειτε, χαίρω πια για τη μεγάλη μας ιδεολογία. Πιστεύετε την πείρα μου. Η γυναίκα της αύριον, ή ιδεώδης γυναίκα, την οποία αγωνιζόμαστε να διαλλάσσουμε, πρέπει να είναι δυνατή. Πρέ-

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕΚΟΝΤ

λαγχολία την είχε κυριεύσει. "Εσπρωξε από μπροστά της τα ινδοχειοί και σηκώθηκε.

Δεν την χωρούσε ο τόπος, δίχως κι' εκείνη να ξέρη το γιατί. Φόρεσε το ανδρικό ψαθάκι της, διώρρωσε τα γυαλιά στη μύτη της και τη μαύρη γραβάτα στο κολάρο της, και κατέβηκε με βήμα άργό στην ακρογιαλιά.

Θάυμα ή θάλασσα και το μυρωμένο αεράκι της πραγματικής αγάλλιασας. Πεπάτησε λιγάκι εκεί, πλάι στα παιχνιδιάρικα κυματάκια, ενώ το μυαλό της έπλανιόταν σε κόσμους μακρινούς κι' άκαθόριστους.

"Εξαφνα σταμάτησε. νιώθοντας ένα καρδιοχτύπι δυνατό. Δυο δέματα κοντά της, και πίσω από μια θαρραλόα τραπεζιάνη στην άκρη, καθόντουσαν πλάι-πλάι μια δροσερή κοπέλα κι' ένας νεαρός γυμνοπόδης ψαράς.

Χωρίς ν' άνησυχήσουν για την παρουσία της ασηκρότης και στεγνής κυρίας "Αφγκρεν, οι δυο νέοι έξακολουθούσαν να συνομίλιζον άναμεταξύ τους. Κύριος οίδε τι τρελλά γλυκόλογα, και ν' αλλάζουν τότε-τότε κι' από κανένα πεταχτό φιλάνε έσπαζόντας σε γέλια κρυστάλλινα και χαχανιστά.

Η κυρία "Αφγκρεν σθέλα της στάθηκε λίγο και τους κοίταξε ρωσ για την άφέλειά τους.

"Επειτα προσπέρασε αγέρωχα, τάχα σαν να σούκριασε την αξιοπρέπεία της ή άνοηδεία της. "Όταν όμως περπάτησε λιγάκι και τους έχασε απ' τα μάτια της, τότε κάθισε στην ακρογιαλιά στεναχώντας από άπορη έμψη.

Της φάνηκε τότε συννεφιασμένος ο ούρανός και θλιβερό χινόπωρο ή άνοιξη. Το γελαστό εκείνο "Ιταλικό τοπίο ξεπρόβαλε από μάτια της ψυχής της πιο άναυδο και πιο πληκτικό, λές κι' ήταν τοπίο της άρκεως καταχνησμένης πατρίδας της, της Βορεινής Νορβηγίας!

Τι άραγε συνέβαινε;... Γιατί αυτά τα συναισθήματα, τόσο άλλοκότα και τόσο άνοητά για την ψυχή της, της τάραναν έτσι ολόκληρη τη στερημένη ύπαρξη; Ποιά ήταν ή άληθινή, ή ιδεώδης λύσις του γυναικείου ζητήματος; Αυτή την οποία έβλεπε τώρα παντού, συνυφασμένη με τον έρωτα με την στοργή και με την περιπάθεια ή ή άλλη, όπως προσπαθούσε με τους άγώνες της να την διαπλάσει;

Και τί θα κέρδιζε ή γυναίκα, άν γινόταν τέρενη, άν μαραινόταν—τοποθετημένο σε άλλες γλάστρες πια—το μόνο στόλισμά της, το μόνο έμψυχο λουλούδι της, ή γυναίκα;

Απορροφημένη απ' τις μικρές αυτές σκέψεις της, γύρισε με σκυφτό κεφάλι στο ξενοδοχείο. "Εκεί, μόλις την είδε ή μίς Λότη—μαθήτριά της και κόρη πλούσιου "Αγγλου διωμνηχάου—έτρεξε χαρούμενη κοντά της, εφωνίζοντας:

—Τί χαρά!... Τί χαρά, μαντάμ!... Πόσο είμαι ευτυχισμένη!

—Τί σας συμβαίνει, μίς Λότη;... Ρώτησε ή κυρία "Αφγκρεν, νιώθοντας ένα άριστο σφίξιμο στην ψυχή της.

—Ω, μαντάμ, έλαβα τηλεγράφημα απ' τον μπαμπά μου... Μου άναγγέλλει σ' αυτό ότι ο Τζίμ, ο καλός μου Τζίμ, έρχεται απ' τις "Ινδίες... "Ω, τί χαρά... Τελείωσαν πια τα φέμματα.

Σε λίγες ήμέρες θα τον έχω κοντά μου!... Φαριμάκι άπογοητεύσεως πλημμύρισε την ψυχή της Νορβηγής φεμινίστριας. Τόσα χρόνια είχε κοπιήσει να σταλάξει στον χαρακτήρα της μαθητριάς της όλες αυτές τις επαναστατικές ιδέες για τον άγώνα της γυναίκας και ποτέ της δεν είχε πάρει να την κατηχή.

Και μόλις αυτή ή κοπέλλα έμαθε, ότι πρόκειται να νάρθ ο μνηστήρας της, όλα άναποδογύρισαν και πήγαν χαμένα! Μουρμούρισε στυγνά:

—Τί μετριότητα, Θεέ μου, όδερνει τις σύγχρονες ψυχές... "Όλες ή γυναίκες προτιμούν τον πεζό και τετριμένο σύζυγό τους! "Όλες, σώνει και καλά, θέλουν να καταντήσουν μητέρες... "Απελπισία!...

Κλείστηκε στο δωμάτιό της, άπορροφημένη απ' το βασανιστικό εκείνο πρόβλημα. "Η προηγούμενες ειδυλλιακές σκηνές

πει να μη την έπληθύνουν ή σπουδαιότερες άδυναμίες του παλιού στρατιωτικού αριστερά του και των αυτών. Κάτω ο γάμος. Ζήτω ή έλευση του ή άνεξαρτησία απ' τον τυραννο άνδρα, ή γυναικεία, ή δύναμη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

Το κεφάλι της γοναίει να σπάσει απ' την ήμικρανία και μια άνεξηγητή μανία άνεξήγητη.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΒΑΡΒΑΡΕΣ ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Πριν από λίγα χρόνια, οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύανε, ότι ή έπιδημικές άρρώστιες όφειλονται σε διάφορα...διαβολάκια, τα όποια με μορφή και σχήμα μικροσκοπικών ζωφίων όρμουν την νύχτα μέσα στα χωριά και στις πολιτείες και ταιμπούνε τους ανθρώπους την ώρα που κοιμούνται!

"Όταν, λοιπόν, έπεφε καμιά έπιδημία στα χωριά της Ρωσίας, οι χωρικοί για ν' άμυνθούν εναντίον της και για να την κάνουν να φύγει απ' τον τόπο τους, μεταχειρίζονταν δυο μέτα:

Το πρώτο, το άπλωδες άμυντικό, ήταν το έξηξ: Τα κορίτσια του χωριού μαζευόντουσαν πρό της αύγης έξω απ' το χωριό κι' έχοντας έπικεφαλής την πιο άγνη, παρθένα, μπάνιανε και τριγυρνούσαν στους δρόμους του χωριού, κρατώντας ψηλά τα χέρια τους και φωνάζοντας άδιακόπως: —"Χού, χού, γού!..."

Ο δεύτερος τρόπος, ο όποιος μόνον σε θανατηφόρες έπιδημίες χρησιμοποιούνταν, ήταν ο άκόλουθος:

"Όλοι οι κάτοικοι του χωριού, άνδρες, γυναίκες, γέροντες και μωρά, μαζευόντουσαν τα μεσάνυχτα άπάνω σ' ένα ύψωμα κι' άνάθαινε μια μεγάλη φωτιά.

"Επειτα, ή ώμορφότερη κοπέλλα του χωριού, που έπρεπε να ναι συγγόνως κι' ή άνάντερη παρθένη, έθγαζε τα ρούχα της κι' όταν έμενε όλόγυμνη, προχωρούσε προς τη φωτιά, την όποια πηδούσε, ενώ οι συχωριανοί της ψέλνανε διάφορα τραπάρια.

Τις περισσότερες φορές ή κοπέλλες αυτές πέφτανε στη φωτιά και καίντουσαν!

Το έθιμο αυτό, καθώς φαίνεται, οι άγροίκοι Μούζικοι το διατηρούσαν από τα χρόνια που δεν είχαν άκόμη έγκριστιανισμό. Κι' είνε όλοφάνερη πώς τον παλιό καιρό ή παρθένη θυσιαζόντουσαν άπάνω στη φωτιά, για να φύγουν τα κακά πνεύματα!...

Η άγριες αυτές συνήθειες δεν ύφίστανται πλέον σήμερα.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

Στο άτελιέ του ζωγράφου:

—Μά έγώ σας παρήγγειλα έναν πίνακα να έχη μέσα και πρόσωπο διάφορα... "Αντί αυτού, όμως, βλέπω μια έκκλησία κι' ένα καμπαναριό... Δεν μου κάνει, φίλε μου, ο πινάκας σας...

—Κυρίε μου, υπάρχουν και πρόσωπα, σύμφωνα με την παραγγελία σας... Τη στιγμή αυτή όμως βρίσκονται... μέσα στην έκκλησία, και παρακολουθούν τη λειτουργία... Πώς θέλετε να τα δите;

—Ετσι!... Καλά, τότε... Μόλις σχολάσει ή έκκλησία κι' αρχίσουν να θγαίνουν, με είδοποιείτε για να νάρθω να πάρω τον πινάκά σας!...

Είχαν κλονίσει την πίστι της στον άγώνα της ιδεολογίας της, κι' έβλεπε—με κάποια ειλικρίνεια τώρα—ότι ολόκληρη ή ζωή της είχε κυλήσει μάταια και άδεια...

Ναι, μάταιη και άδεια! Το άναγνώριζε αυτό. Δεν ήταν άρετοί για να γεμίσουν μια ζωή οι πολυχρόνιοι αγώνες της για την γυναικεία χειραφέτηση. "Ενοιωθε και ή ίδια τώρα, ότι πίσω απ' το ζήτημα αυτό, απ' την ανθρώπινη αυτή προσπάθεια, κρυβόταν ένας νόμος της φύσεως, άμειλικτος και πανίσχυρος. Κι' ο νόμος αυτός δεν άνεχόταν παραβίασι, δεν συγχωρούσε συνηθεσιασμούς, δεν δεχόταν τροποποιήσι. Κι' όσους ζητούσαν να τον ύποτάξουν, τους τιμωρούσε σκληρά και άγρια!

Ερριξε μια ματιά στον καθρέπτη, κι' είδε όλοζώντανη μπροστά της την τρομερή απόδειξη της δύναμεις αυτού του νόμου. Πάνω, είδε τον έαυτό της ξερό, στεγνό, κοκκαλιάρικο, μισοκαταπονημένο, ζαρωμένο. Είχε τα θολά μάτια της, τα άδεια στήθη της την μαυροκίττεινη έπιδεμίδα της τεταμένη εκεί στα κόκαλα του ποσώπου της, και τα σουφρωμένα άχρωμα χείλη της. Παραβιάζοντας αυτόν τον νόμο, είχε καταντήσει μούμιο!

Και τότε, ένοιωσε μονομιάς πώς όλα άναποδογύρισαν. "Απορροσύνη την έπιασε, οι κρόταφοί της σφυροκοπούσαν όδυπρά απ' την ήμικρανία, και τα χέρια της τρεμούλιαζαν.

Μούγυρισε έξαλλη:

—"Όχι... "Αγωνίστηκα για μια όλοφάνερη ψευτιά, τόσα χρόνια... Δεν είνε ο προορισμός της γυναίκας να καταντήση μούμια και κι' έμένα... "Όχι... "Όχι!...

"Απλώς μηχανικά το χέρι της σ' ένα φαλλιδάκι κι' έμπηξε αναμμένη την τριχομήνες αϊχμές του στις φουσκωμένες φλέγες του λαϊμού της...

Σε μισή ώρα ήταν νεκρή από άκατάσχετη αίμορραγία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΩΔΗ ΛΕΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Από την Συλλογή του κ. Τάκη Λάππα)

ΠΑΝΤΡΕΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Χαριτωμένη συντροφιά μου λέει, να τραγουδήσω κι' έχω τους λέω δεν μπορώ κι' αυτοί μου λέν' τραγουδά. Τραβάτε με να σηκώθω και θάλα με να κάτσω να 'πω τραγουδι νίστιμο, να νυστιμήση ο τόπος:

Νύσταξαν τα ματάκια μου και θέλω να πλάγιασω, να γείρω σε άκροπελαγιά σκιάζωμ' από το κύμα, να γείρω σε οϊζόπηλο φοβάμαι από τους κλέφτες, να γείρω 'πάνου σε θουνο φοβάμαι μην κρυώσω, να γείρω στην ποδίτσα σου, πάνω στα γονάτα σου. Δεν έγειρα, δεν πλάγιασα, μηδε τον ύπνο 'πήρα κι' είδα 'να όνειρο κακό, κακό για τ' όνομά μου. Παντρεύεται ή αγάπη μου και παίρνει τον όχτρο μου. Δεν ήταν πώς παντρεύεται και παίρνει τον όχτρο μου, μόν' ήταν πώς με κάλεσαν να πάω να στεφανώσω. Με τί ποδάρια να σταθώ τα στέφανα ν' αλλάξω!...

Η ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΗ

—Μάννα, ή καρδούλα μ' με πονεί, κι' ή μέση μου με σφάζει.

—Μαριώ μου να μη μάργωσες, Μαριώ, μην πήρες κρύο.

—Μάννα μ' δεν είνε μάργωμα, μάννα μ' δεν είνε κρύο.

—Παρά είνε ο πόνος του παιδιού; ήθε ο καιρός να γίνη.

—Σώπα, Μαριώ μ', και μην το λες και μην το ξεστομίζης, γιατί ταχιά 'ναι Κυριακή.

—Έρχονται συμπεθέροι.

—"Αν έρθουν, καλώς ήρθανε, θάνε ταύλα να φάνε.

στολίστε τη μικρότερη και στείλτε την να κάτση.

Ελάτε τραπέζια θλιβερά.

και τα πεσκίρια μαύρα.

Ο ΨΑΡΑΣ

"Εγώ και του ψαρά παιδί και ατός μου ψαρολόγος, "Ερριξα τ' άγκιστράκι μου και πάνω δυο μπαμπούνια. Τό 'να ήταν πλούσιο κι' άσχημο, τ' άλλο φτωχό κι' ώραίο. Κινάω πάω στην πλούσια να δώ το πλουσιόκό της, πάνει μου τηγανίζει αυγά, με μέλι και με μύσχο, πάνει μου στρώνει στρώματα, χρυσά μαξιλαράκια. Γέρνω, άγκαλιάζω κούτσουρο, φιλω δαυλί καμμένο. Κινάω πάω στη φτωχιά να δώ το φτωχικό της, πάνει μου θράζει λάχανα, δίχως να ρίξη λάδι, μου τηγανίζει κλούβια αυγά, δίχως να έχουν μέλι, παίρνει μου στρώνει τσάτζαλα παληά μαξιλαράκια. Γέρνω, άγκαλιάζω μάλαμα, φιλω μαργαριτάρι!

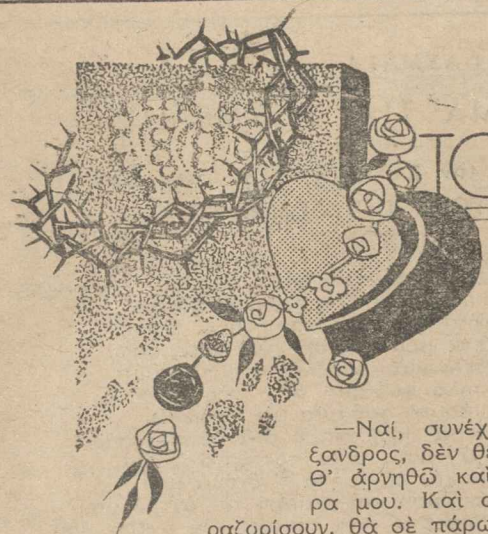
ΑΠΙΣΤΙΑ

Μάννα μ' ή αγάπη γάλλισε, δεν θέλει να μιλώ, της διμύλω, δεν μου μιλεί, της κραίνω, δεν μου κραίνει, μένα μου στρώνει χώρια μου κι' ατήνη στο κρεβάτι. Τη νύχτα τα μεσάνυχτα, δώδεκα έχ' ή ώρα, άκούω το κρεββάτακι της τρέκει και λιανοτρίζει. Γά παπουτάκια μ' έθγαλα κι' άγάλια-άγάλια πάω. "Απλώσα το χεράκι μου και θάρκα δυο κεφάλια, τό ένα 'χει κατασρά μαλλιά και τ' άλλο δυο πλεξούδες. Και πίσ' ο μαύρος γύρισε, σαν μύλο μαρμένο!

ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Γραμματικό θάρεσσε σε μαυρομάτας πόρτα, και πήγαινε το αίμα του σαν σιγανό ποτάμι. Κι' ή μάνα του το μάζεσε σ' ένα χρυσό λαγύνη κι' ή μάνα του, το 'βίλησε κι' ή μάνα του, το λέει: —Δεν στώπα, Γιούλη μ' μια φορά, δεν στώπα, Γιούλη, δύο. άρνήσου, γιε μ' τις ώμορφες, άρνήσου τις μαυρομάτες, ή μαυρομάτες θά σε φάν, ή ρουσσες θά σε χάσουν. —Άρνήσου, μάννα μ' το σταυρό, κι' ατή την έκκλησία, τότε κι' έγώ θ' ν' άρνηθώ ρουσσες και μαυρομάτες.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αυθεντική εισήγηση της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησημένου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

ΧΑ'

—Ναί, συνέχισε μ' έξαψη ο 'Αλέξανδρος, δεν θέλω να γίνω βασιλεύς. Θ' αρνηθώ και στὸν ἴδιον τὸν πατέρα μου. Καὶ στὸ τέλος... ἀν μὲ παρζορίσουν, θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ φύγουμε...

—Μὴ λές τέτοια λόγια, ἀγαπημένε μου. 'Εξ ἄλλου, δὲν μιλῆσεις ἀκόμα μὲ τὸν πατέρα σου.

—'Υποθέτεις πὼς ὁ πατέρας μου φεύγει μόνος του ἀπ' τὴν 'Ελλάδα;

—'Οχι βέβαια. Μὰ πρέπει νὰ μιλήσης μαζί του προηγουμένως. Ν' ἀκούσης τί θὰ σοῦ πῇ.

—Θεέ μου, φοβοῦμαι πὼς θὰ τρελλαθῶ!

—'Υπομονή, 'Αλέξανδρε!

Τὰ μάτια τῆς Ασπασίας εἶχαν βουρκώσει.

—Κι' ἔπειτα, συνέχισε ὁ 'Αλέξανδρος, γιατί φορτώνουν σὲ μένα τὸ θρόνο; Κι' ὁ ἀδελφός μου, ὁ Γεώργιος, ὁ νόμιμος διάδοχος;

—'Η Ασπασία δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

—Τί πλεκάνες, τί ἀθλιότητες! φώναξε ὁ πρίγκηψ.

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, συνέχισε:

—'Ας εἶνε, θὰ δῶ τὸν πατέρα μου, θὰ μιλήσω μαζί του. Κι' ἔπειτα, ἔπειτα πρέπει νὰ σὲ δῶ.

Μπίκα. "Α, δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο ἀπαραίτητη μοῦ εἶνε τώρα ἡ συντροφιά σου! "Εχω τὴν ἀνάγκη σου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Μ' ἐννοεῖς, ἀγάπη μου;

—Ναί, 'Αλέξανδρε, ἡσυχάσε, δὲν θὰ λείψω ἀπὸ κοντά σου.

—Σ' εὐχαριστῶ... Σ' εὐχαριστῶ!...

—'Εμειναν λίγο ἀκόμα μαζί κι' ἔπειτα χώρισαν.

—'Ο πρίγκηψ ἀνυπομονοῦσε νὰ δῇ τὸν πατέρα του καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί του.

—Τὸ ἀπόγευμα, Μπίκα, εἶπε στὴν Ασπασία, ἀν δὲν ἔσθω σπῆτι, θάρηθαι ἐν δὲν. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—'Ω, μὲ ναί, ναί.

Μολταῦτα, δὲν ὑπόρριαν νὰ ἰδωθοῦν τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, παρὰ γιὰ λίγα μόνον δευτερόλεπτα. Ὁ 'Αλέξανδρος ἦταν κυριολεκτικῶς ἀνάστατος τὴν ἡμέρα αὐτή. 'Επρόκειτο νὰ μιλήσῃ ἰδιαίτερος μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ δεχθῇ ἕνα πλήθος προσώπων. Μόλις λοιπὸν ὑπόρρισε ν' ἀνταλλάξῃ λίγα λόγια με τὴν ἀγαπημένη του.

—Δὲν ἔχω τίποτε νεώτερο νὰ σοῦ πῶ, Μπίκα μου, τῆς εἶπε. Εἴμαστε ὅλοι ἀνω-κάτω. "Ενας τεραστῆς ἐντάσεως σεισμὸς ἔχει κάμει ἀνω-κάτω τὸν 'Ελληνικὸ θρόνο! "Εστὶ μόνον μπόρῶ νὰ παρομοιάσω τὴν ἀναστάτωση, τὴν συμφορὰ αὐτὴ πού μᾶς βρῆκε. Δὲν ἐλπίζω νὰ σὲ δῶ, οὔτε τὸ βραδύαι σήμερα. Αὔριο ὅμως ναί, ἀσφαλῶς. "Οσο ἀργά κι' ἂν κοιμηθῶ, ὅσο κι' ἂν ἀγρυπνήσω τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς ἀπογνώσεως, θὰ σηκωθῶ πολὺ πρῶτ καὶ θὰ ρθῶ σπῆ-

Ἡ πριγκίπισσα Μαρία Βοναπάρτου, σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, στενὴ φίλη τῆς πριγκίπισσας Ασπασίας.

τι νὰ σὲ πάρω, μὲ τ' αὐτοκίνητο. Θεός, Μπίκα;

—'Αγαπημένε μου! Καὶ τὸ ρωτᾷς;

—Θὰ κάνουμε, πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, τὸ γύρο τῆς Πειραιῆς. Χερσονήσου καὶ πρῶτ-πρῶτ θὰ βρίσκουμαι πάλιν ἐδῶ, κοντὰ στὸν πατέρα μου. Θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ, πολὺ καλὸ ὁ πρῶτος αὐτὸς περίπατος. Καὶ θάχουμε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ μιλήσουμε. Σὺμφωνοί;

—Σὺμφωνοί, 'Αλέξανδρε.

Τῆς ἔσφιξε κατόπιν, σὰν ἀπελπισμένος, τὰ χέρια, μέσα στὰ δικά του καὶ χώρισαν.

Τὸ παλᾶτι τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἦταν κυριολεκτικῶς ἀνάστατο. Δὲν θὰ μιλήσουμε ὅμως—τὸ ἐπαναλαμβάνουμε—γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴν, τὰ ὁποῖα εἶνε ὁλῶς γνωστὰ ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς. Θὰ σταθούμε ἀποκλειστικῶς εἰς καθετὶ, πού ἀφορᾷ τὸ εἰδύλλιο καὶ τὸ γάμο τοῦ 'Αλεξάνδρου, τὴ ζωὴ του καὶ τὸ θάνατό του, τὸν τόσο μαρτυρῶν!

Χάριν τῆς ἱστορίας ἐπίσης, ἀναφέρουμε ἐδῶ μερικὰς ἱστορικὰς χρονολογίαις: Ὁ 'Αλέξανδρος ἀνεκρηρύχθη βασιλεὺς τῆς Ἰνῆς Ἰουνίου 1917 καὶ ἀπέθανε στίς 12 Ὀκτωβρίου τοῦ 1920 στίς 4 καὶ 10 λεπτὰ μ. μ. εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, 2 μηνῶν καὶ 2 ἡμερῶν. 'Εθαύλασε δηλαδὴ 3 ἔτη, 4 μῆνες καὶ 11 ἡμέρας.

Καὶ τώρα συνεχίζουμε τὴν ἐφήγησίν μας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας αὐτῆς τραγικῆς γιὰ τὴν 'Ελληνικὴν δυναστεία ἡμέρας, ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐκάλεσε ἰδιαίτερος τὸν 'Αλέξανδρον, καὶ τὸν ὥρισε διάφορες συμβουλές, παρασταμένους καὶ τῆς βασιλείας Σοφίας.

Ὁ 'Αλέξανδρος ἀκούει τὸν πατέρα του χωρὶς νὰ μιλά βουδὸς καὶ λυπημένος. Δὲν φερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Τὰ γεγονότα ἦσαν τόσο ἀπρόσμενα ὥστε τὸν εἶχαν ἀποσταμάσει τὸν εἶχαν ἀφήσει ἐμβρόντητο.

Ὅσο ὅμως πληροῖαζε ἡ μέρα, ὅσο πληροῖαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως καὶ τῆς οἰκογενείας του, τόσο ὁ 'Αλέξανδρος καταλαμβάνετο ἀπὸ βαρεῖα ἀθυμία κι' ἀπόγνωση. Ἡ λύπη ἀπ' τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ σκέψις τῶν εὐθυνῶν τοῦ ὡς βασιλέως, σὲ μιά τόσο κρίσιμη περίστασι, τὸν ἀναστάτωναν.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτον ὅταν πῆγε στὸ σπῆτι τῆς Ασπασίας καὶ τὴν ἐπῆρε νὰ κάμῃ τὸν αὐγινὸ τους περίπατο, τὴν ἀνοίξε τὴν καρδιά του, τῆς ἐμυστηρεύθηκε τοὺς φόβους τὴν ἀγωνία του, τὴν ἀπόγνωση του.

Ὅπως πάντα, ἡ Ασπασία προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ συμβουλή πού ἐξέσπασε ἐναντίον τῆς οἰκογενείας του, ἦταν μεγάλη. Κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἦταν ἀπᾶρ γόρητος...

Κυττάζοντας μάλιστα ἀπὸ ὕψος τὸν βράχον τῆς Πειραιῆς Χερσονήσου τὴν ἡμερὰ τῆς 9 ὁλασσε, τὸν ἐξώτερο βουρὸν οὐρανὸν πού τὸν ἐχρῶσαν...

πληροσμία τῆς ἀνατολῆς, ἀναστέναιζε θαθεῖα καὶ ἐπανελάμβανε: —Τί κρίμα!... Τί κρίμα!... Γιατί νὰ μὴν εἴμαι ἕνας μικροαστός, Μπίκα; Θάχτιζα τὸ σπῆτικὸ μου στοὺς βράχους αὐτοὺς καὶ θὰ ζούσαμε ἐδῶ, κοντὰ στὴ θάλασσα, διαρκῶς εὐτυχισμένοι, μακριὰ ἀπ' τὴν κακία καὶ τὴ μίζερια τῶν ἀνθρώπων, μακριὰ ἀπ' τῆς πλεκάνες τῆς πολιτικῆς...

Ἡ Ασπασία ἀκούμπουσε τότε στὸν ὦμο του τὸ ὥραϊο τῆς κεφαλῆ καὶ τοῦ ψιθύριζε γλυκὰ, ἀπαλὰ: —Κουράγιο!... Θὰ ρθοῦν καὶ γιὰ μᾶς εὐτυχισμένες ἡμέρες... Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ γιὰ ὅσα ὑποφύραμε...

Ἐπτασε τέλος ἡ μοιραία, ἡ θλιθερὴ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ἦνε ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὸν 'Αλέξανδρον, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἦταν ἡμέρα σπαραγμοῦ καὶ δακρύων. Ὅλοι κλαίγανε ἀπαρηγόρητα, σὰν νὰ εἶχαν ἐμπρὸς τοὺς νεκροὺς. Κι' ὅμως, κατὰ ἀνάλογο συνέβαινε, κατὰ πῶς τραγικὸ. Ὁ νεκρὸς στὴν περίστασι αὐτῇ, ἦταν ὁ 'Ελληνικὸς θρόνος, ἡ 'Ελληνικὴ δυναστεία!...

Τί κι' ἂν ἔμενε στὴν 'Ελλάδα ὡς βασιλεὺς ὁ 'Αλέξανδρος; Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ἀλήθεια τραγικὴ, ὅτι ὁ 'Ελληνικὸς θρόνος ὁλῶς ἐπέφερε κατόπιν τὴν πλήρη, τὴν τελείαν κατάρρευσίν του.

Μέσα στὴ γενική αὐτὴ θλίψι καὶ τὴν ἀπόγνωση, μόνον ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διατηροῦσε κάπως τὴν ψυχραιμία του, σὰν τέλειος στρατιώτης πού ἦταν.

Δὲν ἐκλάγε ὁ Βασιλεὺς.

Εἶχε κρύψει τὸν πόνο του στὰ βάθη τῆς καρδίας του καὶ προσπαθοῦσε, πνίγοντας τὰ δικά του δάκρυα, νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἡμέρα αὐτῇ, μεταξύ τοῦ βασιλέως Κωνσταντῖνου καὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου, ἀντηλλάγησαν λόγγοι ἱστορικοί.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους, λυπόταν, ὅπως εἶπαμε, ὁ 'Αλέξανδρος. Ἡ σκέψις τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς οἰκογενείας του τὸν ἐσπᾶζε. Μὰ εἶχε κι' ἕναν ἀκόμα σοβαρὸ λόγον νὰ λυπᾶται. Τὸ ὅτι θὰ ἔμενε αὐτὸς στὸ θρόνο, ὅσο θὰ ἔλειπε ὁ πατέρας του...

Πόσο θὰ διαρκοῦσε τὸ μαρτύριό του αὐτό;

Γιὰ τὸν 'Αλέξανδρον μαρτύριο, βάνανος καὶ παραζάλη, ἦσαν ἡ εὐθύνη τοῦ βασιλέως. Κι' ὕταν τὸν ἐκάλεσε ὁ Κωνσταντῖνος, γιὰ τελευταία φορὰ ἰδιαίτερος, γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψῃ, ὁ 'Αλέξανδρος ἀφῆρε τὸν πόνο του νὰ ἐξασπῇ.

—Πατέρα, εἶπε στὸν Κωνσταντῖνον, ξέρω πόσο σπαραγμὴν εἶνε ἡ καρδιά σας, μαντεύω τὸν πόνο σας, ξέρω πολὺ καλὰ πόσο ὑποφέρετε. Ὡστόσο, ἐπιτρέψατέ μου, νὰ σὰς ἀνοίξω καὶ τὴ δική μου τὴν καρδιά. Δὲν μπορῶ νὰ παίξω τὴν τραγικὴ αὐτὴ κωμῆδα πού μοῦ ἀνέθεσαν. Δὲν εἴμαι πλασμένος γιὰ βασιλιάς, τὸ ὁμολογῶ. Θὰ παραιτηθῶ! Ναί, θὰ παραιτηθῶ, θὰ τοὺς πετάξω τὸ στέμμα, τὸ ἀκάνθινο στέμμα, πού θέλουν νὰ μοῖ φορτώσουν, κατὰμουτρα καὶ θὰ ρθῶ μαζί σας.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔκαμε μιά κίνησι πούδειχνε τὴν ἀνυπομονή του, τὴν ἀπελπισία πού τὸν κατεῖχε, τὸν ἐκνευρισμὸν καὶ τὴν λύπη του, τὴν ὁποία μεγάλωναν τὰ λόγια τοῦ 'Αλεξάνδρου.

—Σὰς ζητῶ συνγνώμην, πατέρα, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος. Δὲν ἐπιμῶ νὰ σὰς λυπηθῶ. Κάθε ἄλλο μάλιστα. "Αν μποροῦσα, θὰ ἔβια τὸ αἷμα μου, τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ σὰς βγάλω ἀπ' τὴ δύσκολὴ αὐτὴ περίστασι.

Ὁ Κωνσταντῖνος κούνησε θλιθερὰ τὸ κεφάλι του.

—'Ακουσέ με, παιδί μου, εἶπε. Πρὸ πάντων, μὴ παραφέρεσαι. Στὴν δύσκολὴ αὐτὴ περίστασι, τὴν τόσο κρίσιμη καὶ τόσο τραγικὴ, χρειάζεται πρὸ πάντων ψυχραιμία. Εἶνε εὐχὴς ἔργον, 'Αλέξανδρε, τὸ ὅτι παραμένει κάποιος στὸ θρόνο κι' ὅτι ὁ κάποιος αὐτὸς εἶναι ἐσύ. Μένεις ἐδῶ, στὸ θρόνο τοῦ πατέρα σου, ἐν φρουρὰς του, μέχρις ὅτου γυρίσω. Γιατί θὰ γυρίσω μιά μέ-

ρα, αὐτὸς εἶνε ὁ πόθος τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς θὰ μὲ καλέσῃ νὰ γυρίσω μιά μέρα. Μ' ἀγαπᾷ, ὅπως κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπᾶ. Τί θὰ γινόνταν λοιπὸν, παιδί μου, ἂν δὲν δεχόσουν τὸ στέμμα; Θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὴ ἐναγυρίσουμε ποτὲ πίσω. Μὲ ἀνταμειβάνεσαι;

—Ναί, πατέρα, ψιθύρισε λυπημένος ὁ 'Αλέξανδρος.

—Πρέπει λοιπὸν ν' ἀκούσης προσεκτικὰ τῆς συμβουλῆς πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Πρέπει νὰ εἴσαι, παιδί μου, κατὰ τὸ δῶσμά τῆς βασιλείας σου, ὅσο κι' ἂν εἶνε γραφτὸ μᾶς νὰ διαρκέσῃ αὐτό, λογικὸς, φρόνιμος, προσεκτικὸς στὸ καθετὶ, σὲ κάθε σου ἀπόφασιν, σὲ κάθε σου πράξιν. Θὰ προσπαθήσουν βέβαια νὰ σ' ἀπομονώσουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. Μὰ μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπικοινωνῶ μαζί σου, μὲ κάθε τρόπο, θὰ κατορθώσω νὰ σοῦ στέλνω εἴτε γραπτῶς, εἴτε προφορικῶς, μ' ἐμπιστά πρόσωπα, τῆς οδηγίης μου καὶ τῆς συμβουλῆς μου. Ὑπόμεινε τὰ πάντα, ὅπως κι' ἐγὼ κι' ἡ μητέρα σου κι' οἱ θεῖοι σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ὑπομείναμε. Κρύψε τὸν πόνο σου βαθεῖα, στὰ κατὰβάθη τῆς καρδίας σου. Κατασίγασε τὸ πένθος σου, κάθε σου πένθος, πνίξε τὴν ὀργὴν σου, γίνε συντετὸς καὶ φρόνιμος, γίνε ψυχραιμὸς κι' ἔχε σύντροφόν σου καθημερινὸν τὴν ὑπομονή. Φύσισε πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὰ προσωπικά σου ἀκόμα θείρα. Φρόνησε καλὰ τὸ θρόνον τοῦ πατέρα σου. Κι' ὅταν ἔρθει τὸ πᾶν ὅπως τοῦ χρόνου, ὅταν ἔρθει ἡ ἡμέρα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνταμοίωσῆς, τότε θὰ δῆς καὶ σὺ τὰ δεινὰ σου νὰ πραγματοποιοῦνται...

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐσώπασε.

Ὁ 'Αλέξανδρος δὲν μιλοῦσε ἐπίσης.

Εἶχε τὸ κεφάλι του σκυμμένο στὸ στήθος του καὶ μόλις συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά του.

—Ἐννοεῖς βέβαια τί θέλω νὰ πῶ, 'Αλέξανδρε; εἶπε σὲ λίγο ὁ βασιλεὺς.

Ὁ 'Αλέξανδρος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν πατέρα του κατὰμάτια.

—Μιῶ σχετικά μὲ τὸν ἔρωτά σου, συνέχισε ὁ βασιλεὺς. 'Αγαπᾷς τὴ δεσποινίδα Μάνου.

—Ἐχομε ἄλλωστε μιλήσει κατ' ἐπανάληψιν γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Σοῦ συνιστῶ λοιπὸν, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ, ἂν ἐπιμένεις...

—Πατέρα!...

—Πολὺ καλὰ, μὴν ταράζεσαι, σὲ συμβουλεύω ἀπλῶς νὰ κάμῃς ὑπομονὴ καὶ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σου μὲ τὴ δεσποινίδα Μάνου. Ὑπόμεινε, ὅσο νὰ περάσῃ ἡ θρομνία αὐτῇ. Μὴν παρασυρῇς ἀπ' τὰ αἰσθηματικά σου ἢ ἀπὸ κακὰς εἰσηγήσεις καὶ βιαστῇς νὰ τελέσης τοὺς γάμους σου μὲ τὴν κόρη πού ἀγαπᾷς. Αὐτὸ ἦταν κακὸ καὶ γιὰ

σένα καὶ γιὰ μένα, θὰ ἦταν πρόωρο, δὲν θάβγαине σὲ καλὸ. Μὲ καταλαβαίνεις;

Ὁ 'Αλέξανδρος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

—Διστάζεις; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς. Εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλη ἡ θυσία αὐτὴ πού σοῦ ζητῶ;

—Ναί, πατέρα, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ 'Αλέξανδρος.

—Ὡστε ἐπιμένεις;

—Πρέπει νὰ νυμφευθῶ τὴν κόρη πού ἀγαπᾶ. Πρέπει νὰ φερθῶ σὰν τίμιος ἄνθρωπος.

—Θυσιάζοντας τὰ πάντα, τὸ θρόνον; τὸν πατέρα σου; Τὰ πάντα, τὰ πάντα;

Ὁ 'Αλέξανδρος ἔκρυψε τὸ κεφάλι του.

—'Αγωνιοῦσε.

Κόμποι ἱδρώτος κατέβαναν στὸ πρόσωπό του.

—Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ ἀρνήθῃς τὸ εἶθός σου, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ προδώσῃς τὴν κόρη πού ἀγαπᾷς. Σοῦ συνιστῶ ἀπλῶς σὰν πατέρα σου, ν' ἀνστάλης ἐπὶ τοῦ παρίους, τὸ γάμο σου.

Ὁ 'Αλέξανδρος δὲν ἀπαντοῦσε.

—Μίλησε ἀδίστακτα, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Σὰν ἄνδρα, σὰν ἀξιωματικόν, σὰν βασιλιάς, λοιπὸν. Ἐπιμένεις νὰ τελέσης τὸ γάμο σου, ἐνῷ ἡ οἰκογένειά σου θὰ βρίσκεται μακριὰ, ἐξοριστῇ;

Ὁ 'Αλέξανδρος, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ, ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙΡΟ : Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ὁ κ. Ε. Βενιζέλος, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμὰς 4. Η αδοξασμένη υπερτίμησή των παρὰ τῶν ὑποπρακτορῶν ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν δὲν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, δόκιμους ὑποθέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιούτων τι, νὰ

μὰς τὸ ἀναφέρουν ἀμεσῶς.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνώστων μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδενομένη ὑπὸ δικαίωματος κρίσεως ἐν δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας μὰς γράφουν διὰ ἐπιθυμῶν νὰ προμηθεύθωσιν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν διὰ δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰσδιήσετε τιμῆς.

Σ. π. ρ. Γαβριλῆν. Ἐνταῦθα. Τὸ λέτε διήγημα αὐτὸ : Ὅχι, πρὸς Θεοῦ, δὲν εἶνε τέτοιο. Τότε τί εἶνε, θὰ πῆτε. Ξερούμε καὶ μεῖς ! Γι' αὐτὸ τὸ δημοσεῖομα καὶ ὅς τοῦ δόσει καθέναν τ' ὄνομα πού νομίζει πὺ κατ'ἀλλήλῳ γι' αὐτό. Ἦγουν : Σκηνὴ τοῦ Δρόμου, Ἐρωτικὸν Δράμα, Πεῖθον Ἔπος, κλπ. κλπ. Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ λεγόμενον :

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΑ ΑΙΚΣ

«Ἀχ, ἄχ, τί εὐτυχία νὰ τὴν σφραγίσω στὸν Ἑθνικὸ Κήπον, τὸν κινῶς λεγόμενον Ἀναχθορῆζον ! Δέγω ἄχ ! Καὶ ἐκίχη δὲν ἐκσεστώμισε οὔτε ἐν ἄχ καὶ ἀλῆμονον. Σκληρὰ νεάνης !...

—Μενδὰμ, τῆς λέω, μενδὰμ ἔχω εἰς τὸν πυθμένα τῆς καρδίας ὀδούζον κινῶς Βεζούδιον. Μὲ ἐκάψατε παρφόρος καὶ παραφρόνος, μεντὰμ !

Καὶ ἀπὶ με κραδνάζει ἡ λυσσάλα :

—Ὅστι, νὰ χαθῆς, βασιλεῦ, κασιδεῖρη, ἐννοραλαίε !

Ἐπ' ἀναλαυδάνῳ μαρισσῶς :

—Μενδὰμ, μενδὰμ μὴ με τραγνίζετε. Ὁ ἔρος χρόνια δὲν λαβάνη ἐπὶ πῶν καὶ δὲν σβήνεται με σβεστικὸν ἢ λέκας σὲ ἡγάτω. Ζητῆτε ἀθλία ὑπαρκτος νὰ με ἐξοβελίσετε ὡς ὀδελλῖον !

Καὶ αὐτὴ με ἀπαντᾷ :

—Συχαμένε ἦταγε εἰς ἀποχορτίτιον !

—Ἀηλαδὴ, μενδὰμ ! Ἐγὼ δὲν ἡσθάνομαι κόφισμον, περικαλῶ.

—Ἦταγε, σὲ λέγω, εἰς μοναστήριον, εἰς ὀνάριον τῆς ἀναχθορῆζης σιμφορῶν !

Τότε — καὶ τί δὲν κατασεβάζη ἡ ἀπαγοήτεις ! — τότε ὁ τάλας ἐξήγων οὐλοβέρδιον καὶ τῆς ἐκσεσκόνησα τὸν ἀχρίον ἐν κέφαλον διὰ περοβολισμοῦ !

—Ἀχ ! ἐνέβηρεσεν καὶ ἐξαπλόγη χαμὴ ἡ σιχαμὴ...

Καὶ ἐνὶ τῷ τόρῳ, κίριε συνδύατα, ἐδρόβω εἰς τὰς φελακὰς Σινγκροῦ καὶ με καταβορβίζη ἡ φθὶο ἔνεκα ὁ ἔρος, χρόνια δὲν κητὰ καὶ τὰ λιπὰ. Τάττα καὶ μενὸ ὁ ἐσθίος τῶν φελακῶν διὰ μίαν σκληρὴν καμηλοπαρδάλειν, κινῶς αἰσα, ἦγουν αἰγίδα.

Κωνστ. Βαρδ... Πειραιᾷ. Οἱ στίχοι πού στέλνεται εἰνε σπασαξικάρδιον, εἰνε σπασαξικάρδιον, μὰ δὲν ἀποτελοῦν σὺ σύνολο τοὺς ποιήμα. Ἀν ἦσαν τέτοια τὰ ποιήματα, ὁ πόλοι ποτὲ Νικολός, ὁ Κλεάνθης Ἀναστασίδης καὶ ὁ Ἡλίας, πὺ βγάει τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἐπιμελείας», θὰ ἦσαν σήμερᾳ Ἀκαδημαϊκοί. Ἀλλὰ δὲν εἶνε... ἂν καὶ ὑπάρχουν στήν Ἀκαδημία καὶ τινες Νικολοὶ — με τὸ συμπάθειο ! Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ... τὸ ποιήμα σας — κατ' εὐφημιῶν :

Εἰς ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗΝ

Παραπολὺν πηγαίνει εἰς τὰ [μπαλνιζ],

χωρὶς τῶν γονέων σου τὸν τῶμον

πίνεις εἰς τὰ καπνιστὰ ῥῶθον Φίξ

καὶ ἔλαβες τὸν καλὸν δρόμον.

Ἐάν με ἐννιμενέσω θὰ ἔμενε τ-

μῖα

δὲν θὰ ἦσο κόρη τῶν περιπτόων,

δὲν θὰ σὲ συνέλαυαν ἡ ἄστυνο-

μία,

δὲν θὰ ἐνίενσο στή Γληφὰς κόρη

τῶν νεανῶν.

Καὶ ἔτσι μαζὺ ἐνομένη

νομίμως διὰ τοῦ ἱερέως στεφανω-

μῆνοι

θὰ ἐκοιμήμεθα εἰς τὸ αὐτὸ προσ-

κεφάλαιον

καὶ δὲν θὰ ἐξάδενες τῆς τιμῆς τὸ

κεφάλαιον.

Διότι ἡ τιμὴ δὲν ἔχει τιμὴν,

καὶ τὰ λοιπὰ, δεσποινὶς Φρόσων, ἂ

μὴν !

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Δοσιὸν Πούδρες **"RADIUM"** Ἄντιφελελὶδ **Γάλα**
Κρέμες Καδουράδιουμ
Ἀρώματα Σουλφουράδιουμ

Εἶνε ἀθῶα καὶ φρέσκα. Παρασκευάζονται εἰδικῶς γιὰ τὸ κλίμα μας καὶ ἰδιαίτερως διὰ ξηρὸ καὶ λιπαρὸ δέρμα.

Πώλησις καὶ ὁδηγία εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς ἱατροῦ

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ. Ἀριθ. 8.—Τηλ. 21566

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», κατ' ἑν τρόπον ὑπεδείχσαν εἰς προηγούμενα φύλλα, ὅθι ὑπάρχον τὰ ἐξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α' ἀριθμὸς δὲ κερδίσει 1 αὐτοκίνητον Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—	ἀξίας	1.500.—
Ὁ Β' 1 οἰκπέδον στῆ θέσῃ Κεοπένιας ἐπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πηγεὺν ἐκ, ἀξίας... 50.000.—	Ὁ ΙΣ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... 1.000.—	1.000.—
Ὁ Γ' 1 ραδιοφῶνον, με πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας... 15.000.—	Ὁ ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... 1.000.—	1.000.—
Ὁ Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας... 8.000.—	Ὁ ΙΗ' 1 γυναικεῖο κερσὶ, ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ Ε' 1 γραμμοφῶνον, ἀξίας... 4.000.—	Ὁ ΙΘ' 3 ζεύγη καλτσες, ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ ΣΤ' 1 γραμμοφῶνον φορητὸν, ἀξίας... 2.500.—	Ὁ Κ' 3 ζεύγη καλτσες, ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ Ζ' 1 γραμμοφῶνον φορητὸν, ἀξίας... 2.500.—	Ὁ ΚΑ' 3 ζεύγη καλτσες, ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας... 2.500.—	Ὁ ΚΒ' 1 ὁμπρελλα ἀνδρική, ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ Θ' 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικήν, ἀξίας... 1.500.—	Ὁ ΚΓ' 1 ὁμπρελλα γυναικεῖα ἀξίας... 500.—	500.—
Ὁ ΙΑ' 1 ἀδιάδροχο γυναικεῖο ἀξίας... 1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας... 135.000.—	135.000.—
Ὁ ΙΒ' ὄψασμα γυναικεῖο, ἀξίας... 1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200, ἀξίας... 100.000.—	100.000.—
Ὁ ΙΓ' ὄψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας... 1.500.—	240 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν διέλιον «Καπετὰν Φαντασμα», ἀξίας... 12.000.—	12.000.—
Ὁ ΙΔ' ὄψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας... 1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν διέλιον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας... 3.000.—	3.000.—
Ὁ ΙΕ' 1 ντυσίνα πλάκας γραμμοφῶνον, ἀξίας... 500.000.—		500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 10 Μαΐου 1934.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβανόντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας εἴνε ἀπὸλύτως εὐχαριστήμενοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίσουν ἐξ ἐβδομαδιαῖου.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ Μ'ΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οικογένεια» εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ πὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 25^η

19822 *

ΑΘΗΝΑΙ, 10 Μαΐου 1934.

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχεῖου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 24 Μαΐου ε. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ **"Η ΕΛΛΑΣ"**

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Ἡ «Βιτανόβα» δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα σίτι.
Εἶνε πραγματικὸν ἐλιξήριον μακροζωίας
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.
Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτική Ἑταιρεία «Μινέρβα»,
Ἀθήναι.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΜΟΝΗ;

ΕΙΜΑΙ ΤΟΣΟΝ ΕΥΧΟΛΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝΩΜΗ ΕΧΕΤΕ
ΠΛΕΟΝ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ
ΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ
Τίποτε δὲν προδικάζει τόσον
τὴν εὐμορφίαν ὅσον τὰ ὄσχημα
δόντια.

Δύνασθε νὰ ἀποκτήσῃτε ἐκθαμ-
βωτικῶς λευκὰ δόντια ἐὰν με-
ταχειρισθῇτε δύο φορές τὴν ἡ-
μέραν ἓνα ἑκατοστόμετρον ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας.
Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὰ δόντια
σας θὰ γίνουν κατὰ τρεῖς ἀπο-
χρώσεις λευκότερα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξυγιαίνει τὸ
στόμα, λευκαίνει τὰ δόντια καὶ
ἀπολυμαίνει τὴν ἀναπνοήν.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντόκρε-
μα, διότι ἐν σωληνάριον διαρ-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - Αθήναι

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗΝ

Νὰ διαφυλάξετε τὴν ὁμο-
τητα τοῦ προσώπου σας καὶ νὰ ἀ-
ποκτήσῃτε τὸ νεανικὸν χρῶμα ποῦ
κάθε κυρία ποθεῖ καὶ ποῦ οἱ ἀν-
δρες θαυμάζουν, ἀποφεύγετε τὴν
χρῶνιν ἀνευφελὴ καὶ θαλαβερῶν
κρεμῶν. Μεταχειρίζεσθε μίαν ὁμο-
γενήν κρέμαν, ὑγιεινὴν καὶ ἐφ-
εργετικὴν μὴ ἀποξηραίνουσαν τὴν
ἐπιδερμίδα ἀλλὰ καὶ ὀχι λιπαρὰν,
παρασκευασμένην ἀποκλειστικῶς
μὲ ὑλικά ἀρίστης ποιότητος ἀρώ-
ματισμένην εὐχάριστα μὲ φυσικὰ
ἀρώματα ἀνθέων,
παλαιὰ, πολὺ ἀ-
κριβὰ καὶ σπάνια.

Μὴ χρονο-
τριβήτε, Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίζεσθε
συνεχῶς τὴν

Ἀκολουθήσατε
καλῶς τὴν εἰς
κάθε φυλλάδιον ὑ-
πάρχουσαν ὁδη-
γίαν χρήσεως.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΕΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆς
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Ἡ ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Λιπαρά (νυκτὸς)
εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὁπoίον μαλακώνει
καὶ τενώνει

Ἡ ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Ἐξαιρετικὰ τὰς ρυτίδας, τὰ
ἐρυθρήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Ἡ ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"
Στεγνὴ — Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πεύδρα καὶ πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἓνα πρό-
σωπον θαλαβερὸν.

Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ξυρίσματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλὺτερον φάρμακον διὰ
τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκλη-
ρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδεί-
χθη ὅτι εἶνε ἡ Arterio vaccine Dr
Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις
θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς Ἀρ-
τηριοθαλάζης Τσιλιμπάρη, ἀνευ
διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης
καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστε-
ροι ἱατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰα-
τροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ
τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ
ὑπὸ τοῦ Διεθνoῦς Ἰατροσυνε-
δρίου τῆς Βέρνης. Εὐρίσκεται
εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιὸς
Ἀγ. Κωνσταντίνου 15, Ἀθήναι

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑ
ΕΤΟΙΜΑ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΠΡΟΪΝΑ (ΕΜΠΡΙΜΕ)

Δραχ. 300 καὶ ἀνω

ΜΕΤΑΞΩΤ

Κρέπ - ντ - σιν ἀπὸ
καὶ ἀνω

Κρέπ - ζωρζέτ ἀπὸ
καὶ ἀνω

Κρέπ - ΜΑΡΟΚΕΝ
950 καὶ ἀνω

Κρέπ - ὈΝΤΙΕ
1.100 καὶ ἀνω

Κρέπ - ΡΟΥΜΠΑ
1.050 καὶ ἀνω

ΚΑΠΕΛΛΑ 125 ΚΑΙ

Δεχόμεθα ὑφάσματα
ραφὴν μὲ ΦΑΣΟΝ, 30
ἀνω. Παραδίδομεν τὰς
ραγγελλὰς μας, ἐν ἀπὸ
καὶ ἐντὸς 24 ὥρων.

ΚΑΛΙΣΑ (ΜΕΤΙΣΤΕ)

μεγάλῃς ἀντοχῇ

ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟΡΡΥΝΙΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΠΑΜΦΘΗΝ

ΦΕΜΙΝ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 28

Προσοχή: 1ον πλάνο

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 183

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
GEORGE

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστην
θέσιν νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι πρὸ ἡμε-
ρῶν παρελάβομεν τὸ «perfection»,
ἓνα μεγάλο ἔθμα διὰ τὴν ἐξέλιξιν
τῆς Περμανάντ, τῆς τελευταίας δε-
καετίας.

Μὲ τὸ perfection ἐπιτυγχάνεται
ἡ περμανάντ εἰς ὅλα τὰ μαλλιά,
καθὼς καὶ εἰς τὰ θαμμένα καὶ ἀ-
τροφικά καὶ ὅπως θέλομεν, (πολὺ
ὀντευλέ, λίγο μέτρια, ἢ συγχρόνως
πάνω μεγάλες ὀντευλασιδὸν καὶ γύ-
ρω μπεύκλες), χωρὶς νὰ βλάπτων
ταὶ τὰ μαλλιά καὶ νὰ κλεισθῇ ἡ
φυσικότης καὶ ἡ στιλπνότης των.
Λόγῳ δὲ τῆς πτώσεως τοῦ δολλα-
ρίου καὶ τῆς τετραετοῦς ἐκπαιδε-
σεως προσωπικοῦ, εἰδικῶς διὰ τὴν
περμανάντ, αἱ τιμαὶ, μὲ τὸ προσω-
πικόν, τῇ ἐπιβλέψει τοῦ κ. George
δρχ. 250 διὰ τοῦ ἰδίου κ. George
δρχ. 400. Ἀκαδημίας 5. Τηλέφω-
νον 26-918.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Παρελάβομεν
τὰ νεώτερα καλλυντικά Skin Food
Cream Vanishing Cream Skin Tonic
καὶ πεύδρες εἰς 8 χρωματισμοὺς,
ὡς καὶ τὴν περιφημὴν πεύδρα νυ-
κτός.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα
τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς.
Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.
Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗ
ΕΡΜΟΣ